

MUSEUM.

Ročník sedmý.

Leta Páně 1873.

(Frant. Károly) ²
Fink

Obsah.

Vřečí veizané:

Fr. Kvítek z r. IV.

	Sb.
Pobudka	25.
K písni	25.
Prosba	33.
Kesnicka	34.
Obráz leistiky	65.
Má písni	65.
Tíž ver.	78.
K jannich písni	78. 81. 92. 106.
Má písni v lesu ohnivém	81.
Toco Vám v písni poděvám	97.
Krajských dob	97.
Tu sedem si	111.

Fos. Šychrov z r. IV.

	Sb.
Církev volá, církva vlast	1.
V den dusicek	5.
Na Tisíc	9.
Dřešenik	17.
Sbor vystěhování	26.
Jindy a nyní	41.
Zpěv cikánů	49.
Ku 24. února	57.
Horské dumy I.-VI.	68. 73. 84.
	89. 101.
Jevo	105.
Panne Sloupské	110.

Vřečí neveizané:

Aug. Brzobohatý z r. I.

Bez nápisu	71.
------------	-----

Fr. Březina z r. IV.

Obhabetost smyslu náboženského	98.
--------------------------------	-----

Jak. Flodr z r. IV.

O pokroku	6. 18.
-----------	--------

Boj proti Kapitálu	62. 68.
--------------------	---------

Novy prorok	74. 85. 90.
-------------	-------------

Pohled na bojiste	93. 101.
-------------------	----------

Ant. Hrzlinka z r. IV.

Draží bratři!	3.
---------------	----

Ukazy na stromě sov. osázky	8.
-----------------------------	----

Církev a věda	26. 37. 53. 107.
---------------	------------------

Rozhled na polisocialném	66.
--------------------------	-----

Fr. Kvítek z r. IV.

Doslov naše doba - náš úkol	111.
-----------------------------	------

Ant. Bliebicák z r. I.

Zpěv lidu v chrámu	11.
--------------------	-----

Zpěv lidu mimo chrám	59.
----------------------	-----

Engelb. Čestátek z r. III.

Náboženství Křesťanského	44. 50.
pravý základ slechty	44. 50.

Fos. Šychrov z r. IV.

Mysletky při čestování	13. 22. 27. 34. 42.
------------------------	---------------------

Jakou díleni sot mele pro	-
---------------------------	---

národ českoslov. nalezení krá	-
-------------------------------	---

lodvorství a zelenohorského	-
-----------------------------	---

rukopisu?	79. 82.
-----------	---------

MUSEUM.

Bud' vás život jedna Boží chodba, Glori Christus tužbou onosti krása
Chod církve a mzdou lidí spásá. Fr. Šustl.

Svára

Církev volá, české vlasti:

Tu nad slavskými luhy nepláví více
Ach nechynoucí slávy jasná zář
Tvoj blaník slavský ochmuzý hali tvor,
By nejel jelet synů na tisíce;
Ta dravci Kreutzchamstov k pravěkym jatych
Tvoj prograzeji nevítali mít;
Tvoj bratřím, pestrám mnohé slyšíš lat
Te všímaji si z dědencích prav svatých.

Vojí slavský píle nevřátele množí
Jin, v pátech kráci nesčera a strast
Kolem matnímu se chvěje nylá vlast
Zde, poroba je ukrotit ji boží. -

Tu věckává k odražení vraka
J od nás prome naše matka Drahá. -

Církev volá česká vlast,
Nuž do Kreutzeho bratří Drahí boje
Z nás jeden každý mužni pojde svoje,
Tvoj k valce Rujme žitv svého, P, mají
Tvoj věždy to, jenž k vobes vede ráji.

Svém blakoplodném chovají zas Klíně
 Nás bratři vědě zasvěcené sině,
 U nichž podál zloby rozkošného světa,
 Chot Krista kde tak mnohý skota ³ pípi,
 Je utužíme bez lázně a strasti
 V boj za posvátná práva Církve, Vlasti! —

Církev volá, česká vlast;

Církev volá, česká vlast,
 Neb nad píseckou slavnou Vatikánu
 Hle přeterně se mraky stahují,
 A temnomodré blesky koluji
 Tzí vůkol římských staroslovanských lámí.
 Své o dědictví oloupených, upí
 Tam na Tibérě modré svatý kmel,

Mu roura těžká hřívny kuje svět
 A velesvate jeho pravdy tupí.

Brav odložený svého od pastýře
 Sta lítých vlků zpružně rozhání
 Nic nedobajice dítka na lámě,
 Jeníž v Kristově pevně stojí více.
 Trium na Petruv hled, slavný na nevratný
 Tzí strašnozvukých dorází vlny ryk,
 A pod ránami ostrých mečů, dýk
 A klesá mnohý sbratř a kůň svatný

Patř choti Krista nehybnoucí květy.
 Dav u lámě stře věrný ku triku,
 An živá, z trní bědných korunu
 Tak na hlavu jí vinou hřívne čty: —

Tu úpěnlivě volá dítka svoje
 Mat' stisněná ta do krutého boje.

Bráží bratři!

„Jako v nebezpečí žabíhovo,“ radí, ano poroučí, aby čtením dob, jin, jenž vytahna do pole nemá rých a prospěšných kněh se zabývali.“ soubou zádne zbraně k u pokore. A ejhle zbraně tato se neukázala ní nepřitele: rovněž tak, kroží molomocrou, ale nepřatele ji spo, nebezpečí kněži, jenž proti mn, rážení vraceli se houfně do hůra lás, honosobním nepřatelům dokona. Kyplné materce své, sv. církve kat. le se nezbrojil.“ Tato slova pravil Boj knutejší onoho věku, j. h. a sy spanilomyslý biskup Stanislav vzplanul i za dnu tétoho po celém II. Pavlovský R duchovenstvu své okrátku země, a obyvatelstvo její diocese, svobodov je r. 1591 kolem rozděleno jest ve dva phromné sebe k synodě do Olomouce. By, ta bory tak sice, že jednotlivci nelze strý gral v celebdělého Stanislava zůstat v protoji nestronním. a hodnoho nasledníka sv. Meto. „Bud kříž Kristův, bud prá, děje na stolci morav. dobré pojal por Čeveny!“ — jest heslem pro a proniknul stav věci kat. ve věku j. h.; nachlédnul, že záhne, bavelská kroží stáci správě a přeci jeho ověřenému sektařstvím nevidanou posud měrou se zma, hajcím. Tomu nebezpečí chtěje uniknouti, chtěje ovečky své proti nepřiteli na ně dorážejícímu běa, riti a urvané z drápu jeho opět vytuhnouti, kóže se strojcem svého stáda, svému podřízenému duchovenstvu, ozbrojili, aby mocí nepřátelské odolati mohli. A od kdo medle radí, poroučí bratři zbraně, od kdo domlouvá, aby byly čerňány sily v boji proti naučkám lichým, proti těm a stríjci jejímu. „Zbraně ale,“ praví dale, běže kněz z dobrých kněh, a protož všem vesmí se

zůstati v protoji nestronním. „Bud kříž Kristův, bud prá, por Čeveny!“ — jest heslem pro běhajícim oním houfem, který se posud ani protu ani pro onu stranu nezrohodl, a nutkajícim přistoupiti bud ke družině křížem znamenané, bud k zástupu křížem pochadujícímu. „My jsme se rozhodli uchopiti se práporce Kristova, i my jsme se již dali k oděncům krále národního, pozemského, a včneme se po nevidět ten druhý průzdejí na bojišti, bychom se merili s nepřitem zápasce s ním o pal, mu vítězství, které nasi stranu nemine. mat' ona toho záruku od Pána říkoucího: „Ta's vám jsem po všechny dny až do skonání světa“ a „brany peckelné nepřemohou ji.“ Na nás nyní je, bychom dle sil

4.

Překročili bychom ústí meze listu vedení církevní předchůdce naší
našeho, kdybychom slovo sice do byli založili. Po něj jednou pastkou
kazující plnou potřebu orgánu, k spojení a závodice sléchátnou horlé-
rozvinování a utužování sil nosík vostě vespolek můžeme jistí byti skvě-
sloužiti majicího Boja, v jakém se tého výsledku, a prvně díl věrujíce že
ocitáme, není bojem vedením zbra se nám milosti a prozehnání z vrchu dostane
ní komotnou, v němž to dnu střel hovoříme tímto chatrnou předmluvou svou
boji, řimeli očeli a barvi se krví, ne, a želice z hloubi duše své rozkvetu.

a z daru vči dobré voláme j. nejope
„na zdar“ jak to v obyčej jest, rybří / sedočné
„Bůh zehnej praci nás!“

V den desítého. Sybra

K nadzemskému, poslyš, blankytu
Přesmutné slouzvony hlasu,
Nebetylých chrámů v obýtu
Vněmely slavné jásy.

Na posvátný tamto na pochov
Nesčetné se žinou davy,
Kesonice květ, svých bý druhých
Dvěk jím přizotnavy.

Od náhrobku stříbrných světel kmit
K bytům plaje nebestánu
Osveťuje zaslzený vid
Lhoucích tu pojemstvanu.

Ve stínu tam lípy stoleč
Podál znojiny světel záře
Bledostí zlín tepravou poseté
Lhoucího juna toáre. —

„O jak růžný jest ten vinku jas!“
Tak jen praví smutně k sobě,
Kdo však, o mý druhý otec, dnes
Vloží na rov vínku tobě?“

O jak mnoha hrudí tu zlíněna
Prosby silá k Tobě Bože! —
Kdo však natové, matko milena,
Počkáne ach chladné lože? —

Kdy bych mohl tobě ptče můj,
Vložit na rov dnes květ v nadní,
Kdy by mohl syn dnes matko truj,
Počkánotu rovnatou i chladnou.“

Já však tu chrám podal domova,
Ve probce kde opuštěné
Počkániach pukla ptcová
A hejd matky přemilované. —

Nato klekna, v bolesti zastřá
Uvězněné jako ptáčo:
„O spí sladce ptče, matko má!“
A svou skloně hlavu — place! —

Lysí lípa juna želání
Neb řat jeji zlatolemý
Velkou plod pumých u ván
Ku prosené pradá zemi.

„O jak růžný jest ten vinku jas!“
Vic a více větrek susloví
Zvinný list pagí svojí,
U plátenec až jej měnivý
Na proužku tmavém spojí.

A pak vznáší listu plátence
Ku plubině azurové,
By jej nesly prosohou mládence
Na krob, v němž spí rovinové.

О протоколе.

I.

Zíjeme v době, ve které kdokoli jen pozdvejdne sice apor s vlibe- mu pohybu právo či nárok na potkroku ným heslem „potkroku“, již vlož ten cíl, za němž se přeje vývoj člově- da mysleni množství a jako houžem čenstva, proháváme se u věci tak vzd- po sobě je potahuje. Slovo „zpracování“ ba rozhodně pro všechnou činnost nictví stalo se jedním z důrazných lidskou s rozdílností náhledův plnou močí přesudků, jejž třeba jen něko- měrou politování násé vzbuzuje. mu přizkroutí a všechno se již od něho s povzřením odvaceuje. Nez nastojte! Količty e těch, kteří za lze rozhilné ty náhledy o nejvyšším cíli člověčenstva. Jedni totiž jistou- lém praporem se honou, ba - směle jíce na ří matové kmoté stanové cílem to říci můžeme - Količty ze samých oním býtě blahobyt kmotouj co mož- těch praporečníků zna' ocenitě pravý no největší a nejrozsáhlější, jenž by toho slova výnam a dosah?

Vě tri klaoni trídy v mestnosti
by rozhilné ty náhledy o nejvyšším
cíli člověčenstva. Jedni totiž jistou-

Kordemus jednotlivci raruicoval pozitiv

Ve tří klasovní třídě v městech
rozdilové ty náhledy o nejvyšším
člověčenstva. Sedmí totiž jistěm
e na té mítce, kmotré stanoví člen-
ním býti sláhobyt kmotory co mož-
největší a nejrozsáhlejší, jenž by
čdemu jednotlivci raruicoval pozitiv-
níkostí mirec po nejhojnější. Tini

Pokrokem všebe nazvatí lze každý pokyn ve směru k určitému li se nesoucí. To stojí, nemůže pr kačovat, aniž pak pouhý pokyno ní beze všeho učelu nazvatí lze jiz pokrokem, jelikož zde není žádné měřítko, které by blíže je urcovalo. Sedly, kteří mluví o pokroku, odmí ji jí z předu pod sebe domnělky jakoby člověčenstvo na jednom stu ni nepohnuto stálo, a předpokládaj jí samým tím slovem, že vyvoji stva vytknut jest cíl, k němuž je mu spět, jehož má dosáhnouti.

race vymániče se aspoň poněkud z
prachce poremského praví, že školom
nejvyšším lidstva jest co nejdůkladněj-
ší vzdělání rozumu lidského, všeobecná
lotř. osvěta, která by zavádějíc leskem
svým všechno člověčenstvo vedla k
pravé lidskosti či humanitě. Tot
ještě náuka, jížto se vychloubají
přemnoži myslitele novověci, tte-
rá však, máme-li zřetel na pod-
statné zájmy mysl. lidské, nikte-
rak nás nesoprotahuje. Může mysl

A tu jsme již dosyčtí k tomu, rok života jejího pochybuje jakási ta-
cesti. Které v pojednání obsahu slova jemna, tříba, jie, nicem, cokoli tento
pokrok znamenalo bylo tu, která zde panuje, svět poskytuje, nelze ukojeti. Terní
řígnost a neshoda. Pravili jsme, že toto tučení ducha lidského nabývá
cíl jest tom měřítkem, které nejake však rázu skolopenného přesvědčení,

7

jakmile propratíme na všeckém rozumu věrou osvíceného a tuzíjí se nám tu, že jenom to záručení, nestanovíme sami po své volbě, pouze ten vývoj pravým býť může nejbrž dovolitám se k tomu Pravdy pokroku, kterým se člověčenstvo větší, že cílem člověčenstva nejsou přiblížit k cíli svému s vrchům nemu nic skromnějšího než li varenmu, totíž k Bohu. Toto samo Dobro s ochováním. Jemu pravidlo popíratí bylo by právě má se neustále připravovat k tomu jako záprati, že člověčenstvo Nemů bez přestání se přiblížovat určeno jest k cíli nadpřirozenému, a ve spojení s Alm spěti.

Po toho nemůžeme více na vašich byti, kde-li nám to ktere zařízení, ten který vývoj v životě nás, rodov proctili názvem pokroku cíli vidlo toto se myšlením, v době naší bezrym

II.

Test mi, jako bych již slyšel pak přehledne. Všenivé nedocíka ten lomoz a ten povytí, jaký by rostě revolné se darívá, ona se strhnul v žáboře protivném, třeba i do rady skáče, než by kdyby jim takto bez obalu bylo počkala na bátku; za to se podáno ono mérliko, dle něhož pokrok pravý od lichého rozezna vati. Služivo každému rozhodné si rozvážime, v jakém to poměru Křesťanu. „Viate ty tmavé ru pokrok hmotný a vědecký ty zpatečníky, ty pobožníci!“ se povahuje k u pokroku přesné ře. Vždycky upravuje, že nejsou nevratelný pokroku: a ple, tu — aspoň pro toho, kdo zahotí mame jasné řečeno, že jim val jen krapet protivé soudu rozvoj života našeho narodního — uplně na nic se rozplyvá. Ko nenu po chuti, rádi by ráby zůstal lid s chudobě a s nevědomostí, pokrok Křesťanský vylučoval mosti, aby z něho tím více když větší pokrok hmotný i vědeckým své pověry koristiti mohl.“ Ky, ba naopak, on oboji tento

Nu, jen promalu, netřeba pokrok spis ještě podporuje. tolit jeho; kde je řeč, býva Le nevylučuje pokroku v době i kouř, a oto zakalené osélcos rání dobré hmotních, za to nám

večír sama náuku Křesťanské. Vzdýt již pouhý rozum to na-
vící nás, že statků pozemských znává, že statky těto některé
mohou si vágiti co dárů dobroti. nevšemokou byti dobry & samy v
vosti Bože, jichžto těba sobě vyz. vostí, a proto že nelze po nich
dobyvat slastním namáháním bažiti leč co po prostredcích
a vydobytych bez rozumu některého je pro nutné potřeby přírody lid-
čího nezahazovati. Taktto nezapo. ské nevyhnutelných. Výstraha
mína církve, že dílky její do- ta netýká se tedy přímo
sed jsouce pozemčany v ruká. statků těch, nýbrž u kolem
jeni mnohých potřeb svých od jejím jest, aby zádativost
Kázání jsou ku statkům tohoto naší uspořádala a ve
světa. ke však tis píjnuje vše sojich mezi nich udržela.
moudrou výstrahu, abychom „nestládati sobě pokladu na Náprostě však lícení se
zemí; kdežto vez a mol kází a a odčítání dobr pozem-
ských v církvi Katolické.
kde zloději vykopávají a krádují“ předmětem jest pouhé ra-
kdož by to za zlé vykladati dy, ne však nějakého
mohl starostlivé mateři? vikazu.

Ukazy na stromě sociální otázky.

Učení sv. církve Katolické jest jako celí, a ohledem na učení řeckobachovo rozum za-
stá stavba, jejíž jednotlivé díly s kamenem jedině pravé náboženství prohlášen. Slovo
ny vespolek tak souvisí, že vyznane li je pej mo pravé náboženství v sobě. Lid, ale
den, celá stavba krouží sesutím. Deně t.j. chudina, bude prý skálou, na které
doby, co byl z budovy učení Katolického se náboženství budoucnosti založí. Po
vylomen kamenem kámen lásky Křesťanské, obje- posuzování stávajících náboženských vyzná-
uje se před tím neznámé strašidlo, soci- ni pronesl se jeden řečník ohledně staco-
alní otázky "o postase vždy strašnejší Katolíků o tom smysl, že povážuje Luthera
a děsnejší, ohrožující všechn stávající za otce a předchůdce Döllingerova, který
povážel. Nový díkaz toho podalo shromážděny tyto dny odbyvala za loutku na stolku
denní socialisticko-demokratické strany paní Evropy." — Byl podán návrh,
dělnické odbyvané s sejmu t.r. v Mniš. aby se na příštím sjedu v Mniši o to zase
chové s fini Dvora francského, v němž žovalo, aby místo posavádních vyznání nab.
se asi 150 osob zúčastnilo. Jednáno by zaujal pouhý rozum. Návrh ten byl přes
lo o stanovisku, jaké socialisté naproti všem významným T. S. Č. činěně pejat, že jen
významném konfessionalním zaujmaji strana sv. dem. všechnou autoritu zavrhnuvši
takto i s náboženském ohledu jednat, musí.

MUSEUM.

Bud' náš život jedna Boží chvála, Hlasy Christusův zvukou onastí kríza
Chotě církve a mzdově lidí spásy.

Fr. Šustl.

Na Tatry.

Sutrohorných ó vy mraků milenci,
Tatry obrovské, dcery hruixopusté
Pobslulých Karpát, hrdopýsné ó jak
Oníte k nám hvězdám!

Oupatí stinném na vašem se snoubí
Réva útesná se stromem se svatým
Národním, slovenské luhu jenž čarowné
Svým domovem zvou.

Krídla, jenž přijstí výdy z vašich náder se,
Svým mokem čistým, co diamanty jasné
V ouvalech těsných zvolávají tisice
Flóry lepých dcer.

Pokrytých rostím po lebech vašich se
Ohnivých blesků směle rykt prohání,
Mech vašich skrání šlenhají výdy vichví
Křídla ta střelná.

Tak jste překrásné luny když bledé září
Dvěkých stříbrných čerehů sedy vlas,

Neb na blankytém neb růžoví kryž
Lesk zory vzejdě!

Ó mrakosmubní století šedých vy
Svědkové, jichž vid dalekohledy zřel,
Zhoubo nosných jak Tatarů plenil tím
Slavie ráje.

Od vašich strání vete proč žalostný
Týr se odraží, kdo ruisi svatý as
Mlid vašich komnat, s Bojanem^{*)} kde vladne
Ozvěna klamná?

Nitry od slavných pálucim donáši
K nám šumot větrů vzdechy tak bolestné
Tež synů slavských k nebi dar vysílá
Od rovu svých práv.

Nitra úpí své u porobě zhoubné
Stříbrnosná s ní k nebi sten šle Váha,
Tež Slováku tem zbořeném na trůnu
Slávy svojí lka.

Princinou tot' jest žalu překruteho
Tenž se odraží skalm od našich věz
Tež tu roznáš s vichorem po hájích
Ozvěna spěšná.

Ó mrakosmubné hory, stoleté vy Tatry!
Svou na Nitruňské luhu vrneste Slávu,
Tenž vašich zkota na čelech velebných
Chránená bleskem!

^{*)} bich větrů.

Zpěv lidu v chrámu.

Píseň bez zpěvu nedá se ani myslit, praví se a sice vším právem. Krásná, vybraná, uchvacující jsou často slova písne, schází však jim vždy přece ještě cosi, co by jim kiražn většího dodalo, co by je v celek souvislejší spojilo a je tak spanilejším a ozdobnějším učinilo, zkrátka co by je oživilo. Něboť píseň pouhá jest jen mrtvé tělo, zpěvem čilo mělo dív vdechují se život tělu mrtvému. Nyní sepráve mizí výhověti píseň učelusvém, nyní sepráve budí mír v nás city pravé a jasné, city jí přislíbené. Ovšem můžete sice již i píseň pouhá dosti jasné city v nás vzbudit, však přece vždy zůstanou city tyto daleko za city dříve uvedenými.

Proto jest i nájčí druhým činem telem písne, ano jejím činitem, klavoním. On udržuje nejvíce písni ve výši, ve které se tato po vše věky u všech témer národní náleží, a sice nejen v životě obyčejném, nýbrž i v životě bohoslužebném.

Kazdý témer národ cti zpěvem božstvo své. Ovšem že rozdílen jest zpěv tento nejen ohledně obsahu, nýbrž i ohledně krásy melodie. U mnohých snad jen má-

lo se podobati bude čtení takové zpěvu, u mnohých do konce nové kníkem neb hukáčkám bude, což zajisté o velké vzdělanosti svět, čili nebude. Čím vzdělanější lid, tím libznějším a vyvinutějším zpěvem ctili bude Boha svého. Takož teď ostatní národy, tak čtu a vlebi zpěvem i Křesťanstvo Boha svého, Boha jedine pravého, což zajisté Ježho nedůstojno není, vždyť jíž v starém zákoně doslán domladů o takové bohopočetnosti, záme. Zpěvem duchovním roznice nij sounce, cítíme se skutečně býtí v chrámu Páne, v stánku Boha nejsvrchovanějšího, cítíme poněkud svou, zároveň však nejvyšší velenost Onoho, jenž mochou svou pravici nad námi vládne. Pdoží by o takové velké písobivosti zpěvu pochyboval, ten vstup do chrámu, kde kněz zpěvem všeobecným oslavuje Pána, kde sláva tato i z kruhu ve zpěvu veleném a v pravdě svatém zaznívá. Nuže vstup tam a pak řekni, přišel jsi pobožnosti k vůli do chrámu a ne snad jen proto, bys v zpěvu se pochal, řekni, zdali ne, pocitil jsi v sobě posvátný járy, kysí cit, zdali jsi nebyl zpěvem k pobožnosti témer nutkan?

Anebo ještě lepe, vstup do chrámu takového, kde zbožný lid sám xře, nem Pána velebi. Viz nesčistníj ten den lidstva, slyš, jak vše chválu vzdává Pánu xřevem snad jen prostým, xřevem však, který od srdce ale i k srdci jde, xřevem nebesa pronikajícím. Viz nezkatěný lid ten, na tváři jeho poznáš, s jakou pokorou, s jakou víverou přednáší Nejvyššímu díky a prosby své. Pravý cíl abožnosti ovládá jej. I bys snad nyní se pokoril, i ty činls snad jak ostatní. Vždyť každý vůči tebe upřímně xprává, neb když nemůže xřevu se zúčastnit, pokorně se modlí. Tomuto xřeo jiných mukterak neřekáží, ano jde mu i k prospěchu. Vždyť xphsob xřevu na nás též mocně učíkuje. Jinaký rozleha se xřev ve chrámu v době smutku, jinaký v době radosti. Smutně a loučebně zní xřev v adventě, radostně o vánocích, rajicně v poslé, slavně o velikonocích, velebně a vitézoslavně o svatém Duchu. Takto umožňuje se nám pochopití význam jednotlivých slavností církevních, umožňuje se nám čtemi, velebení a oslavování Hosprudina.

Nerž bohužel ani xřev ve chrámu není všude prost vady, není vždy dokonalý. Tak často xprivájí se na kůru xřevy, ač do-

bě ano i uměle, které zajisté do chrámu se nehodí. Jinde opět jest xřev na kůru nedokonalý, takže vše jiné, jen ne abožnost vzbudit může. Kde však na sily a okolnosti nutně ohled bráti musíme. Skořky k p. za xle mítí to mohl, vypadne-li s nějaké slovností ve vesnickém chrámu xřev právě ne příliš skvěle, kdo zná pomery venkovské? Učitel snáží se přec oslaviti slavnost výročnou, ve vesnici samé není sil dostatek, proto musí se ohlednouti po všem, koli, musí sekvati sousedy, třeba i dosti vzdálené. Tito v den slavnosti pomalu se scházejí, mnohý ač slíbil nevýjde, zkouška rádná odbyti se nemůže, i jde se do chrámu bez všech průprav. Sily nejsou také právě příliš výtečné a proto snadno něco němělého vříkodili se může.

Však i xřev lidu není vždy bezzávadný. Melodie mnohdy chatařná, mnohdy do chrámu se nehodívají. Nerž i obsah mnohdy je nepatrný, mnohdy i cíl nás vrážejí. Bohužel nemáme takových písni mnoho, a i v těch některá jen slova nemile se nás dotýkají. Však přece být i písni v celku dosti krásná byla, slovo jediné cenu odníti ji může. Tak, vé slovo zde onde se nalezají

nejen vzdělaného nýbrž i prostého člověka uraziti může aneb aspoň všechnu probížnost mu dát. Do té pamatuji se, jak učinkovalov jedné písni posní několik slov ač pravě ne příliš závažných, ne, jen na mne, nýbrž i na lid všebe. Dojem ten trval dosud, ač slova sa, ma z paměti mi poněkud vymizela. Byl konečně i lidu, jenž snad na takové podobná slova a věci uvedl, kdy s kde to nebylo, přece žádým spôsobem kdy prospěchu mu to není. Budíz tedy snahou naší písni takového chatrného obsahu vykorenit a je lepšími nahraditi.

Písni přednějších nemí, jak již pravěno počet velký a těž na malo snad jen místech v obyčejji jsou, kdežto písni dobrých málo zdejší. Uprozorněmež tedy na nedostatky, kde takové jsou, pastýře duchovní, by kde možno, napraviti je si neobtěžovali. Tito snad ani nedostatky takové ne pozorují, poněvadž nejsou vždy průtomni, když se zpívá a pak půj sluzbách Božích samých nemohou na slovo každé pozor dávat. My sami však, budeli nám kdy poprano, čině ve zprávách duchovní vystoupení, hledme i v tomto směru blaze písobiki. Zdá se to být věc nepatrnou sice a malichernou, však i věci malé mohou mnohdy velké písobiti.

Myslenky při cestování.

Těste Kryla svým jemnotkamým závojem černá noc šumné háje a teprve první Kurově se vznášelo kdy blankytu, když jsem se s obrovským domovem loučil, za tím učelem, bych mileného svého strýce, jenž v městěku K... v malých Karlínech uřad duchovního pastýře zastával - novškův. Cháte krácel jsem s myslí veselou po pěší, since, žež mne k černým horám vedla a za nedlouho pojal mne ve svém klim černý les. Čnaje dobré pěšinky přes rokle a hustiny vedoruci, vykračoval jsem směle, bych se co nejvíce na

pohodlnější cestu dostal. Mezi tím však na nebesku potichumlij hvězdy a v boru započal čilej so ruky. Se všech stran donášely kanni vánky k mému sluchu libězne písni zve holičích ptenců, ambrosovou venu díky chaly vršky stolých sosen a květy zdobily tisice strbřitých perel. V tomto okamžiku nemohl jsem jinak než se slavným Šubilem zvolati:

„Kdož tvou svatost Panе pochopí,
„Milosti pož hojně zátohy
„Simek Blažej“ sude sluhův
„wojich?“

Obrážk dnešního dne k určenému cíli vjíti, pospíchal jsem dál, že nechao lesy s libeňským pěším řekou.livých ptenců. Slunce už neberkujiž značnou část své vráhy urazilo, když jsem se odti v městě P... v lince k pojehnané Hany. V městě tomto však, poněvadž jsem již po třetí do něho za vital, nechtěl jsem se dle zdržovat, pročež posilniv se tu k další cestě, ubíral jsem se přes náměstí, přečet, ně syny Israelské potkávaje, k pa, matnému městysi a poutnickému mistru - Dubu. Na nebi nebylo viděti ni nejménšího mráčku a slunce silalo řeravé své paprsky na zem, rodné lány i vodné Hany. Pot se mi v proudech z čela řinul a jakasi lho, ta poutala moje nohy k vyprážené sluncem zemi. Sem a tam stojící při silnici stromy mě zvaly všechno v jejich stínu odpočívat, poněvadž však jsem sebe umínil v poledne do Dubu doraziti, nemohl jsem onu lákavému pozvání sdružit, horečki, užrž putoval jsem dál. Několik set kroků dohnal jsem nenuc, sluně oděného muže, kterým už mne vlidně pozdravil, do hovoru jsem se jistil. Vypráoval mne, že jest rodákem z P... a že sebě jde práci kledat. Na mou otázku, zdali by takové dosti v P... nebylo, odvětil: Oano! Slova tato byla tak smutně proněšena, že jsem nemohl jinak než se

tažati, zdali jej v P... nějaké něštěstí nepotkalo? - Na to on pohledna na mne pravil: Máte pravdu, potkalo mne velké něštěstí, neb jsem pozbyl svůj po rodičích zděděný domek. - Pri slovech těchto polily horlké slzy jeho mujně tváře. Otázav se ho, jak se to stalo, vypráoval mně následně, kdy: „Jest tomu již osm roků co jsem svou milou matku a za ní po rodu svého otce k hrobu doprovodil. Mij nebožtík otec mne zanechal jmenovaný domek, na němž sice nějaký dluh vzezel, který však byly opraviteli jsem voulal, nelb stotářské řemeslo, s kterým se již mui otec zabýval a kterém jsem se i já u něho vyučil, neslo hojně ovoce. Pracoval jsem sedy plně nevřejíci mnohdy ani v noci oddechu, ale pravě toto přílišné a nerovážené namahání bylo snad příčinou mého něštěstí. Tz jsem měl značnou sumu peněz pokromadě a již jsem zamijsel polovici svého dluhu oplatit, když u však zachvátila mne těžka nemoc. Poč několika měsíců pouta, la mne dalo na postel, tvo' uspořádáno na postel, tvo' uspořádáno rěně peníze jsem musel vydat za léky a lékarium a rož. Konečně těch nesstačilo, musel jsem sebě ještě značnou sumu vydulžit. Dlouč, ně jsem povstal ze své postele, ale byl jsem tak slabým, že nebylo ještě ani za mesic na práci pomyslen.

Nyní však pěšlo lepro so nejhor, ř. Moji věřitele, mezi nimiž se také jeden čid nalezal, zadali své nmožza, půjčené peníze nazpět. Všichni se nechali rice uprosit, jen onen čid nalezal, bych mu buďto sluh opala, til aneb abych mu směnku povídral a rice na tři měsíce, záčež o čtvrtý ih zapujičend umě suny více zadal. Kdo, bil jsem se i tuto oběť ještě přineští, bych jen svůj zdevený domek u, dříšel; ale brzy uplynila ona čas, sa a já neměl ani peníze ani práte, le, od něhož bych peníze byl sobě využítil; náčež onen čid mě žáloval a můj domek byl brzy nato veřejnou dražbou prodán.

Tak jsem pozbyl životního nelaška, vostí domek, v němž jsem se zrodil, v němž jsem byl vychován; Který mi proto naděl vše dražší a milejší byl. Mno bolest zvítězovala ještě ta okolnost, že právě onen čid můj domek koupil a brzy na to se se vším svým krámenem v něm ubytoval. Sud te sám, pravil konečně, zda li by vám hořem srdce nepukalo a zůstal-li by jste ještě déle ve svém rodišti, když by jste jda podle svého smíchu, ve kterém jeho viděl a myslil, něhož živa se vyplínati a z vás všechno osmešky skopiti? — Proto jsem vše předsevozal, svoje rodné město opustiti, které předsevozeti také dnes uskutečnuji. —

U vymákování jeho nám cesty ubývalo neb za nedluho očli jome se v městysi Dubu. Na mow vlažku, jestli se na choili v městečku zdří, odpověděl záporne, náčež rozlončiv se se mnou ubíral se dále, ja pak znal ve jmenovaném městysi. —

Městečko toto leží na pravém břehu řeky Moravy, má asi 1050 obyvatel slovanských, kteři se vý, kradně orbow zabývají. Náměstí je ho krásli krásné dvě sochy, na nichž vícero svatých tvé zraky ponutá, z če hoz již soudito lze, jaký duch v městečku tom pamuje. Na polevní straně výčnívá lipami ověncen maje, slátný chrám Mariánský; tot město, kam tisice zbožných poutníků své prosby přes obrazem Boho, rodičky K trůnu Nejvyššího rysí lají. Chrám zdobí dvě vysokých věží, z nichžlo b harmonicky znejich zvoni hlahol jako andělský chvalozpěv sobě ve sluchu zaznamená. Přijde do svatyně býváš nájen Krásou a velebností jejich olší, takže se muzena vidiš poklekouti a Bohorodičce chávali a cestu vzdáti. Nátherou a velebnosti svatyně této byl jsem i já tak unesen, že jsem zapoměl na svou dálši cestu a usedlivo sobě přes svatyni na kámen poziral jsem na její sluněm ozářené věži. Prohléval jsem tam hodnou dobu, až nme zvonu K

modlitbě prozvučující hlas z dumaní,
mí probudil, nadez̄ pomodliv se an.
Děláké pozdravení, odcetal jsem se do
blízkého hostince, bych se trochu ob-
čerstvil. Neprovlekal jsem tam však
délè, než co jsem se posilnil, nadez̄
pospíchal jsem k cíli své cesty.
Přijda za městys stál jsem u řeky
Moravy; až polovina jsem opichal, ne
mohlo jsem přejet jakémusi vnitřku,
nímu mukání odolati, bych se u
této Moravannu vráhē řeky neza-
stavil. Ustoupilo ledy na řeku
most, jenž přes jmenovanou řeku
vede, poznal jsem do jejíck modrých
vln.

(Podražování)

x x x

Důstojný p. prof. Matěj Procházka
uvázel se, jako dřívější leta, i letos
v současné a eouči našeho „Museum“.
Dobře vědouce, že důst. p. professor
pracemi svého povolání téměř
zasypán jest a uvažujice nemale
obliče, které s lín spojeny jsou, vzdá
váme důstojnému p. professorovi tu
to vřele výky za obět nám takto
přinesenou.

Opolna.

Nedopatřením se stalo, že II. část básně
„Církev volá, čeká vlast“ přišla na pro-
ní místo. Laskavý čtenář ráciž nám
prominuti poklesk leu a nadepsa,

nými číslicemi a sporu poněkud
opravit.

Poraďatel.

Církev volá, čeká vlast. „Oběma báš,
ním, avo na vquesené, v pravde poetické myš-
lence založenym, nedostává se ještě voda-
tečné plynnosti a tytuž i poetického
šperku, jako n. p. prosaické slovo „vsi“,
mají si „okazuje“. Mimo to vystýluje
se zde i mluvincské poklesky jako n. p.
„máš“ místo „máter“ (acc), pili m. pilci,
rozhání m. rozhánějí. Slovec „mj.“
ni „není v žádném českém slovníku“,
snad mělo statí: zbrojme páje svoje.
Na lláni „jsou jen tři slabiky a ledy nedo-
statkem jedne slabiky nedostává se veršo-
tomu poličebněho rytmus. Ječ pan uer,
joece ještě s formou zápasí poetické vlo-
hy jemu upříti nelze; toliko mu třeba
velikého cviku.

Draží bratři. „Ulovení toto jest zcela příme-
řeným, vhoným vlivem ve slohu skoro
veliké výborném. Toliko místo germanis,
muv „nahlednul třeba plásts“, uznával „a
mido“, tonu mníkenouki „lépe“, toho m. „mido
na něm podl vzhí“ – v něm a. l. „sto in ihm
du žádá po sobe, aby“. Želajice jest srozumitelněj,
že než želice, jejž se rádo a skoro veskaze ve smys-
lu, filovali „beré“. V den Dusiáka „Básen tak
je dosti žádala, jen výraz, poseté němí přiměřen slovou
bledosti, kteráž plevná tvar lidovou, než jež jest
rovn žens. níkoli muz.“
O pokroku. Výbomí to dlanové vymílení jak
jávným obalem, tak pěknou a zella neithomou
někdy na stromě socialm osázky. Tentlo dlanek
jed vš chvály hodin.

Důst. p. prof. M. Procházka

MUSEUM.

Bud' vás život jedno Boží dítěta, Hlasti Christus turbovou oností kříce
Chotě církve a mzdou tidi' spásu.

Fr. Šust.

Dráteník.

Co eber věrné matky hale' Tej' prvněž' ite my rádi' lámu
Síher' nevýměrných kleciby, Pie' Ru dovu molle' Brocěje,
z nich na nivy a bořiny Hruš' slastí mu se zahveje,
Síh' v choma o'ch se hrušlých et' v otevřeném užři' bránu.
vale'.

Vrb' hebkopruťich vršky hole' Tu' solva vsak že v bránu v troc
Svým Rídlem s lehká vichřice, Vše' přišagi' mu hospodář,
Roc černá svoje lelice Spuštná vaplana hněvem bář,
Stře' na haj' jiz' a stuhlé' role. Když' obáken' kai' mléčho roči'.

Tam s ního Ryle' na planině, Co' hledáš' juto vnořit' do bě'
Dvěr do vecerných temítem, Táta bruc' správec bublavy
Tej' věrci' sumnijoh borůlem. Ty' níčemn'ku' soulavý'
Kol' nich se protokněm' viné. Kdo povolil sem' v knoci' s'vobě'.

Hele' Ru dovu se domu blíží' Ach' smilování, dráhy' pane,
Vsi' těch' prosb' Bluci' noz, Ne' nítro hločia trapný klád,
Hrušly Ryle' hala, A' idy muč' zimy chlad,
Síj' jeho věneč' draťtu tigí'. Neb ledom' ažn' vichor vane.

"že zuma mučíoudy svoje,
Ty Slávii plémě jes tě? —
Blid řuče z lech se ze dverí,
Ker zasa hne tě ruka moje!"

Žpěl za vichřice, kráci' dešně
Mdlý houšek, sněžné po planině
Až pod Rionatou pod strání,
Isa mladoboa zmocen, voně huk kleše.

"Ach místec Ra jen někde u stojí
"Mně si rostovci povídajte,
Ten Roušek chleba podejte
Va m odmínto. Pán Bůh v ráji!"

Tíž na svář ružé běle' se je
Hru nemilosrda Horana,
Achladneho sbor Rovana
Tíž pohřební mu písceř pejte.

Tu Kloučka se hopic svourukou
Sám ora prosta' lítosti,
Tíž xe dvora ven vyhosti'
A zas re bránu lemnouzou Ron.

O Nitro mila, Nitro drahá,
Zdaz srdce tvé se nemoci
Kruž dílko své hynouti?
O pospěš pomstic synovraha!

Ach jak patk mohu potřít skůdce,
Když ujmim a kruťe porobe,
Když Opati slav sni ve hrobě,
Ten výbojových řemů víc dce!

O pokroku. (pokračování a dokončení).

Nek mohlo by se nám v ohledu či snad napomínání jeho
Somto ještě nami lati, xé as. Kustodostí na ujmujest
pon ře pochvala, Rere se do, rádne výzivé ře.
slává v církvi Rat. chudobě, Je-li však sorgen, že pokrok
ochromuje a oslnuje snahu Křesťanský odporem stojí výj.
lidstva a dobyvaní stálku voji blahobytu hmotného, li.
pozemských. Kamísky té, cho a bezdivo dno: jak sepr.,
to nejRcs se ji odbudeme, va mame prozači podobny
pri rovně me li církev mou výrok ohledem pokroku ve
dřevu lekari, odparučujel dectekha! Den ně sice slýčho,
ma m'nost výdce a psí! me výku puto, Kamkolijen

jen dozni' plakol rohii a trub nikt by nepronatal by panoval
 osvěty novověké: a příce na by mezi pokrokem Riečanským
 amar by vyslo naše náma'ho, a vědeckým. Pravda zde na
 ni, kdybychom byli tak posedi, oce jest. Překov Rat, jejíž
 li a chleli se snad vícečně dle vlastem la pravě jist, aby
 zvěděti od těch jejich hlasaté „pokrok k Bohu smírující v lidu“
 lej, načem vytoss svůj zakle, slovu pěstovala, nulně by se ře-
 daje! Bylo by to pravo solitu, dy zpronevěřila povolání své
 ko kdybychom se kouzali nějak mu, kdyby se na odpov posta,
 keho kribas č vojenského prozaj vila vyvoji umění a věd.
 Kladních zvucič melodi kte, Skutečné lasky, nehledíce ani
 re prosozuje. Co mu po takových Ruk věckum začaly, ve kte
 breskach, jenom když žourk rych cirkos Rat jediná věž
 polnici jeho mocného pohy, pěstovala a laskyka divem
 buje celym plukem! z jícnu jistě zahuby je už
 kdychom protivníků těchto Arhuovs, až na nade časy
 zlomyšlném na či utrhan' dochovala, nespatriju me
 usvedci, nesřeba než podota, v celém išloji jejim za dne,
 a u obojího pokroku podlé se, ho grízen, jím by pokroky
 be poslavati. Pognati jsme je vědecky měl se proklasova,
 pokrok dle strohího smysla si. Obvykne poukazování
 slova pozušlava' ve slálem na „Třídu libuň prohlíbiton“
 přiblizování a připodabně zadné žávady nam o té věci
 vám se člověčenslo a R. S., negauoluje; vzhled nemem-
 hu. Kdyby tedy už dělávání li jen strochu bedlivěji R. S.,
 a zdokonalování rozumu a kazu komu, proznamenat
 ostatních Duha lidského mo' no, že zde nevyšluji ciz
 hulnosti - v němž se zakládá Ruk lec' proti vědám lichym
 pokrok vědecky - kdyby to od, vědám, to Ruk, spoci vafce
 vzdělo člověčenslo od vele, na pouhých prodrom' Ruk'sch
 zdroje vědění vsélikého, kdy zapom' na ji se nad vzdělkyn
 by to mělo ve člověčenslu i prodrom svým a osobuji,
 obraz a oblest Moudrosti sot, ce si právo přisně vědy, opo-
 chované: pak arcí, ale jediná vaz uji se negralým sus, a
 v případě konta, odpovídají, kdy svými urokem hnať pro-

ti pravodlím zjeveným. Takový by byl výsledek, když se o tomto, ta
sedý odpověď nedělí proti vědění, když němač repřímo se odmítl,
bez proti naduzívání důvoly, sít. Teď však očekávám tu promínu-
něho jiného vědy, aniž ještě naši nelze, zdali možno sobě
v konfliktu nedovolit být samým mysliteli nějaký pokrok,
aspoň je považuje, aby v bádávání v blaho bytu bez duchovního spo-
nění svých neustavaly, dokud nì vostli? Tím ale enootmene
se nedostájí vysokému nejen dovede lidu nìkdo lepe vostli,
provozovat podobných, mybrž nadejsi než mrazenka kročí,
všechnu prochýbnost vývoj slánska. At si kdo, mluví
sínych, rezonantnych, co chce, at sebe nad nejšími

III.

Kratinka rozmluva o rozhří nedovede vyplniti nemír,
či něm, indesu "obrátila bez nové pozivavost a nevadí
šíky před nás" kdy Kladněstva na její místo do srdce lidí,
v ruky nás, jíž jsme byli skeho ducha sebe zapíráni.
Dříve naznačila: prokročte Kristanského, moře a ještě,
takž Kristánský vzdálenjsa no bude ušit jeho.
Toho, aby rozvoji blaho bylo ohledem však pokroku ve
a ved překážel, dříve jeste Deckého v propředí námzd
je podporuje, a to což všechno vystupuje zvláště jedno
v něm loko obojí pokrok, kdy jeho vlastnost, kterou ozdoben
Smolny a vedecky má svij bytímuž, jesté k věstrom
zdravy, kovin a gárelad.
Což nejlépe dosvedčeno by
že, dokázeme-li že bez ducha
Kristanského ani blaho by
tu ani veda m neschází se roz-
víjeti.

Li se ly'ka předně blokoby, tu, netreba zde mnoho seši, i ti, jilekž všeobecne uznáno, že hlavní prodminky jeho rozvoje padají do oboru duchového.

nují. Zabíhá k několij po- mer, jaký v rozvíjeném organismu pozorovat lze, že kolik jednotlivým částem nelze se rozvíjet na úkor ostatních, aniž by tím neutrpělo jistojí-

celé. Nači sedy spravedlnost lidská proslí Rá'a mysl, lidská byl by jin o mých cíl a věli dokonale sobě požádat o pravdu pro křesťana, drobuje.

Covati, nestasí mi klerat pou, Aby však ani mezi říky Rů, že rozum vzdávati, na věti, nekrutí nebylo, lze moim kři však zapomnouti. Testit Ronečné ještě a to s jistotou ona druh Rův rozum mu stej. Vordili, že i to vzdávání ro, ne opravdování novu a učenou, znamenáho v nivco by se dílou, stejně R proslalému, rozprado bez ducha Křestan, char lidského patří. v této skřeho. Dobou nynější nedaj, že sedy poměru, v jakém moždě me se u věci té nikterak začáva se mysl, věli lid slepiti; v ni blahodářit všeckou zdrojovatelnou vzdávání. Křestanství bezdruhé a Dáleko by se vrak spravedou proslí věli jeho odprávence minul, kdo by se domníval projevu. Teď nac však lze, že to se počítá samozevmou, že by se člověčinstvo zdeba iž výkony jednání kdyži vyzulo ze všechnoběhem se vykonávají, vždyť výkony těch pojmenu a to denně pozorovati mizemé nazorně na boženských hřebcích, na mnohých hřebcích a trébes dle by patřilo povstání vzdávání na sobě samých, jak slabé lanosti. Duch lidský, jed, a mde dle všecku za rozumem ným je a druhu svého na pokulhaiva! Proč z močené oboru země, v osamotlosti, kde žije sice ka' nutná potřeba hmože by modolat, do ní patří nejá k' močený, jenž by se kryštenku mi svými by věli R' dokonalosti judi, ponořil, v ní by celý život dle sléj ným pravidlem, ja, jeho zaniknut a pozbýt. Kým se bude rozum. Než vše pruznosti. Proto ne, takové patří dármo by kdo vymučeně ješt mu dře, jinde hledat mezi lidem, kde ka' sláleho vzhledem, k' růži věvoda' ona velebná moe duchové, k' klerat' ne pou, Boží kleraj' ješt k' k' správe ta' příbuznost jeho podstaty, Rajd' mu veršicímu kde by, obzvláště všecku R' R' ono, zarazena ješt ona c'slava mu spěla duchu, jenž jeho ješt spolu klerat' celu s křehu poračí R' m i koncem. Jenž

to však vzhled což jiného jež křesťanstvího, jenž by ne, negli nábožensví? Dostal se onen stále do, viděli jsme tedy, že pokračoval. Kdo však pro, nem pravým slemilečem, ti tomuto vlivu křesťanství smíruje k Bohu, z něj slanosti na vzdělanost, když však nevyklenuje se po lidskou vprouzejí, at kross ani hnolny ani vět, jen pováží, k tomu všech, deky, k vobojím tomu na osvěta za své' zášku, pokroku vyskytati možno, vání díky jest zavága, jest sa jejich nedostacielskost, kde jsem základ, nosí k dosiahnutí cíle, když ve jeji spočívají.

:

Myslenky při cestování. (pracování)

Tu mně přicházelo, jakto by se Kristálové lice zasmučily, olny vespolek do mluvaly o mne přijmet k oláče: Tenkých
"by valé slávě Moravy sobě vyz
prosívalyce, a když do nich vět
těž koval, mneždem vlysíce,
k iž lina řeky bolný nářek,
nářek to snad pro zohřeben
nov slávu Moravy. Těž jsem větrit a donesl k mému sluchu
se domnival, že vlny ty nej, následujici odpověd:
jouc takto druhdy jasne,
a že jákýsi mrak bolujejich "Flameny v mé hudi boli planou,

Ana vidím, ve vlny jisté mé
Strasti dílky, slzy, všecky Ranou
Moravy jez ron synové. —

Z měho zadumání moře Konec,
ně probudil po mostě jedoucí
vozka, a já popotře o tom okamž
mžení na cestu. Pterou jsem jistě
dnes Konati mohl byt přinucen
s někou se rozhovorit, a za cíti
sem rád cestu putovat. S myslí veselou
sedu Krávem a duby posetou
rovinou dale. Slavné ticho na
novale v přírodě, ani zeffyru
právě vánky se neovrátily
vlisů dubů zavonouti, bysou
ty poklid přírody nerušily.
Toto svatým Rádem počas poprás
zvolal jsem z hlučného srdce
svého:

„Oznes se, oznes se o nadzemí“
ského raje
Ty svatý Ráde, na slovanštaké háje,
A uspi moji milované vlasti
Vše srdce její formouci
strastis!“

Tak jsem šel a prošel jsem parkem,
To zájemným Rádem cele při
hodiny, pohližej do dálky
na tem černých hor, jenž se
co obrové k nebes blubinám
vypínaly. Najeďnow jsem už
zříl na jedne z těch hor něco lej,
leho, a napna svij arak ohles,
dal jsem, že to Koskeliček. Tujsem
přemítl na mysl, co by to za
chrám bylo, v domě jaký to je,
čas, joká so u técha! — neb shle
dal jsem, že to posvátný Hosly
Takto lodičku, když po dluhem
na mori ceslova m, v dálce
spatří ze hlučiny výšivale
bréhy milene odciny, v srdečig
plesa a na vše přesalé tram,
poly zapomná, tak i já jsem
při pohledu na velebnou horu
zaplesal. My mžedivým
právě vánky se neovrátily
lou horu nym nově živili
ty poklid přírody nerušily. A však nebylo m ně tento Rád
Toto svatým Rádem počas poprás
zvolal jsem z hlučného srdce
svého.

zříl na jedne z těch hor něco lej,
leho, a napna svij arak ohles,
dal jsem, že to Koskeliček. Tujsem
přemítl na mysl, co by to za
chrám bylo, v domě jaký to je,
čas, joká so u técha! — neb shle
dal jsem, že to posvátný Hosly
Takto lodičku, když po dluhem
na mori ceslova m, v dálce
spatří ze hlučiny výšivale
bréhy milene odciny, v srdečig
plesa a na vše přesalé tram,
poly zapomná, tak i já jsem
při pohledu na velebnou horu
zaplesal. My mžedivým
právě vánky se neovrátily
lou horu nym nově živili
ty poklid přírody nerušily. A však nebylo m ně tento Rád
Toto svatým Rádem počas poprás
zvolal jsem z hlučného srdce
svého.

zříl na jedne z těch hor něco lej,
leho, a napna svij arak ohles,
dal jsem, že to Koskeliček. Tujsem
přemítl na mysl, co by to za
chrám bylo, v domě jaký to je,
čas, joká so u técha! — neb shle
dal jsem, že to posvátný Hosly
Takto lodičku, když po dluhem
na mori ceslova m, v dálce
spatří ze hlučiny výšivale
bréhy milene odciny, v srdečig
plesa a na vše přesalé tram,
poly zapomná, tak i já jsem
při pohledu na velebnou horu
zaplesal. My mžedivým
právě vánky se neovrátily
lou horu nym nově živili
ty poklid přírody nerušily. A však nebylo m ně tento Rád
Toto svatým Rádem počas poprás
zvolal jsem z hlučného srdce
svého.

Tot' ona hora, pravil mi jie, uj Jaroslav, u celi bojechli.
 Kysi sajemny hlas, kde vychi svych branici, bise
 Matka Bozi divy booni. Kruta posne, v proudech
 kde Matka Spasitela zemni sece krev po mirovych oln,
 mila pred jar men lidich vanstych, jisov a Králi
 Talarci národ Křestiansky rozleha se po světě v poli.
 Videl jsem, jak na horách porazeny vrati jiz Kubra,
 iipu jizni a hladem more, nici m. Leika moravskym
 ny a nepřitelem obklideny osvobozen jest národ, spros-
 das; slysel jsem název Dikt na jest Morava plenisaliv. —
 prosby matek. Víckol hory
 zrél jsem pres čistne slany
 krov jinivych Talarci, sly-
 sel jsem rukou zbrane, hla-
 hol laub a rouhaní se dno,
 mu, jenž na Kříži naš ny,
 koupil. Tu kapličce jenžce
 so sé posvátno hory zdobi,
 kráci zmocený zašlep, jej
 vede zbožny Jaroslav.
 Před sblízil tam jduš Matka,
 re boži, prosby vše Kříži
 svému vyslalajce. Slyši
 Eli Matka milosti prosby
 svých Dítěk, slyši tezrou,
 hamí nepřátel lysých, neb
 jiz sliní černy mokr čelo
 hory posvátné, jiz vema,
 krom kříži se blesky,
 krom bize o slany Talarci
 o ně vrhaje ohni zhoubko-
 nosny. Poděšení vrakove
 prchají k Blomouci plame-
 niim své slany zanechave
 Žim se la volci e proslavy chreb

(Překrásovaný)

Opolna.

Na Tatry. Vlmi zdarila bá-
 sen. Traci se vni bujny vyle-
 fantasic a hlučky cíl projídati,
 ny uslechtilou, obragnou mluveny
 plnou šperku počítečkeho, solisko var
 Tričinou tot jezd jela při Krutého
 zni prosatky, zvláště slovo, při-
 činou. —

Zpív lidu v chráme. Usmědka že
 proneseny srovnova se uplatí sprav,
 dova podáva se orouchu řečic
 la spiaone a vzorne. Solisko co do
 vely, upozorně mezi pastýře dušov,
 m a. s d radi li bychom p. alum-
 niům, aby co alumnové, jimiž nále,
 ží skromnosti píleti, na takový
 čin se neodvagovali.

Pyslensky při cestování. Pekny
 to sloh a liceni rom a pravde pře-
 sice. Solisko přejítra přes rokle a
 hustiny vedouci proti se, vedle
 rokli a pušinami vedouci.
 Dílo prof. M. Procházka

MUSEUM.

Bud' všež život jedna Boží chvála, Glori Christus tužbou crasti kříce
Chotí církve a mzdov tidi spásu. Fr. Šwäl.

Pobudka

(V příhodu na prázdniny.)

Má hrudi, i ty zapěj si,
Uždýt zpěva plno všude,
Uždá se mi že příroda
Dnes chorál plnou hude!

Má hrudi, zapěj veselou,
Kde svorným všež de zvukem,
Tu o písni ani brdce toč
Bíd nemá různým tlukem.

Ples tvůj se k nebi unášej.
Neb Boha kde vše ohvalí
Tu at' i plápol císa tvých
Ton svatou oběť pále!

Písni

Hvezd mnoho víc je na nebi
Ný na kvěnách kvítí
A jako druhý z kvítků
Té lásky z hvezd mi soví.

Já každou z jara květinou
Si ještě do oku ohodám
A hvězdičku též kajíce
Co perlu k perle s novam.

Ach jaký totéž myní ples
A jaký lad a krása!
Ba vete, v tomto spojení
Je kryje pravá spása!

Slow vystěhovalici.

Tíž naposledy, slavské haje,
 Nas zasloužený žít vid k vám,
 Tíž naposled vy těsně ráje,
 Nas hostí velebný vás chrám:
 Nuž s Bohem budíz mrukosnubný
 Ty věnce českých hor,
 Tíž kráslá věký bor,
 Rek nezvratný ten, silou ohlubný,
 Když válci hrom s ním přezáhubný.

Tam modrovolním ve přístavu
 Je houzá koráb obrovský,
 Jenž rozplana srdce dava
 Má uněst za břeh otcovský.
 Nuž s Bohem! slovanské by řeky,
 Ty modrá Vltava
 Et klidná Morava
 Ty Berounko, jíž věké sumy
 Tram budívaly v nádrách duny.

Ach! před zrakem se rozprostrá
 Tíž nevyčtený oceán,
 Olesh s bolestí hrav knuchou sova,
 Hněmaté hrozí moře pán,
 Bud's Bohem! ó ty buka rodny,
 V němž holubic zlatých kmis
 Vás poprvé zrol vid
 V němž zahvídal mír slastiplodný,
 Když nebyla ještě nesvobodný.

Budi s Bohem! ó ty vlasti drahá,
 O' zehnej sobě Tvůrce luh,
 Tva rozdíl pouta přoneb Lahá,
 Ty ploditele stříých muk.
 O světa Vladce trojjediny,
 Chraň Čechu každumu,
 Kbař soků stčinu,
 Jenž přemnohé tak Doba syny
 Ach! vyháněj do ciziny!

Mýšlenky při cestování.

(Dokončení.)

Tak jsem na myslí přemíval,
 jakých výhod nejen Moravě něbrž
 celé západní Evropě onoporažení
 litých Tatarů poskytlo. Takový
 osud očekával zajisté naší dra-
 hou vlast jaký zastíhl rozsá-
 hla Rusii. Kam přišly ony
 barbarské davy, plenily a
 drancovaly města, hubily národ
 a špinily dícos výkoupení.
 Zdař by byla západní kníža-
 ta odolala tak silnému nepřítel-
 ě, kdyby nebyl Jaroslav a
 Otomouc s pomocí Boží nad
 nimi zvítězil? To všea, nebo
 dosti četná vojska, jenž oném
 plenitelum bránila, byla po-
 ražena. Kdyby pak byli pod-
 manili sobě křesťanské říše,
 co bylo od takových podmani-
 telů, mračů a všaké vzděla-

nosti prostých, k očekávání?
 Nic jiného než trýznění náro-
 du, pustošení krajin a proná-
 sledování víry Kristovy. —

Možíš oholnosti bylo pravil
 jsem k sobě: může každý Mora-
 van Hostýnem se honositi k
 němu s úctou jen pozirati a
 vším pravem s věčně lím
 Súšilem volati:

O' Hostýne skočlá nadhera vlastimé
 "Damežníku svatý slávy nemijivé,
 Jasna hvězda co zarv
 Posvatnou Slovanum plane!"

A však ještě jedna úpromín-
 ka v moém se probudila srdci a
 to při pohledu k úpatí oné slao-
 né hory. Byla to úprominka na/
 toho, jehož slovoval jsem tuto moe-
 dř, na nezapomenutelného Súši-
 la. Neb on to byl, jehož Dnch

přečasto k němu svatnému Hostýnu galéhal, jenž na svých procház- kách po výdy loučebně pozíral v tom svranu kde volčeký Ho- stýn k nebesům se vypíná.

Větší lázba naplnovala jeho k brkvi a Vlasti láskou jeho srdce aby mohl tamto Matce dívalovně svou klonbu vzdati čemuž dosvědčují pře- mnoké z jeho písni v nichž svou luhu po hoře Hostýn- ské a svou lásku k matce krasitelové vyjevuje! Viděl jsem v duchu jak on stojí u prachoven Ženíškových a loučebně k Hostýnu po- ráj volá:

Horo svata hora
Zelený se skoro!
Ropust se svých bréků
Tíž sen zaslepu sňehu.

Láskou k tomé horám
V dali se kí horám
Necht iž svého kruhu
Na boc hruďi zbudu!"
A pak opět jsem jí zrál v
jeho podobu číku v dumání
spomíneného, tajemnos/ slaské
zářil jeho obličeji a nato
polysel jsem z vahy milosladké
plstné písni po prosobné iž
kulstolci Matky Hostýnské
vystlá aby mi uchytala byt

ve svém stěnu. Obzvláštně poslední slova písni ke ucho- corvala moj duši byla to slo- va porozeká o cíli jeho živ- ta že se dostal na hruď Hostý- na svého kruhu zbarvěbřel:

O ty Danno přecista
Matko na Hostýnu!
Necht tvá lásku uchystá
Byt mne ve svém stěnu!
Necht jsem dusi chorou kojím
Až se láskou s Christem spojím.
Také druhdy vyslyšela Matka milostná Dao na hoře ke jímu- ci tak vysly řela i prosby na- řeho milovaného Dušila.
Apo bylo mu popřáno na hruď svatého Hostýna zba- viti se svého pojazmového
trudu kruhu jenž srdce jeho
zmoutil Vlast je druhá
zbavena práv marně po so- bodě bouří že ze Slovanů se
jěště tak mnohý ze snu
neprobulil v nejz jej eizí
modly ukolebaly že tak
mnohý za svou krás se
slydl do svou dráhou plasti
prokraď. Zelcl vida jak se
vinici Cyrillem a Metodějem
vzdělané slerá buření zma- chá a kterak náuky kri- stový a mnohých o zapome- nati přicházejí.

Toto všecké přání Žižkovo, aby ve
stínu hory svatohostýnské své-
ho brudu se zbaoil, vyplnilo se
bezpečně skutečně, než jsa chorobou
sklícen odebral se na své zemi.
lované město k u stínu svatého
Hostýna, t. j. do Dvorcek, kde
pro svou chorobu leh nalezti se
domival, tam však dne 31.
května 1868 zavítal do jeho pův
byšku anděl smrti, by jeho dů-
ři do země nadzemských sta-
nů doprovodil. Kde přestává
však budálkání.

Nedíváno dosud citové zmoc
nili se mé duse tak že jsem
se viděl nucena zvolati:

"O ty pamětníku svatý,
slavný Hostýne, ty zíral do
jejž Bohučinil na přimlu-
ovu Malky milosti, ty jsi ono
zvěčněle místo, kde spráštěn
byl narod slovanský jářma
Barbarekho, ty tota pevná
hradba jenž podrazil útoky
neprátele viny, o přijm i můj
pozdrav přijmi moj klonbu,
jíž tobě z delavy sílam!"

O představu vyluhové svá
míj se naposled loučil milova-
ný Žižk, chloubat a horaván,
horlivý hajitel práv Čir-
kev a Vlasti! -

Meruším se poklonil slunce
k západu, a masel jsem po-

mý řecké opět na svou cestu. Po-
čí slana ubral jsem se k Dřev-
novu kam jsem o osm hodině
z večera přezal. Tam jsem se
troval až do půl noči načež se
dnu na vlně uháněl jsem
k Roznou. —

Církev a věda!

Pronáme-li dnesní stav světa,
panossi evropské s pokročilostí
domorodců ostatních dílů našo
zeměkoule znamenáme poté věci
veliký rozdíl. Tito s malými ry-
minkami nedrostli posud co do
ognivnosti dušeoni kolobce. —

Evropa dospěla již na muže,
nahý Slovák zatekoraný Papua
závisí zcela od milosti fydyž po
macešsku s obě pocínajíci matič-
ky párody, a ne osmělil se posadit
po jejich bohatství se popotázati;
Dumysl ale a průmyse plonkav-
ho ženostníka Manchesteru evrop-
ských na moti somu s bratří
všechny posud z náměsíly přiro-
dní ob sojí prospěch tak sice

že, kde dříve živilové strach hrá-
zdu a zahubil ovořali myn' ja-
robře schócení pluž by druh
nejrozmanitějšího konají k
telesnému pohodlí a časnému
blaho bytu nemilo přispívajíce
člověk se díví na domy sli vlasti

Ducha lidského, která mu přiroz
du podmanila, aťž se bezděky,
komu je Evropa k dílům zavá-
zána za svou rozsáhlou a vše-
strannou vzdělanost a osvětu, čla-
věka z prachu ženského pozná
séjici? O! kuce mytily nejsou
stupně hostinný lesní a promě-
ňovaly jí v rozkošné mivoj a
plodné luhy! Kdo sprostil vzduch
smrtonosních výparů vysáše-
ním močálů a bažin, učiniv
z nich svatné zahrady a žirné
louky? Kdo přetvořil doupata
řekem divokých na nádherné pa-
láce králova a knížat?

Iměle tordisti můžeme, že sv. náš
víra má do sebe svou kouzelnou
moc která nehostinné hruště
přetváří v pozemské ráje a
nevázavou suborouš národiù
nedpráhany chvědou a umou
řeckti! Služebníci sv. církve kat.
nechtili a nechtěli se posud
žádných obětí, žádne namahy,
prace a lopaty. Kde běží a pta-
vou bohumilová vzdělanost a o-
světu.

Dovolenácté osvícené století si
v tom sice libuje znenávati
závlahy církve kat., které soubě
s počlení lidové po dobyla, vytý-
kajíc ji jakoby se všeli k tomu
prokotku v duchovním i kmotrném
naučení odpor slavěla, zatem někdy

a zahřízlost rozumu o bludech
usuzujíc a podporujíc!

Tent sice pouze slepcí možno
nevídět, že výtky byly kat.
církvi činěny jsou zlomyslným
utracíčstvím pochodicím bud
z kreslu hodně hrubé nevědomo-
sti, bud že škodolibá nenávisti
a závislosti; od hodlali jíme sedale
především podrobnejšímu se voci
rozebrání magice nazývané
nemalý příspěk a užitek z
práce té pochodici.

Smutný obraz se objevuje zra-
kum našim, rozvineme-li Vějinu
člověčenstva před Kristem Pánem
Člověk korunast věškerého stvoren-
stva. Dovedl se od sochaře Povitelské
pohrdnout rozkošným rájem,
težce musel pykat se neoslušnosti své.
Líbna slova, kterými závistník had
lehkivěrné naše prarodiče na svou
stranu popotáhl ruka, že jidice se
sloamu osoce zapovězené tudou ja-
ko bohové sedouc dobre i zlé - slo-
vat se vyplnila a plněvznení.
Daleko větší část potomků Ada-
moých poznala dobré i zlé konci-
la dobré i zlé, ale věra tisíce
od zdroje pravohu sočela nerze-
zvala. Dobré od zlého? Bohem
majice rozum zatemněný a nepla-
jící soubě církve na zemi za-
bídal o propast věžní a
nečestí klobub a klobub aniž byl,

kdoby jde použít kdoby jim cestu ukazal, po které by kráčející celou hrdli se iště zahubě. Nicž mož dělat se s oběma bohoslužbou byli úplně nesloučení k učlech těm ducha, a napravení mračů se vásné, a požitky se postupujícího pohanskva. Hudcové ročí a čimží nejednou se sice pokouseli o nápravou zákazy mavné svých všeobecníku minuli ale sochař zamyšleného cíle, nevzdouče kde kořen všeho zla vězí, ba oděli se nucený vyznání že pravý člověk lidský nemá slovo, spoznání kluboce kleslé člověčnosti¹⁾. Rostoucí osvěta pro hanská byla brusem kterým se vynaložil k uhojení rozvratném životu enom osvila.

Naříkalý Mattoni to dosloupil svého ořhole když psalna Roma staví se panovníci celeho terkáte známého světa hedou říjí svou vklonila před Augustem, konfajíc, že rozervantost společenských postřív v lodi sklad uvede, - všebočný zmatek naporař panující přišel k výrazu, ani osvícení Rimanovo neznajícíce vzdílu mezi etností chichow a některé jazyky Dilatovými nebez bázlivé a dřsné všetecnosti se slízali. Co jest pravda?

*1) Mattoni opera ed. Ant. Lepisic 1825.

Jako černá noc prchá před zlatými paprsky slunce ranního lek, nizela temnota dusevná při východně Goetha osvěujícího každého ^{člověka}, kma, která po čtyři tisíce let ducha lidského obdávala, ustoupila své, jící se září křesťanského učení, jehož obrozující moc s dostatkem se spracovala na lidem už kym zbrodními nejjíćími.

Křesťanského poštěpova jsou na kmeni společnosti lidské již již odumírající dodalo ji nové sily a svého života, přilející stejnou měrou stránky člověka estické i v vzdílanost svých dílek paměti a výsud zazáří svého blízkého jahodateli. A protož v bludu Jea, kdo učí církve obmezit u ohně církvi oken myslí aby pouze bohoslužbow spojité mezi Bohem a převíkem udřízvala zapomínání, že je úřad učitelství, pěstování vedy a umění, jest vlastní vlastní učavy církve so, že jest to docela jíž všel jistoji, ejího, který se od celku oddistaniti nemůže malí tento svému říčku Dostať. Vědecký mišl, máš vydylaje, apoteózy do jiného světa pravil:

"Douce něč východny národy křesťicejci." Učili vedy měli náměstkové Páně a lepruv vyučence, znale pravdu svatých Dobré společnosti přijímali, a Pán sam v intellektuálné, církve v rovnou vede příci o zbožnosti i --

procházejí po tří letech Palestinskou vyučoval národ židovský všem dobro čině. Vyúčování Pánem auto mimoňe odnáší se osudem po výletech přednosti k pravdám nad přirozeným Bohem, nám je věrným; nevylučuje ale nikt kdo tak z malost věcí přirozených Boha ví, že se přímo netýkajících.

Viděl to z výroku Kristova kterým nás k pozorování až rozvádění přírody a ukážce jejich myslivosti upravil: "Dovedte na svatého nebeského, patříte na kouzlo plné." — "Ježiš! Bože a příroda nesmohou souběžně rozpoznavati, že dnoho a tohož Boha z přírody majíce aniž se možou rozpoložit protikali. Přírodu všavou své podstatě pojímána až jako my její bez představku a v své správě i v stopování, nedové k témito výstědkám a vývodkům jako řečení Boží. Neplatí-li některé výrody zprávci k výsledkum opačným těba přičinu solo ne ve přírode nebož někde jinde hledati: Nebot jak byly anglický zemězprávce prognostikál nemohl osimoudryj a osemouhodouc Bohu nic ho zjevití čemuž přírodoveda požádají li chybě dokázati mohla."

1) Geology in its relation to revealed religion. By C. F. D. S. u. Koenighe.

O nadešlych potyčkách v opačně praví Dentinger.²⁾ Odporujeli veda náboženství, nebože se to z vědecké důklažnosti nýbrž z medostalku její." zj. Bonam. Česk. L. 22. 1882. p. 53. 54. 2)

Reupsoho: Bibel u. Natur.

(Dokázaváno.)

J. J.

Joud že pro nás svůj nedouk, to

Ti příteli souží?

Joudě o Tobě sepsá sami sebe sem nedouk!

Opohna z o. 3.

Dráteník. Běžně se nemí bez poetických krás zvláště nazývá, musela by se však ve verši:

"Ho údy kryje kvalitu" a zvláště v posledních slokách, by rázněji doznala značně předělati.

O pokroku. Překý, vybraný a ušlechtilý sloh s jadrem obsahem. Políko na str. 20. In. itd. je kdo mluví co chce' položit: Nech (At) kdo chce co chce mluvi!"

Myšlenky při cestování. I toto pokračování vymíhá překým na mnoze poetickým slohem. Políko na str. 22. I. m. "co by to za chrám bylo? Lepce jest k'ci: "jaký by do chrámu byl."

Dístoj. p. prof. ch. Drschajka

MUSEUM.

Bud vás život jedna Boží chvála,
Glázi Christus tříhou oností krása
Chvály církve a mzdou lidí spásy.

F. Šustl.

Prosba

Pomož Otci k Tobě volám
Slávce dítčko v obouri světa,
Pomož, zlubě neodolám
Do dusu mi blesky metá.

V ohni zátnávky hynce touha
Po sluncečku svaté viny
Prosba jme, Dusi! Drahá!
Kterýmž ji boda kýry.

Vilezná tak vašen' vladá
Otec jdy o praviny leje,
Dusi vše a více strádá
V slepém letu k hrobu spěj.

Před smrtí chrán Boží velký!
Život cestou do života
Andělské kde jenží, pěkly,
Tam má dědictví jenž nota.

Liostu, jenž večně mladý
Pomož hádu touha moje
Vím - kdo želá laurů vnaď,
Vítěz musí vyjít z boje!

Přečej milosti proud vylej
Bože o moje horování
Hruď ať nepochodi ní, miluj
Nežli svatých ohcitú pláni.

Mysl naplní pravodou přísto!
Práky osvětné Tvé jáře
Drahbu ať mi počti přísto
K slánkům, kde Tebe ugrím tráve!

Syna posilí vše draky!
O fronti statnaj ať je vůle,
By až světa přejdu svahy
Prígal a mně nebes Thále!

K sňatkovi.

Povznáši se jano dvakrát slibem jatek
Achramových klenob v nebes vysíny
Jeho z rukou božských milosti tak svaté
Rinejel do vodsi' jasné klubiny.
Nebeskou hlesilou vale rozchvíba se
Vidce láskou znač o rájské plane krásy!

Civrá již se af klicem vroucí lásky
Světlem svaté výry lesknoucí se ráj
Blazénost tam vítá libernými hlasky,
Věnosti tam zhvíta nelhy nouci mají,
Ustupte! už vše vinku vole blaha květy,
Težto rukou Páně jsou tam rozesety.

V mysl vložte si: Duh v ráji samovídce!
Tehu přijdele vody vila v poklonu
Nestlame Vás nikdy lichého hlas grádce,
A ráj obydlem Vám bude do skonu -
Adamka k zádným sklonili sluch říčem
Vchod jin cherub zastřel ohně dechým metrem! -

Myšlenky při cestování.

Kadře hodiny bude me ka mísť, vost odpustí se na jí růčiny
Sak zneba odpro věd' vohynia jaké vem ně toulka, po dalším čase
mou stáku brzoli se, batne ráni plámovaly. Přijemně ještě
mě v městě "Rozínově". Snad věru cestu ván? Abyž ber hráčku
sobě pomyšlím, milý čtenáře: zírá jeho toč nebes klenuti a
no soho brzy to cestování, omr. vede-li té cesta malebnými hora-
zem a nese tak záhy pocíli své mi aneb romantickým údolím,
cesty láže. Ne snad pravdu, žež si i ce z pěvce hradu svůj
neb po kultu som u ale spoušť, kročej svou had bowly provázejíla
čas lečeně tak bylo. A vše kříž, stolce duby a posky svých ji-
dy mně však moji metrpelli, lochladným silnem, ale vzdal

K Další cestě pobírájí! A však
smeškále jistě mějí svého vůdce,
ký rozmazal včakáčům k
přesváni, když na neboiskuse
večeří muové horec a plácobli nový-
měná obloha; by pak o dív opatoval
ském rozu samotou se shany na jeho
nu se polounkají! Takové milý čle-
nici byla na druhý den i moje cestová-
ní nebo čtyry hodiny, jíž seděl jsem
jako zábedněný pøestoanském vozru,
venku zmital rukami štěpých topo-
lu, dechný vichor, a proudy dál se jinuly
se na lesy a nivy. To bylo tedy příčinou
mě osázky brzoli pohostinný Røjnov
spatřit me jíž dvě hodiny ubíhly od
té doby, co Sem se vodky byl výzal
ale v Røjnovu dosud ani zminký.
Záložné chvíle nacioni jsem souv
z hlavu do koutka vozu a jsem slyšeli jaká to byla bašta?
celou noc nespať pojde mě v náruč
nepokojují spánek, však nedřel
mě sluchu tento sprostřelec všech
starosti ve svém objektu nebezpečja-
hou, chvíli probudil mě vozka sové
pøstoanské trubce z ruky oné krásné
písni: Teda, teda pøstoanský pacholek
a t. d. vylíkaje! Problém a pozo-
ruji, že vůz pomalu jede až
pøpatře všem zářím dolou-
hý most, pod nímž vlny
pøsti široké řeky letem
orla uhnání. Tu mnich ned
napadlo ta řeka jistě ne-
mí židóná jiná než bylo

loka' Bečval a to městeckého
jíž jsem na její levém břichu
spatřil svého známý Røjnov.
A rokulek bylo tomu tak
neb jen krátkou chvíli zastá-
vila vozka před pøstoanský
Domečkem. Dva kroky a jíž
jsem byl svého netříleného ve-
zení uprostřed bu však, o čál
jsem se pøostal jak české pís-
slovi praví, oblatu do lže,
neb po mém drívějším bězení
bylo ale spon sucho myslíale
stál jsem po houstky v blátce
pøstřed ulice, až okolo sebe
spatřil jsem silnou hrádku,
jenž mne bránila do nosí-
zadního domu vježti. Ti
zhlouše chvíle nacioni jsem souv
z hlavu do koutka vozu a jsem slyšeli jaká to byla bašta?
Náří poslyš: Kri 30 bra-
datlých říd a těr solik
dráhých poloviček obhlí-
čelo vůz, to bylo krásné
a nebožtíků každý chtěl
mít první nejaký list
a neb bednu je všechno
Jeruzalem. Zra-
by řík mě vý svobodil
vozka a an ver man i-
chubé dnu karil solo
cestu oním levným
řešetem do domu pøsto-
nkho kam jsem i já za jinm
pospíchal. Vteprve spatřil

jsem krásné divadlo Výchni
 se hrnuli za vozkou Dceře
 praskaly klobouky i dětský
 nadaly na zem klimos byl
 větší než při dobyvání něja
 k' pěnosti. To mato všecké
 mu písek u nás neopovrňáy, rože
 vši domah učinil kontakne je
 postrovní koncjan z předvini měl očekával. Uminil jsem
 očeký vteřec bytnal a
 jen ty k sobě připustil kteří
 nějaký čist, aneb, inu zásil
 oku obdrželi měli. Konečně
 značná část doslavých židie
 povstala město boje hradz i mně
 bylo umožněno. Bez osi pěkáč
 ský z předvini vystoupiti.
 sotva však jsem na ulici okro
 cib přijde ke mně jedna dcera
 praeče oddvajíc mně list s
 prosbou bych ji joj odevřel.
 Pudivánem rozrazil jsem na ni
 přemýšlej, proč asil páka
 mně napadlo, že je oboha a
 že snad se boje zákon plesou,
 fiti. Neumím byla a drice
 ani dolmek, který učinili, nebo
 jsem si však věděl, že jsem
 jistě naloďuje své osce, jož o
 Kražlém, vanečovu mazý
 vali, a neb jestli oštukou
 tak bokahoj nou jest (což by
 jsem krásné divadlo Výchni
 abalku, a vondav z ní list podal
 jsem jej one ženč řecké zacej
 obsem sleny dlela a hluboká úvaha
 moh jsem se bez pěkáčky
 do kouzlence pdebrati kde vzhled
 jenž mě k cíli mé cesty dostavit
 měl očekával. Uminil jsem
 sobě cice na cestě do Riga nova
 že solo starobylé město si dokho
 nale prohlédnu a u bránilo
 arne a to nu zájedno nejrohodl
 né počasí. Jakoz i z poušty bláta,
 jenž ulice a náměstí naplnilo
 valy a za druhé pobízel me
 mě vzhled d další cestě aby my
 nás vši delším se zdržování
 dešť o horách nezastihl. Proč
 řeklo jeho napomenutí poslal
 jsem se k další cestě a vse
 Douce do vozu ujížděli jime
 sak zvanou horní ulici k obrov
 am a ve prani odevřiti. v tom skly m horáne.
 Poněvadž jsem vše jmena
 vaném městě dlouho nedříoval
 nemohu ojet z náměstí všecky
 mnoho hodat. Co se jeho rolohy
 lhotké Bečvy na opatření mra
 košnubného Radhostě. Těho byl
 vatelé zamíšknávají se mimo
 jiné osoby té měsíční hosté
 kteří každoročně solo početnáme
 zaještě oščekou a naledobání město nařízuji, aby tam zdra

vým povětím a tak zvanou sviní le už v tom ne i budoucí. Vyžívali
čci svá chvíle jura prava hydraulie. Li nás tedy Jan bychom do do
zanechávají sam známe sumy konalosti. Otcí se poznali namyka
peněz což bleholt obyvateli sám bychom toho písmi byli co
motať toho valně podporuje. naše vřidlosti rozumností je a
Sem a tam spatuš i na námě rozjíruje, k vodě, která duchovnost
že jí se domy jen z otesaného řeší se snyk' pouk tělesnosti a
dřevi složene a mechanicka hmoty uvolníuje a uspíšobuje
ně které starobylost iž hnedon jejich chápání pravd nejen vno
baroku natkala. Hloubk, iž zenyk' ale i nadprirozených
ustupují víc a více tito sbědkol Bůh chce aby ohrom kypěli
ve vede a vlažné starobylosti hřivnami hram pro růženými
dovupatrovým zářebí až kame abychom daru ne duse vlným
ni dle najejich okusu oysta nedali ukorem ležeti nybrž tě
veným bleskovam. —

Cíkavá věda!

(kokrakování.)

Aby se nedověnostem ve vědě Bohem sobě danou mohat na
přestopu a aby se vo shodnou pravdu uroky neulozil kdyby neugobo
žívenou uvedla, tisba m sekti řístil schvávati dudu bleskov
slovo Dáne a patří mu plactos Sobici.

nebeské a květi polní zploveti Taby chraňe praví Bacon
život v přírodě ne po vlastné a le Verulam: "Leves gustus in phi
dobylo nybrž všechně až dnu losophia mouč fortasse ad a
kladno: Mador nenu přirozum theismum ad pleniores haustus
ci, nadno dosliknouti vlastnosti ad religionem reducere - a jinde?
Boží v přírodě píšim se rovněži Verum est, carum phiosophice
kou poznání Tvorce se, oysib." *4) naturalis homines inclinare

Abychom věda uměl kde li v byli ad atheismum at altiorum scien
farnuto kér ve slovach Dána ikou ti am eos ad religionem circumseptal.
ciho: Budete dokonali jakž i Vše Po nomenclaci deníno že jdeho
věs nebesky dokonalý jist. "Juz" ob přírodo veda brali ve smyslu
ab Bůh jest oséve bolesti, iž de šířim co protionu slova, blesková
učení katechizmu včetně věmou.

Pamatlivat jsem církve po slovu muzorností a mraonou neuhonné
Dánc vždy se včele ved a umění sblížil jiné vynikající. Aby se
ujímala, vždy ji ve svém čině sblížila k božkupem nepostačovala
jedstila a jvělebovala vřdy bar. poukáz božnost' a pevná víra
barškovou mezeností a pro vše nýbrž vyzadovalo se aby pojisté
lenost neprůslupnosti vyplývající dnu k větvení co do vědomostí své
umělce a vědatory sotvěrenou orsolníky předčil. Tíž apostol
náručí řeji mala, jiná útulku národního vyznačujej blaskostí pra-
a potřebné zionosti s důstatek věho biskupa vše aby mezi jiným
skýtajic. Rázem svým učitel- schopným byl k učení a aby
ským od Čína, nejcírkev souv jahnove dřívě byli z houšení.

Vznešeným a s bohoslužbou ka Vyžadujej po jich přirozený běh
Otolickou nerozlučně projeným věci aby učitel nadavce žáky, ka-
ličí pěkně vlova kicsansko, zaté nad své rolničace vědo-
žreću pokanských, jichž učad mostmi vynikal a to tím vice
nesel nad obstarávanou žertava cím vznobeně, jíž dležitejší a
dozor chrámový vzdělávání choullostivě, jež jsou prabdy kterým
Imravu vydírobaň lidu a klásání Slova božího mimo učí a cím vysí jest učel k n
sebe pouštěj. *
Vrkoč své bedlivou jouničkou
ni a svědomito a plnítelky hli-
vorkaz i Dánc perovat vřdy
O to aby se věřicím někdy
nedostalo rokrmu duchovní
kod pravého a vzdělaní naříci
se aby lidu byli dani učitelské
s vlastobili vědomostmi a zbožnosti. Poču aposolští jich pojistí mohli
* Dílo o Předch. I. II. str. 200 a 302 - můžeme nicméně z rokobalých
Tolickou vzděloucí bychom jení a zdrojových díl jejich směle
jali práci cína jich o mnohašan. Použili že nebyli posledníni o
ně shodě obzvlášně v social- rade souvětích učenců. Nechybí
ním okladu, mži pohanstvem stá se zice se spíše jejich plohnost
vých řeků a římanů a mezi po- Homerova ani vznasající výmlu-
hamstvem novověkým. onosl demosthenovařani tehross

Dílo o Předch. I. II. str. 200 a 302 - můžeme nicméně z rokobalých
Tolickou vzděloucí bychom jení a zdrojových díl jejich směle
jali práci cína jich o mnohašan. Použili že nebyli posledníni o
ně shodě obzvlášně v social- rade souvětích učenců. Nechybí
ním okladu, mži pohanstvem stá se zice se spíše jejich plohnost
vých řeků a římanů a mezi po- Homerova ani vznasající výmlu-
hamstvem novověkým. onosl demosthenovařani tehross

stolu Herodotova, jenž ale prochová slovem císařové počínajíc
my v tomto moci sájem novým až do Hadrianom až plady římskou silou, kterou jsou z nám iou ské přejali - to strany pak u rázem náuky křesťanské osé druhé i bludná učení gnostická mi tisíci i jinými proudi. A proto trojicínická křečka ba,
Cílejší ruch života vědeckého vev a oddání s celým příslu-
vostkou sv. postřehujeme k u hrom, jenž sojistickým výmusem
ci první polovice druhého století věrouce církvi sv. klásané rád
Eibon undrctol i řečnicí půsily k u vyzvánění, - ignorila se
formalně z tábora pohanského na hradinu věřitnosti o mori
a křesťanský, kde se jim dosta křesťanů a chovaná vědolibost
lo pravého ocenění a patřičné Filosofové Brévoláni se vši
neče. Filosofii poskytla křesťan, ráznosti u vědeckou vědecko
ským moudrcům dle zbraně

Utere obrátili proti spravedl- křesťanům krušovaným do
hům a pověření pohanským na licujícího shodnosti její s využitím
zíc cestu rovum k u hrdci po my a výsledky vdravého hromu
které výmluvnost brácejíc mani k vymoření odhalujíce
vili kaskou uspokojují a kloní sudy božího lichost plýtkost a
k u vymámaní pravod nebeských podlukost nevěry či radosti mo-
hověry pohanské a bludnáské

Krvave prvních křesťanů u vyslovení věštanného do všech ne-
pronesle do vám za panování u udovovateli věštanného do všech
krutných a kalfidého lidství jeho zbrtnými vlny o Boha bojovití
smyslem pravidlných insperátorů ho. Mužové kteří vobě vratili za
čínských křížům náramně kajíce u kolci církve a učení Ježi proti
vědecké hnutí ktere by ráno najezdum nejřátel braniči
mělo věron k u křesťanskou kříži apologetami či obrance-
nedadouc ji překročiti úně meze mě. Mnohy bludi za dnu
všední každodennosti. Prvotém násich se vortahly ojí předkem
ci nena'videného Napare jevi, jest poražen a zdrovácon ve spí-
deli se mučeny vylezávat i skryt sech jich. Sem nastíl Qua-
še podzemní k u konání boho dráhus biskup Athenský *1)
služby schářivajíce se dobu jenž jsou apoloģii Hadrianovi hry
nocí k slavení sv. Sájemu so. elbusinské na vzdívostímu podal a
Podval ale učení a vzdám na *2) dle jeho nás bohúřel nedošla

jejž sv. Jeronym pbrnjm rozumné soudnosti a vry zove Tomuž císařovi rodak madic Aristides apologeticus prostanou výroky filosofii pohanských^{xii}) Justinian, jenž pláste jahy sedal filosofie nositi urokli i po svém pokřestení neodložil, nechtěl aby byla ovlivněna dřevní filosofie na prostorze jenž veni Božího tordi žepeln božího až křesťanství přineslo Slovo ateismu, že ale i jednoznačné pravdy kteří v filosofii pohanských podle hujeme, případě slaví křesťan Slovu věsmíru naplnujícímu a zdeconde rozum lidký i v pohan.

Svou osvěcujícímu kteréhož nazývá. Důvodným cílem toho správobem chtěl Justin pořány křesťanstvou přistavenější mì učiniti. Tak jeho Tacian napsao iea k Řekům: pratio ad Graecos: padlo pojedčí v Bludy gnostické, kdo se jím základem tak zváných: enkratistům zdržitivci.

^{xii)} Hieronymus ad magnum orat. rom. Aristides philosofus sic eloquens hisimus eidem principi (fidi) lano) apologeticum prochristianis oblatum contextum philosoforum sententias."

Johracování.

Malovéci!

Cíkev dnež je na sochách, vrach svítajíška! Což nevidíš, vesmír k otci ve poz. běží žíti.

Opolná.

Pobudka v plné velmi krásné a zdravé básničky. Toto co veri: „Neb Boha kde poče chvali“ - překl. tordý a neplynný.

Což vyslech. Prákrásná básnička, jenomž utvoření adjektiva / vět / by, dí, e / jest překl. smělé.

Myslenky při cestě. Tentokrátku jsem se počítal souběžně s překl. mi chvalné. Toto třeba mimo germanismu, co bylo k sčítání, „dne“ položiti: „Teho bylo byc“ očekávat, co se dalo alespoň co bylo očekávat. Mimo: „upici“ slij, upoříci.“

„Překva a veda. Vyborný so článek dle obsahu. Dle formy toliko m. vysázením“ volzí se „vysouzením“ a vy užíváním. „M. noni vystočí aby povznesl. M. Rimanovce“ Rimanovce

m. ohraňti ochraniti (ochraň, ni ti = osekati na hrany) M. Lohoz lepe lehota ja, m. zbrodněli slij, ja obslouží neb žádám.

Děst. pr. prof. Procházka Vrouznešti pol. se nemí.

MUSEUM.

Bud' vás život jedna Boží chvíla, Glori Christus turbou onastí kříce,
Chotě církve a mrdov těží spásu.
Fr. Šváb.

Sinoy a nyní.

Gládkému jen druhdy k plesu
Srojil povzdy duch se můj.
Povíšky když sumných lesů
Platil pabesk luno tvrz:

Nyní však mé srdce týrá
Neukojný krutý žál,
Když kov zlaté očko zírá
Na bledou pustých skal.

Druhdy moje jasné tváře
Celo daly růménce,
Když jsem za tvé luno záře
S matkou binul platonice.

Ted' totéž očko stříbroškané
Na bledou mou žinu plét,
Materé když milované
Na kov kladu jazí květ.

Líbe druhdy usmívala
Na mě tvář se luno tvář
Když se se mnou modlivala
Milovana matka má.

Nyní však ty stříbra živoji
Bol v mé srdci pitoče
Materé když draké svoji
Modlivám se na hrobcě.

Fraňo krála zář tvých blesků
Druhdy s mojí Adéri
Když jsem přával prost jízach stesků
Dobrou noc své materi:

Nyní však zář luno tvuje
Volati mě nutí jen:
Dřímej sladce matko moje,
"Dřímej sladce roční sen!"

Myšlenky při cestování

(Dokračování.)

Jak jsem již výše pravil ubývali sledovní: Naši Valaši souběžně jsme se tak zvanou horní ulici pohybovali. Přavují že jedenkrát putoval český horám jejichž leby v stráni co sopky hustý dým k nebesům. A tento železem ob vesnice Hutisko vysílaly, což bylo znamením že zvané aby tam v kapličce svou nebudou dloně koček dělat. A skutku pobožnost před obrazem Bohorodice sem a tam na vysokých horách výkonal. Na jedné z těchto ráck jako na Radhosti to co se mi zdálo být mhou byl hustý, jedem bohatý ale bezbožný paděst. Už i zdejší jsme rychle oba sekáči (tolik co u nás celotanek), kteří vajíce se lízákem skoro pál druhé hodiny, až jsme se octli ve hlubokém žlebi z něhož výškou obrovské hory k nebesům se výšaly. Za chvíli zmizel nám z očí malebný žleb a já viděl před sebou vysokou horu na niž k mému sňasu cestu vedla. Pod horou totiž zastavil se požáka nacej pravil: "Teď musíte mít pane slíbt' neb ty koníky budou mít co dělat, aby pravidnou tu karu na horu vyváželi." Cestou po svažité del jesem při rozhovoru řeč: "maso o obližné jíde v horách těch vyplávoval. Da mow otázku, jak se hora ta po něj jede, jmenuje, od povíděl. Solán, na si Valaši ale nazývají ji také Česták." Když jsem se stázel sročonu horu jménem Česták pokřtili, vyplávoval mině ná-

ry spátrio onen bohabojný žádostup a uslyšev lábezny Mariánský zpovědník smluvil se s ďáblem, by tento z nedalekých Tater horu donesl, iž by zbožným poutníkům cestu záměřil, začek jemu svou duši lovněnu dátí přislíbil. V tom případu však kdyby rý duch přání paschalice Incus kutečnil, měl onen tomuto 400 solářů vyplatiti. To už vřené smlouvé vydal se ďábel na cestu o tom rý duch vystoupil na obloze, černé mňaky a skřípky hlem počal ze zdalek bráceri. To už všeobecné poutníci přidali na krok aby bouři a lyjku unikli. Teprve blížili se k ukapličce tu polspicha zly duch, ne, sa v povětrí ohromnou horu, a sňak spátrio žádostup iž se vše své cesty a veda, že nul iž cestu nezamazí, pustil horu a zasypal

ji velký žleb, jenž z Karlovic do Hutisku vede. Proto nazývá lid horu tuto po něj jedem a již jay sem zly Duch z Pater donles „Cestakem.“

To doprověděr odesel za svým povozem já však kráčel s my, sléhkách jsa ponořen za mím dale, už jsme došli k učerění one hory, tu popatře na hodiny signal jsem, že celá hodina uplynula než jsme sedl upati hory těch sejmu lebu dostali. Tu pohledna říkot sebe, užasl jsem se nad krásou a velebností nebetýčných hor. Jedna hora vedle druhé vyfinala se k nebeským hlubinám, otečtiny jsouce zahaleny závojem sedých mhlí Takasi tesknost, když cívala při pohledu na my majestatné hory mow utroku an jsem se vedenicím u porovnání sebe s těmi svědky sedě minulosti. A však tesknost tato ustoupila brzy sladké úte, je, a můj bolný prozdech posměnil se po fasol při pomyslení na velebnost a moc toho, jemž tyto přáteli sinavých blesků jediným jen slovem znicchostoořil. O tom okamžení jsem z klubokosti svého volal se slavným Šusilem:

„O ty pane přelahodný,
č jak vši jsi lásky hodný!“

Kdož dost o tom poví,
Tak Tvoř láska hovi.“

A však nebylo mni přání na tyto mrakovnubné obry dlohu pozirati ani mě vozka nutil abych do vozu opět vstoupil že sed s horou rychleji pojede. Při vstoupání do vozu se ohlednu a vidim sloupek s tabulkou napříč čtu: „Velké Karlvice.“ Dle oné tabulky jsem soudil, že se jiz brzy octneme ve jmenované vesnici, uče to měho cestování. Díval jsem tedy však sebe zdali, určím kostelíček v jeho slážbě můj milovaný příbuzný dny žil svého trávil. Neprav však ani vesnice ani kostelíček tázal se vozky. Ropak jsem ty Karlvice neb dle oné tabulky budeme předce snad jiz brzy na místě? On se potleskne žamál a pak ukazuje mnou svou pravici na všechny hory a doly pravil: Což nevidíte tehdy horách a řebách roztroušených chybí? So jsou Karlvice? Kde pak je ale Karlovský kostel? Šafal jsem se opět? Na čer on: O než len určíte musíme ještě jist druhé hodiny jet. Žasli jsem dříve nad velebností těch hor žasli jsem vynítem více majet onech na čtyřech hodin od sebe vzdálených chybích představovati sobě obec-

44.

Karlovsou. Což když vozka zpo. U opravování jeho nám s
zoroval pravil, kde se vám to kopce cesty ubývalo, neb za nedlou-
být pravdě nepodobno ale přec ho očti jsme se ve hlbokém je-
je domu tak. Ty chybějí jiří po bře, kde se vícero ze dřívějších složených
chorách vidět patří kločíja a mechem ucpaných chybějí mym
farnosti Karlovské. O' naši grakum objevilo. Končné plo-
velební páni musíjíde velké Dlouhé choči spatiřil jsem ze
obšíře snášeti, neb někdy muse slímu kočatých složených typ
jí ihrot hodin Dalekou řestu ko výčlivati k něbeským plahom
nati jsouce k nemocnému zavoj nám, věrku Karlovského díve-
láni. Celý udílen ptám se, jak něho chrámu Páně! U domu o-
patk se dostanou v zimě na ty vy kamžíku jsem soté z plna srdce
soké hory? Bu jak, pravil vůčka oddechnul, an jsem se konečně
až pod hory Gedon a povorlesněb a cíle svého cestování očnul.
na saních nah musl posoupit. Ještě několik kroků, a již jsem
u tu jde jeden, neb do ráu muži jind prozíral do oln střibrostek Karlov-
velebným ránem rafice man bré Bečvy. Ta mostě, jenž se
cestu ve hlbokém sníhu až přes tuto hníz nezapomenutelnou
k vríku hory, kde nemocný za řeku kleoul, vřkaal mě tamější
opatření bytě má když má jít p. kaplun. Tu se vozka zavla-
na zpět, sedne soté na saníky, na vil, a ja skočiv s vozu ubíral
michž jej oni do ráu muži až do zleba jsem se celý blažen s p. kapla-
zavzou, a tak se minoldy sláva nem co přivedl do fary, kde
že když ráno o deváté hodině jsem konečně po Dlouhem cestu
z fary vydě lemo o třetí hodině ráni o náruč svého milovaného
z věčera domu se navrací. při čurzího klesnul.

Narozeností křesťanské jediny pravý základ řecky.

Sladujeme-li organický vývoj spo časového "přispívá". Mezi stavby
lčnosti lidské, seškáváme se v ní sámto zaujmá, nadějí pochy-
a rozličnými stavby, jichžto vlivem - knost řeckta jedno z nejvýz-
ce neb méně na společnost písobí, nějžich misí; jiz jmeno same,
a takym spisobem k vyuvinuti jehož se stavu tomuto dostalo, pou-
a upevnění tak zvaného ducha kazuje na závazný úkol, jenž

na bedra této kategorie vložen jest, a sice nejen zákonem Božím dle slov písma: člověku mnoho dánopod boho se jeho požadovatí bude jený, brž i samým zákonem Božím.

Ovšem se podle dnešního dolyče vztahuje se vložen jeho osudem výhoda ně vzdána rady před Kristem žijící na národy pohanské. Tíž u národu těchto bylo, ně se vzhopovali jak soho na svítě deji dokladem válečná výprava řeckých hrdinů proti Troji, podobně již při naležitém soudiu a jinym veřejným schůzím předsedati, jak prakticky jaké poostalo, uladili Aššak výše než potřeby pojanského občana sahají, nevyšimuly se snahu šlechty pohanské. Jak u Řeků tak Rimanů přestávala.

Iný brž oskyrov se říká o výhodě k tomu upotěbovala by télu a chlívum bezvadným věstnici horeči mohla. Nedadouc jinu chodu náhledem zdravého rozumu přestávala na podmětích pouze předsudcích domnívajíc se že neobmeněně statků pozemských k nimž osuem dle náhle. Dle pohanských i cele hroufy

osud k náležely k ukažení vám) xneuváděno byli mizce. Remínime se zde ročnosť rano vati o nesčetných sloužebch o pohanském Rímu. Když šlechta vzdává, k nimž uklává, ne schdejší řecká námetku poskytovala! Komu netanou na mysl rozličné slavnosti a kdy, k nimž poskytovali prostoživku kverzinioci, chladné skutečnosti a dravé pravoděti nepristupní želatice věci? Komu noní provedomo jakým ohavnostem oddána byla řecká římská oděnuví se ve překotném průpychu svém nepríkonatebného žáhona přírodního?

Aššak jukých výsledků dočila řecká římská která k došoním postobám národa svého neprohlédala až tímto svým si počináním? Souc pravý osík a osrak opustlosti pohanské značko pozdeji, když národ římský zcela úplně jakmile iradek o jíž oice nebyl dubem, rovným spásce lidské odvečné ujaty ve skutečně uveden, a mimo jejiž zaújalu řecká křesťanska, jejížto úkolem jest dovojí cinnosti, totéž ulečitováním a podporováním svých poddaných vzněteného a významného nárova řeckého. Dnes se proukderati. Sedinc kteří stanoví se s výmij věčnými, řeckých k nimž osuem dle náhle nepodminěnými bohorodičemi. Pravidami jest s to aby řecká

od úplného zaniknutí zachrási věškerým choutkám novou.
 to a je významné a čestné místo kých svobodomyslníků.
 ve společnosti lidské zaručilo, ne. ^Otožak oboj, jímž křesťanstvo na
 bol jediné nauka Kristova jest to šlechtu písobě nesáhá soliko na
 která pověkou majetek šlechty zevezl slav, na majetek slach,
 před věškerými přechmaty a sov. tý, nýbrž písobě mocně a výdat
 bodomyslnými zásadami com. ně na počinání si šlechty samé
 munistů, socialistů a podobních. By tato čestné své místo které ji
 chrání, spolu ale i věškeré sna. jíž přirozeným vývojem přiná-
 hy, tisíby a tisíky šlechty v u. leží, v dobe naší, která všechna
 sporádaný celek spojeni močna prosta věškerou moc jak duchovní
 jest. Co se dosýče prveho, nena- tak světskou odškáanti usiluje, se-
 lekáme nikde o náboženských bě uchádnila jest jí nutnou po-
 naukách starých a podobně i křebou zásad křesťanských se ne-
 novověkých pohanů pravý po zříci, nýbrž usilovně o své vlastni-
 jem vedeního života co připrava a svých poddaných uslochtemi
 ov a posti k budoucímu. Všu pecovati a věškeren svij oboj,
 De lící a pojima se život pozem jímž vladne k tomu použiti by-
 ský s věškerým požitkami za společnost lidská věcijího tohož
 hlavní účel člověka. Tu méní jist na půdě křesťanske speciál-
 divu, že onen jemuž se pozem- a Duchem křesťanským zcela
 ských slatků v bojném mire ne- nesen byl. Nikoli není tajno,
 dostalo závistivým okem po jiné že pravé zákona dárství doby naší
 m blížního svého sledi a je-li k tomu směřuje, aby pod před-
 stoj, ozbrojenou rukou po nám slíkou, plně svobody věcijí
 sahá, jeli koz dle zásad novovo- život jednotlivce dokonal žávem
 kých pohanů majetek společným byl křesťanských zásad, a bla-
 všeck jest vlastnictvím a za ka- hodánií jeho oboj zcela adusen,
 pětivé požitku pro strádání žá- dokládajíc se, že se jednotlivci
 ēné odpalaty o budoucnosti sč- nikoli nezabranují dle nábožen-
 hávati nelze. Jedinci naukou ského jíře vedení svého jednatí
 křesťanská která víra o bo- jemu plně ho včti. Tožak jaké
 douci život močne hlad a pro- silly a odhodlanosti do sebe jedno-
 la sojne přikázáním pravo. Klavec, zvláště onen jemuž se ni
 vlastnické podobecuje, odporuje vysíkho vzdělání, ni slatků po-

zemských nedostalo, chová, některou kříž poznatí a poznání mohla, jest dovozovati. Dostarí Žde poukázati nutno by lásku k národu znala, k smutnému úkazu, aby hasl jak a jemu svým bezúhonným životem neobaleno značně množství prosté předkovala. Nikoho není vajno, když lidu k praporu novosvětích svět, jak mocně šlechtic ve středu svých tělosů se hlasí, jim z plných kr. podořaných žijíci příkladným způsobem přizvukuje, aniž by o žádění živoděmu na tyto kočkovatice to jest, a zámyslech svých vůdců nějak. Neplamným toho dokladem jest koho sebe lemnějšího ponětí mělo? nám šlechta moravská za času

Kdo ale jest tu popředně po? Karla slavího z Herblina. Tak volán toku Tomuto naproti se po vzneseném vzkresaly za času on stavíš jemu odolat? - Onen, jemuž ho ve vlastech násich věškeré se předně bláhovo povolání dosa vědy, jak velně rozšířena byla to ve středu národa žít, jehož vzdělanost humanistická jeli by a snahy sledovati, shovuvali i když šlechta moravská zvláště mooného silou, jímž na lid svůj bud bláze, bud záhubně učin ko vratí s to jest. Očividně jest to mimo Duchovenska jediná, šlechta která takovka sleditím jest kolem jeho věškeren život lidu se vyvinuje.

V popředí národa stojí a znamyňmi stálky vladouc kpolu ale i podlouhou řádu předků se operají, jest šlechta popředně k vznesenému a naději po volána aby pravot zájmy národa svého zastupovala, věškerými silami a žilami rozumu svého? Je vzdělání pudy pravé vědy blaho všeconé i k mohné lidu postládkující jen neblahého příporovala a tak prostránlkem násí bosce, a dří prozemřaná, kteří mezi národem a panovníkem na jediné pro Boha slovena byla. By osak ulože této do ještě uspokojit s to neni jak poslala, a když lidu svého náleží ho bohužel za násich dok tak

Ek vídám se nestala snahou. Všude sekháváme se s vytoc vati s to jest. Očividně jest to mimo Duchovenska jediná, šlechta která takovka sleditím jest kolem jeho vzdělání mými školami vedeným dílem Jezovity dílem vyznavači učení bratrského.

Aořake tu mi snad mnohy namléne že i za dobrásich o kromě množství škol sláva a stále nové se zarizují by se všeobecného vzdělání pokud možno všem dossalo je ořáke chybnost závažnému úkolu jen dossi trudné a beznadějně jsou.

Jest ovšem pláodou revocativou silami a žilami rozumu svého? Je vzdělání pudy pravé vědy blaho všeconé i k mohné lidu postládkující jen neblahého příporovala a tak prostránlkem násí bosce, a dří prozemřaná, kteří mezi národem a panovníkem na jediné pro Boha slovena byla. By osak ulože této do ještě uspokojit s to neni jak poslala, a když lidu svého náleží ho bohužel za násich dok tak

často krátké znamenáme. Tento výdej vanut byla klera, jak překrásně
láni šlechty moravské u podobně p. Brandl díl, ponevadž klubiny
i lidu moravského za dob herci srdce pronikla, kdy vysoké se polozná-
no vých spocívalo na základech řela tak pevná, a pro nější než
zcela odrodných, od dob našich. Živočí haly, z nichž p. B. říká
šlechta tehdejší vynikala totiž Jan Štěpánský ze Ředhoval na
řeckou vlastnost a klubokosí hradek Buchlovskej vystavil
citu naboženského, po nějž bychom věří, opatřio ji nápisem:
za dob našich u většinu potom „Fortissima turris nomen
tui marno párali.“ Významné

a slavné běží u šlechtitelům řeči
šlechty tehdejší vlastnost pan Bran- tehdejší šlechty na fasádách vyuze-
dil jenž v předmluvě k listu křesťanských spocívalo a pročež
Kolekce Štěpánského a hercina
meri jiným překrásně praví: sobití mohlo? Byl vznící tento
„Mocně“ to dorývá na srdce naše, cíl šlechty která k duševnímu po-
když čteme na j. hercak Be- řebám poddaných svých prohlížet,
Vilek a hercina onen hrdina, la, leč mocnou prakou řeči zaklá-
který o politika biskáckých proti Turci. dání nových chrámů a k zájgo-
kém stál, jehož autoritě co hejt vání mnohých nadací, jak v
manu řeckého žádný ani v nejménší vici odporovati se ne-
troufal a zavítí své Bohu se ko- Uprostřed.
ří a celo do vile Lekho se oddává.“ Prosba Pěkná chvaly hodná basen,

Dokladem vznesené této vlast. K snátku Basnicka velmi zdravily
mossi jsou nám i hesla jichž slach. Musl při ceslování. Dlecho co do
ticové tehdejší užívání z nichž mo. sloku správne až na doč slova:
k. p. Brandl uvádí a jichž značné Probedna, a hru, msto: probudio se
m nočství o. Muslu řečko - od pročitnuo a do louže.

slov českého uverejněno. Řečeo a voda. I somuto pokra-
Uvádimo zde k. p. herců Albrechů řečení náleží všechna dřívěj-
x hercina jenž zní: ve všem je chvala. Malovčci. Ukončení pátému slovy:
mém zarmoucení pán Bůh ještěm potěšení!“ Devná řečky „že při“ ještě řečtu toto
do byla vra, jíž šlechta jaro. Disk. p. prof. A. Procházka.

MUSEUM.

Bud' vás život jedna Boží chvála,
Plastici Christus turhou onastí králea
Chotí církve a mzdov Tati opasa.
Fr. Šubrt.

K pěv cikání.

Vzhíru jimi vzhíru dívčice,
Ze sladkého probud se se spánku
Na nebeském neb již vnesla slánku
Zlatovlasá jasná Dennice.
Rozdýmejte ohnii laone knoje
A pak ruce
Vykle muce
Kladivem k nedozbroj každý svoje
Ku Kování smutnosné zbroje.
Svobodnejší přechodl než lan
Ve stínu zde bysem černých borů,
Když hrom borů a blesk sečí horu
Vložkoři výdy kujem oslavu zbián.
Lepre žibí s hromem modrým bleskem
Včiněm lesu
Plasti v plesu
V palácích než s bohatstvím a leskem,
Poruba kde bládne s bloudým seskem.

Pahorky když vonné luciny
 Prusí živočich se sever chladný,
 V poutách zimy když květ řípi vna dný
 Vidy zbroj kujem, o líně boriny.
 Blaženější plynou žití doby
 Lesí v sadu,

Zimy v chladu
 Nežli v sítích jež kov druh zdobi
 U nebláhě v službě u prokoby.

Nechat' muci nikož bozný hlad,
 Nechat' dusi bozná svírá písen,
 Ke srdci přec našich sladká písen
 V nadzemské se vine hvězdny sad.
 Radostnejší písně k nebi plynou
 Pinném v dolu,

Hladu bolu
 Bohaté než když nám stoly kynou,
 Kol nízká prouta obrocká se vinou.

Dárky ně Ty rajske lahody
 Svobod, Ty dero s nebes volasí
 Nadzemskou jenž srdce blažnou slásí
 Na pozemsku kojíš marody:
 Za Te ždáme s Ty bláhy zdroji,
 Hladu, žerné

Inasel křízne
 Za Te budem v kroslacém boji
 S radostí vidy plolevat krev svoji!

Nábožensví křesťanské jediný pravý
 základ šlechtu.
 (Dokončení)

Také nadherne budovy z doby onne klasají posmívou onu orouonost

a hlubokost ríku jinž se slechta kou
náuse Kressově nesla, již co jídlo
zdroj pravého života uznávajíc.

Není zde sice ani dokladání jakým směrem se za našich dnů značná část šlechty moravské zbaběle se nebo voda, odčítajíc a k lichotám se sínou v souhledu tomu povahuje! -

Dále následují oboje zdechla cit
kento by své vnedělené povolení i
v jiném ještě s měru skuský osvět-
čila, by běží nejen mocným pro-
středníkem mezi lidem a panovni-
kem byla a práva národu stáleč-

ně kajila, daleký sluchem pod-
daných svých všemožně podporo-
vala, nýbrž i chudině klela za
dob naších bohatel sčividně vzní-
stá, štědré své ruky neodepučela ji
v nouzi, a nemoci hojně podporujíc.

Te ji ve směru tomto šlechta mo-
raovská činnost se proukázala,
svědčí mnoha nadání, jež prochu-
dnu soubě poddanou byla učinila,
a mnohé laky rovné, šperky, jež
o městech a měšťanech byla za-
řídila. — To z pravého cílu nábožen-
ského jej osobní spravedlnost šlechty

v jednání s poddanými vyplývá ne-
která ani dokládati, jest to nutný m-
ožnostem náboženství, pravdy a
lásky. Nezvratným důkolem
jsou nám slova jiz nařízené v
listu řeckému v r. 1598, kdy mo-
ho panování a říka chci spracovat

Boží nad spravedlností a chudými
nichu dřížeti a rádne mu ublizovat
ti nedopouštěti." —

Hosák podobně, jak každé možnosti využíváno bylo může být i těchto vlivů svrch na poddané i k nekalým záměrům ovšem kdy své bláznivé záhubě použít, což

nezbytnou se stane nutností, jak
mile šlechta křesťanskému smí-
šlení východ dadouc ve vrátkou
dráhu novověkého liberalismu
zabětí. Všechny výsíčké zásad se od-
rážejí a vneseného svého proso-
láni dokon a z paměti prudkose

lani dokonc z pameti prusko se
jesl jim ukáj mi svých nekalých
chtic u a zámyslu sobectví a vlast-
ní dobro pobudkou k většiem
činům. Snaha šlechty této ne-
směřuje více k nízkočinné samá
sebe a k nízkočinní a podporování
svých poddaných, nebož právě k
pravice boho. V neženého cíle jenž
každemu z nás vyklnut neuved-

vajíčko hooí nenucené bělu svému,
címž nejen sebe ve věčnou záku-
bu volstí nýbrá podlým svým je-
dnáním, p. proddané kynodobnemu
láká a svádí. Avšak nedostí nu-
dom. nevěrec taky neopomene za-
jisté každé příležitosti i k tomu
použili by lid sobě prodaný svými
zásadami, o nichž se úplně již
byl upernel otravoval jej vše-
možně lichým liberalismem

odkovoval, a tak poznáhla pozívala, do Francie přišly s vý-
nejdražšího klenotu, jehož se mu bojivým úsporem demokratické za-
od osudu dostalo totiž viny oloupil. sady rozšířoval. I tím samem sledova-
V pravé blaho, a pravý zdar na- lo slaví jejich nečíslné mno-
rodou neusilujíc není šlechta ani sotí učeskovanského lidu aniž by se
více s tě snahy a touhy podda- bližšího proskoumání jich zaměře-
ních svých v panoonika pod- podímalo podobně konvenciu, jenž
provozati, nebož z obecným duchem každého sebe slabšího sleselka kre-
vedena mllerada i vlastní mocí čověk se chápne, a pomocí jeho
své k ukládání a nicení bla zhoubnému životu ujistí se dominoval-
hobstu národního poskytne!

Z uvedeného vysvítá doslo-
vokladem toho nezvratným jsou vřejmo, aniž bychom se o dohadování
nám poměry Francie před vypu- ní jiných příčin vydávali, zkázo-
knutí revoluce. Jen věci nade nosný vliv schéfů šlechty fran-
cisé pochybnost dokázanou že po- couké. Podobné lze i u jiných
předně stavědelské šlechty k národu znanenati, jakmile šlech-
příčinám nevinným smutného ta na své vznesené povolání za-
onoho výjevu jen málolegel. Nedosti prominajíc pravým křesťanským
na tom, že šlechta spolu se dolo- idej se vzdává a svéj vlastní
zem královsckým v mraconi hni církvi na vřeteli má. Tak vým si
lobu moržera zhoubným svým pocínáním ruší šlechta tisícere
prikladem celou říši odrabova- soarky, zimíř s lidem, jenž jedi-
la, byla i všeckými vysadami nov prosporou šlechty jest souvi-
hoj ně oddárena, vyrošena jsouc sí vzdávajíc se ve překotném pře-
šem všech dán a během, pod jpychu svéni místy, které ji při-
jejichžto sítí lid selský tak bol- rozeným vývojem vykáráno.
ně upěl a sténal. Za tak ne- Význam její pro společnost maximálna přessava byli slaveni vnesic-
blahých poměru, není se čemu ným, jenž by vývoj národa, vše-
dovití ze Roussovou nadějně so- bude podporoval, a to slavia se
ciální republiku vychvaluje a viedem na těle společnosti jenž,
odporučuje všemi orstvy ujatí, aby ostatní lidé nonakazil, násil-
meného lidu mocně hybal a lém, odstraněn byti musí. Toto mít
Lafayette jez z Ameriky, která v této savně prvního zámo- ný jad šlechty která křesťanskové
ce vydobytké svobody politické spoorhnouti, nebylo spadajíc, v

rámě novověkého bezvěrookého liberalismu se vrhá.

Ačak podobně nutný jest ji blahý výsledek jehož sobě řeckta, víry a národa se neodčítajíc po všech vydobyly až za našich dnů vydobude jak soho Bohu díky ve středu svém na muži šlechtični znamenáme, jenž v popředí závadující a podcenující nočekabí hrnutí katolického sloje, středit. Dlouho napočet, povstalí proti něm všechny oznešených snah jest, a sc̄ sily jeho sláci v každém celistvost a úplnost nauky křesťanského uvedeníjich směru spásonosnému působí. Tsa pravým vzorem katolíka pecuje o dnu, voni a hmotný blahobyt netoli svých posdaných nýbrž hájí jí neunaveno veškerým svivem svým pravé rájmy lidu moravského. Neúnaona jeho snaha, znacnými silami podporována, budí a uspěvuje v nás blahou naději, že ráhy nadejde doba, ve

Hieropolitanský, a Dionysius biskup Korintský, který i jiné biskupy posměně poučoval. ^{**2)}

Anohom větším nebezpečím nelze krvavá pronásledování křesťanů vlastnou bludové pod rozhložnými jmény se jeví. Ačak i bludatové učení křesťanské zneuctí výmyslem Ciriakovým a souborci jeho. V boji tototo nad jiné prostuli Ireneus rodem z Lyonu a později biskup Lyonský. Dředobr znaje jednotlivých malé čcie a později biskup Lyonský. Dředobr znaje jednotlivých bludů pivoř a počátek osudnosti svého ducha smakem je porážel křesťana. Neúnaona jeho snaha, výdav spis „proti kacíkům“. Ve svém okolo r. 180 vydáném budi a uspěvuje v nás blahou spise „ad Adoliticum“ odpovídá sice duchu svého člověka. Ustra to zbraní slavného dobude všechnou jehož i nám proti materialismu, bláhovoce veškeren národ. ^{**2)} Epi. Hieronymi ad Magnum, díky šlechetným růdcům vzdá, orat. rom. vaje, pozivati bude.

Církve a věda.

(Pokračování)

Těž prostuli Athenagoras Athenský, Theophil Antiochenký, ^{*3)} Meletto, biskup Gardonský, Apollinaris, kněz

^{**3)} Tpis ten původně řečtině psaný z náme z latinského jeho překladu: *Adversus hæreticos lib. V.*

* * *

S nemenším prospěchem postkal stránky života chlického křesťanů, i jak jeho Hyppolytus bludášoví řel Bohu, ale jako druhý Tacian zvláště Nočovo, když upíráje fa- zaběhl i Terullian, o krajinu mon- jemství nejsvětější Trojice): Pastro kanistické slav se nejhodlivější a papsiani: Hyppolytem ze slov Dáno: pojedná soperou, a podporou jejich. "Ja a Bůc jsme (sumus) jedno" Terullian jest - prokud znamo- rozdílnost osoby, ale jednota bylo: pronim, jenž rukou svých pře- stí dovozujeicím k mlčení písmu ložil k uvažení a uspíšobent ja- eon byl.

Věhlasem děl svých říčili se vědu křesťanskou používe k tomu na- tří oba Dionysiové, Alexandriňský řečí severoafrického. Slov jeho se v Rímský Kopek z Asinové jenž označuje podivuhodnou kráskoslu, proti Allegorismum, a Methodej z O. Úsečnosti a dopadnosti mluvy, tak/ lymput jenž proti Origenovi psal, že ne berdirodne jde po něm řeč. Kterého ale Dionysius Alex. Rehoř co slovo so věla? *1, Veleduch Divotvorec a Pamphilus spisy soy. "Sento růssavil nám břidcatero děl mi vymhouvali.

Všechny bylo ale daleko za se sedmnáctero zapáčka slrohoslí bou, nechal Terullian. Návazem jsa Montanovou.

o Kartagině Africké oddal se studiu právnickému na kterouž obdivujeme ducha, ale odvuzujeme dráze nemalo si vydobyl slávy a "hacičsoo" neozpakoval se so prostulosí. Obdarén jsa klubokým Cyprian, biskup Kartaginský, citem pro právo a pravdu nemo Terulliana mistrem nazývali, kdy se nikterak spříznit, s myšlen jehož děla plně čítaje dobré od- kou, že by člověk pouze pro své jmeno krála vdsouzen byti mohl.

Ternav nepodstatnou, očekáviny na křesťany sháně nejenom že nikdy co do hojnosti myšlenek a dal, i se svou manželkou pokřes- živé barohnivé obratlivosti dili ale posvěcen bylo na knize obra Terulliana. Darmo bys ale hla- sil všekej své schopnosti a větu. Dal o tomto onu uklázenost, a mosli proti svým dosavadním souměrnost kladnost a cituplnou souvěrcům a proti bludákům rozdilosí formy, jimiž se mísí objasňujíc mimo to i některé *1, Quot verba, tot sententia!

ryka Cicero nova a Vergilova pro

obsahu rozličného z nichž ale

Dle rýroku Jeronymova:

obdivujeme ducha, ale odvuzujeme "hacičsoo" neozpakoval se so

Cyprian, biskup Kartaginský,

citem pro právo a pravdu nemo Terulliana mistrem nazývali

hl se nikterak spříznit, s myšlen jehož děla plně čítaje dobré od-

kou, že by člověk pouze pro své jmeno krála vdsouzen byti mohl.

Terullian nepodstatnou, očekáviny

na křesťany sháně nejenom že nikdy co do hojnosti myšlenek a

dal, i se svou manželkou pokřes-

živé barohnivé obratlivosti

dili ale posvěcen bylo na knize obra

Terulliana. Darmo bys ale hla-

sил všekej své schopnosti a větu.

Dal o tomto onu uklázenost, a

sice nadaný, předce ale všechnně církevní pravomocnosti biskup
zde tamy a učený biskup Karthagin, ské podřízených námalo slouží
ský vyznačuje. Rozdíl obou nejlepší k seslabení nášků obzoláště do-
trijí v oči porovnají-li se oba spolu by této na církve znamených ře-
sou alespoň lehce věci jednající, jako noní schopna aby vedla výchova-
je k p. kniha Tertullianova, o vání výběc a vyučování mláde-
modlisek a Cyprianova o modlit- ží zvoláště a že prý se nikdy neza-
bě Páně, Co v plodnosti složí oba I slouovala po školství onou měrou,
Afrikanové na rotoni. — jak doho pokročilost té klesá doby

Pověsti vyučovatelské dosakly i
Minimus Felix a řečník Amobius, vši-
ce ale než tito proslul Lactantius,
vyučovatel Crispa, syna Constantino-
va. Jeví ve spisech svých vybrané-
nosti a uklázenost sloku, pro kte-
ron vlastnost jmen Ciceronem kře-
sťanském.

Všichni kdo nabýli svého vzdělání, víceméně jenace ještě jehož a proto by ještě včely správnou se zdaleka mohla vědět, že církve když nepodporuje a nezvolebuje.

Japušcové násť by sice jim jíž
súčím mnoho prády nabyla, kdyby
aspoň boho cirkvi sv. Dolicie si mohla
že se ale se svými výstavami doce-
la ochnov na holičkách může jim
proslovovat brády jen ponekud
Dějin znaly. Davy opak furzoni
boho, ovšem lichho, spadujeme
o tak zvaných školách kateche-
tických klec na padeř přesťastov
výrobdly a podřízení sárkerním
utěsně skříbaly.

Náme za to, že poukázali všechny své domnělé učenosti sobě dát!

jak soho prokročilost té klesé doby
vymahala. Ještě sice na oce kam
• bylo směřují a každý jen
poníkud soudný člověk snadno
uhodne, oč svou vlastní reformatoriu
školství běží: nic však něco nejsou
Dosud obrany zásluhy církve br. v
školu a občka její práva na vyu-
ucování dorušujícího pokolení
za předmět mající zbyšomu;

nebo daleko větší část lidu noma, jíž vůlem onoho vzdělání jakého běba k posouzení dostatečnému sporu lás choulodlivého. Dílem jsouc zaplavena spisy a knihami o obsahu jenom věru lomu co sistémé čte, jiný opět proběhnouc snad i u klesoun školu a mlyšco několik vysokonohých fráš a hesel v novověké pokročilosti vědě, také by nedodlatil - za nezobáncé, netíku-li za zpátečníka, a bera vše za berní peníz, co učené páni na katedrách o vědě a její vymozenosťech provida, ji hude písničku lás, jak jest pravé, o mode, a jeličov nedrude píš

uznávají vodopády na zásady, mnoho blíží a ruší sv. církev, církev sv. hajné nemaje v srdci vínu k církvi sv. slaví se nazývá žádného rozhledu, vrha se sám, ka sloučen, a podporou její, blíží v pravidlo protikřesťanské a chce aspoň líšecí uvalit z vařína kterým máš pokrov své velení a pěstibele věncí. —

Větší důležitost máš i školy každou teoretické, v ohledu praktickém za doby sváni svého než v ohledu teoretickém pro něj ještě.

Na slovo vrata učenost, učitelů křesťanských, na jistavech těch obracela na sebe raky všech v jejichž nisku dosud horec plámen vedochli vlasti od věkého ho dědi-

lvi všech Hellenu. V blízka i daleka hromila se mládež, netolik křesťanská, ale i z hancií a pořánu aby nastoupala slovum z jist pro následovangr křesťanů se ji noučím. Biskupové, klerí vrahni dokluku nad školami téži vedli, nikterak tomu nebranili aniž uči celové sami to nerad viděli, klerat pořáne stolice jejich učitelské obstu pují, ba všeckým způsobem ji přivítali klečeli, a šlechetné zajistě jenáni solo poskávalo se s povídáním nejskvalijším. Poprvaté učení Kristova slávou a pověsti škol křesťanských přilákání, nemohli odolati výmluvnosti a vzdobnosti převzvědělosti řeči, mudrů, k uverení nové knonice, takže mnohý oděk,

mnoho blíží a ruší sv. církev, církev k církvi sv. slaví se nazývá žádného rozhledu, vrha se sám, ka sloučen, a podporou její,

Nejisturší a nejjistotější byla škola katechetická v Alexandrii.

Místo to nabývá pro svou průgnivou polohu, klerá důmyslem lidským, a stala se ještě příznivější bylo sídlem nejen blahobytu křesťanského ale i potří jak řecké, tak židovské, klučná, a rozsáhlá škola soustředila sem obchodníky národní nejroznanitějších klerí působících aby zboží své bud odbyli více ale aby přespolního nakouřili a do své domoviny přivezli.

Opolno! č. 6.

Jindy a nyní. Výborná báseň vyhovující všem požadavkům krusovedním či estetickým.

Myslenky jíž cestování. Velmi zajímavé a co do slohu výborně vypravování. Polko mísí. "Leby hor" ráději "čela" neb "vrbky hor". Chýše lepe chybí.

Náboženství křesťanské jediný kravý základ slechtě:

Výborné to myslenky v řeči ja. dne, a květné. Polko mísí kolem jehož polož se kolem něhož a m. spocívá společnost.

Distr. p. prof. M. Procházka

MUSEUM.

Bud vás život jedna Boží chvíla, Hlasy Christus tužou onastí krále
Chotí církve a mrdou těch opásá.
Fr. Švötl.

Ku 24. únoru 1873.

průklu ve Klínové hale svou jiz' svář
Bledé lamy s trábrojasmné dečky,
Slavnobleskné žory jasná zář
Jitru seje plze na oltář
Samto, kde se východ slunce dívaj.

Doslyš jahrov vydává chvalu, čest
Růzolemnické žory súpot lesu
Senz sepr Kláppnických porazejic lešt
Dreutes nov dopadí ranní zvěst
A nás budi s kou slavojem plesu.

Plesu budi nás Dvijich jmenin Dey,
Ty nás všecky milovaný rádce.
Prádej prachá Klidopodobný sen,
Srdce se výrov prosby jen
Dřede stolec všechny růžové rádce.

Libovomíjich růží svěží květy,
 Na drahé sej anděl stříbrný dobe,
 Boaviz Tebe milostních přet
 Žen, jenž stvořil nevýmerný svět,
 Jenž nám skytá dobra v každé době.

Oveko srdce, otče, boleslov strast
 Proseně Darce vlaky květy blaznej
 V nehybnoucí luhu rajskej slast,
 Darmi Tobe o Čechov a Vlast,
 Milovaný pták, píce sražné.

Anděl mizu peruti necht' svoli,
 Třemilosně sliba slzy mylé,
 Slzy to, jenž zrosuje sváž Tvoje
 Kolyz zris, hubci senata jak stroj
 Čla roviny Tvoje Vlasti mylé.

Vy mocný leciteli pan
 Vesmírného Stvoritele světa,
 Od podzemských hruzdlných bran
 Milého nám učitele chram
 V oddoli kom/mnoha ještě leta... —

3

O pěv lidu mimo chrám.

Rozvážíme-li jen dosti povrchné život lidský, shledáme v něm jenisté mnoho rozličnosti, a to sice nejen u půrodního života jednoho člověka k životu druhého, nýbrž i v životě každého jednotlivého člověka. Rozličné jsou pomery a okolnosti, a ztrátu zemřelého, cíti však za rovnou rozličné povahy a vzdělání lidí vůbec, že i když sami zemřít musí, rozmanitý však i běh života jednotlivce. Však nejen v těchto, nýbrž i v mnohých dalších, věci lepe řečeno, pomery a okolnosti, působí. Tzvýděl zpěv a hudba vůbec, za kterých žijeme, někdy rychle a nesavale, někdy zmenšíla a napadla, sluchové vnitřně nejvíce nás dojí. Které, počín počasí, rozmanita zeměstvína mají, jim lze na větli a cíti mnohem velký mají vliv jík na povahu lidí na větivější působit, než kterýmkoli rozpoložení myslí nás. A díky, ve všech jiném smyslu. Je pak moži pociťit těchto rozmanitých poměrach, v nichž se nacházíme, ve všech formách jak povodních větivější působit, ještě pochopitelně. Co jiz tak žalostních dobách života spravázi slavní národnové uznávali a proslavili alespoň spravazeli nás, nás zpěv. Přes znešeněnu i komickou, radost i žalu přispisovali se da, vzdyl, což všechny národnové uznávali a proslavili se k bojím starých Reků; vzdyl, vime, že i nás Lumír přes všechny kolekty až ke krobu nás prováží. Nad rybářem a vši vlasti. Kolektařů jíž přeje sladce malé starostlivá Pro tento svůj větivěk jest zpěv nílenem díla jeho písni, by je uspala, nad všeobecný a všeobecný a všeobecný. ratkov u krobu zaznívá až zpěv, zpěv, zpěv. Písni zpívati uslyší, o chrámu říkati Dej! Tak vženemu a brachlivemu i mimo chrám, v komnatách přiměřený. V obojím parku tomu skoslných i o chybě sprosté, na případě zpěv větivku svého se nemine, všichci i v poli, avšem však písni tam zavírá dílko k běžným zpěvem rozmanitě, písni formou a jakostí

se lidíci. Této Duchovní tam světské
zde umělé tam proste, zde vyznění
tam komické, zde veselé tam smutné.
Takrátko, zpív rozhlasného Druku náleží
se všude u národních všech, jenže stupň
kterýž jeho ještě něstojí. Tónu národu
naše se lyčka, na světě hordiki
můžeme, že nezáujímá město moží
posledními, užijí, jak se praví, jistě
do národního zpěvu). U každých nálezně
snad jakousi naklonnost a nebo alespoň
zalibku k zpěvu, byť i jedenkdyž
zpívali nemohl neb nemohl. Proto
ještě u nás zpív tak počítaný, zpív
jak Duchovní tak světský. — Přímo
Duchovní nejen v chrámu výbuz i
mimo chrám zaznívají. V jiné
míze je často zvláště však v pos-
vátném času odváleném a poslím,
v domácích venkovských uslyší, když
jednotlivci aneb i veskerá rodina
zde starodávného obyčeje shromážděni
jsou prospívají a říba zároveň
i pracovní písně si hledí. Domu
lakových nálezně sice v některých
Krajinských dotech, ač přesne volit,]
jako za časů včádlova minulých.
V letecké fakti i v entka uslyšeli možno
zpěvy Duchovní, zvláště za dnu
svátcůvských. Ještě volit v Krajinských
některých obyčej, že lid, když pro
vlastné písničky lidu naše volat
volit ozálenost odpoludních sluncejíkých značně tleskati. Nevol si, zda li
zvítězit se nemůže, ukrize neb domu všude tak jist, ale o krajinné

a kaple se shromáždí, kdež pak mimo
obyčejné modlitby i rogramatické písničky
tam prospívají. To lakovým poboznostem
někdy i včasněho Dne, což obyčejně
v čase majávém se stava, pak
ukončené písni se schází. Mise
praktické je ta poslední, kdy za
krásného večera zpív volitka pobozných
pro oslavu a Dalekém okolí se pochlápa.
Uplně posvátné tato v přirodě mym
panující rušení je volitko posvátným
zpěvem a vroucí modlitbou chvalnou
a prosby k Bohu vyzývající.
Zajistě vyznění ho poslední,]
zvláště lehoty, kdy opravdu krásná
a přiměřena písni se zpívá. Jen
kdyby se ale pochyby lakových vyznávalo,
by poboznost i jinou nelepšet.
Konečně několik ještě slov
světských písniček lidu naše.
Té lakových písni z rozličných
oborů máme nesčetný pocit, že
zvláště naše národní písni krásou
a přirodě mym se vyznámenou,]
tak že i u jiných národů cena
jejich se uznává, to a mnoho jiného
jest všebec známon věci a proto nedřebe
o tom slov díriti. Než na něco
jiného tentoknále upozornit zájemcům,
jak se mi volit zde, počíná zpěv
vlastné písničky lidu naše volat
ozálenost odpoludních sluncejíkých značně tleskati. Nevol si, zda li
zvítězit se nemůže, ukrize neb domu všude tak jist, ale o krajinné

náří nem' bohužel zpív nynější písničky
učtený. Zamakuj se dosud Dobie, jak
za mladí měho všude krajské písničky
národní zagnicaly. Všem' však
marně bouřím časteji nějakou uslyšet, aby
jen někdy, když a tam dostane a mi
lé radosti. Ja když však uslyšeli mnoho
mnoho jiných písní, říčkami z brousu
nových. Je nem' právě kazdá
Krajská a příliš slnčná, to nevadí.
Kazdých roků jedna neb dvě takých
písniček zagnadne; bylo ustavičné se
zpravidly, až pak Krajské také sevčením
a pak (konec) jiná nová - na všechno
vydaná - mimo jejich zaujme. Tato
spíš ustavičně se zpravidly, až zase jiná
je zapadá. Je pak národních písní
lid mnoho si nevíma, když s nových
dekorativních plodech si libuje, je podopí-
dalno. Uznamenání nebo punkázés - li
někoho na písničce národní, jež z lidu
uslyší a poraze jeho zcela v provisalají, a
upřímně - když by rád byl takové písničky
zprival, muzec snadno dostatí za odpor, a
že jen již příliš starodávné, staré.
Divo, že tu nechci zprivali tak,
jak zprivali otcové jejich, když
v jiných případech již na to se
dvolavají, že to jejich otec a
Dedček také tak říkal, jak to
a že Dobie se jim vedlo, a podobně.
Mněm' člověk vždy rád byl dle zbylých
příkladů, se řídit, než dle Dobových.

Předpisy písničky, jež nyní tak zavládají
Krajské a slnčné, byly i nové, byly
zajisté žádny proti nim by nebojil,
ano takové by i podporovaly, avšak
(nabídka lepší takové písničky nazvat
byle by vskutku Škoda) starodávné,
však dojemné a krajskó naše
písničky do pozadí ustoupily, zajisté
žádny soudný muž by nevypustil.
Vždyť takto snadno by se mohlo
slati, že mnichá písnička dokonce
zpravidly by se přestala a v zapomenutí
nabízí písnička, takže by pakomstvo
o ní ani nezvídalo, kdyby jíž jiným
spůsobem o zechování její postaráno
nebylo. Známý zajisté ještě
Razdávaný spůsob ten, známá
jistě Kazdému i v ohledu tohoto
nezamítlého záslucha písniček
Tisíla! Nož' mnohé jistě
králko náleží se snad moží
písničkami našimi, jež nemohlo
být přijato v prostý onen
venec, mnoho blouška, jež
ustavičně vadne a když také,
neujmeli se ho kdo, jednon
uvadne a v zapomenutí
uplně upadne.

Boj proti Kapitálu.

Rozbroje, pistky a výky zajisté nepostydlí - li ji kapitál potřebného jsou věci velmi nemile, jichž za nákladu k zakoupení surovin a času naších každém možno do násloji. Tloma ldy z obou má syklosti se nabaziti. Máme se zrovna na zbyl lidí, kteří neumí z výroby vyplývajícího? Nepochybno e to chtít, aby společnost lidská že domu, kdo více k dílu přispívá, zhotovními sporům bez ustání. Boži ldy hlašují o to, aby přesně se rozryvána byla; kdo ldy bude určila míra působnosti každého zase ještě ruší poklid člověčenstva z těchto činitelů, což ale ještě nadě kdo podniká boj ten proti kapitálu? všechno pomyslní obližno.

Práce a kapitál tak znany menší stavějí se sice v boj, ale ruší-li strojného usanovení poměrně práce veřejného prohoje nejsou. Tokoj povílku kapitálu stalo se, že i zde zavlasto někdo jindy, když kapitál velký, nemravné pravidlo věku našeho: Moc kterýžto po delší už dobu na úkor ještě pravo. Kdyby neblaté kdo jejich se rozluhuje, práci nad mím pravidlo bylo pravido, pak arci by vykoristuje a kapitál malý pochlaje, práci nezbyvalo, než aby zhola v Právem k tomu cíti, pak všechno podpor libovili velmožného kapitálu se proti škodlivé působnosti jeho posbírá a devzdala, neboť kdo nikdo upří rší oprávněnosti. Pročž na to nemůže, žež domoci kapitál Druhého se vydýjí, abyhom činnosť jeho v ji předstihuje. Pravda ještě sice, obojím tom směru poněkud sledovali: že oba jsou činiteli výroby nez-

Kde má ldy kapitál co zbylýmž, že jednomu bez druhého činiti s práci? Každý mi odpoví, vyráběti nelze: ale kapitál to že při výrobě továři oba spolek zhola mdu k lepšimu, že se může bez vý nezbytný. Samy pro sebe nemůže rábnění objíti po delší dobu než li žádny z nich nicého, kapitál nemá práce. Bezec škody arci pro něj si sam sebe zkrávati potřebuje práce, to nemí, uchází mu aspoň zisk na a práce nemůže se rozvinouti, doba ta vyplývající; než práci.

obyčejně bývá docela nemožné, aby bez zaměstnání nejakou dobu obhála, to každého gde zajiště uráží, že se tyde vyslupují obyčejně potřebné žádosti práce pod zákonem kmito je kladá které přirozenou nutností ukojena byly jako každě zboží jiné, padlechající ohýice dělníka nejvíce nemajícné všem změnám tahu soudového, kdy práci "Doháneji".

Toto své přemoci kapitál dobré sobě nevolí svou průslupnou na chvílika pro povědom, aniž vzhledu výšiho v duchu k minění o věci té bývám: "věci té znaje a rád ji znati nechá zdali pak aspoň v možích sítích, výhody té bez ohledu používá a všechno v možích sítích svobodné soudeži, jak toho dosahnot blesk, aby z užitku té prava nakládá kapitál s výrobou jemu případnul podíl co největší. Toto popřední se jeho snahou, aby obdržel sily pracovní za cenu co možno nejlevnejší! Bezprostředněm toho nasledkem ještě, že myda práce Doseka podléhá zákonům svobodné soudeži: čím více práce se nabízí, tím menší ještě její cena.

To do hodnosti zákona toho a svobodné soudeži všebec přenesnádno dosud ještě jasného a rozhodného s něm se dodělati náhledu. S jednou stranou nelze v něm neviděti zvláštní ohled na svobodu lidstva, na druhé straně ale zase se mu včítá nepřirozené "drobení" společnosti liské, možno-li nad to by mnohé řečené jeho následky připsati pouze na vrub jeho zneužití, všim a město vyplyvají jiz z něho samého, z jeho povolatly samé, "dokázán snad lepiva věkové příští".

Budu však domu také neb snak: Budu však domu také neb snak: to každého gde zajiště uráží, že se tyde vyslupují obyčejně potřebné žádosti práce pod zákonem kmito je kladá které přirozenou nutností ukojena byly jako každě zboží jiné, padlechající ohýice dělníka nejvíce nemajícné všem změnám tahu soudového, kdy práci "Doháneji".

Potlácme však zatím spravedlivou pro povědom, aniž vzhledu výšiho v duchu k minění o věci té bývám: "věci té znaje a rád ji znati nechá zdali pak aspoň v možích sítích, výhody té bez ohledu používá a všechno v možích sítích svobodné soudeži, jak toho dosahnot blesk, aby z užitku té prava nakládá kapitál s výrobou jemu případnul podíl co největší. Toto popřední se jeho snahou, aby obdržel sily pracovní za cenu co možno nejlevnejší! Bezprostředněm toho nasledkem ještě, že myda práce Doseka podléhá zákonům svobodné soudeži: čím více práce se nabízí, tím menší ještě její cena.

Tokážalon chvalost "do světa se hlasá, jak bedlivě přijí se řetěz svobody dělníků blesk při jejich najímaní", ane krajímu volna a svobodno ještě, že tu-li neb o tom mydu chce pracovali, nikdo přijí ho nenutí, aby práci přijal, kdykohmu libo, může přijí zpráve vyloupiti. Tékne zniřec takova, co se ale skryva' pod rouškou tak uhlédnon, mělo kdo pováží! To je pravda, že nikomu nelze za brániť, aby nepracoval za mydu, byl by sebe menší byla, je-li s ní spokojen, skutečně-li tomu tak chce. Byvá to ale skutečným chléním, byvá to spravedlu svobodnou vůli jeho, když se provoluje, že bude pracoval za cenu nížší než jiný? Se všech stran donážen na něho starosti rozličné, "dolehá

nau knula' bida, přede zraky jeho v děsné postavě vystupuje beznadějná budoucnost, chce-li život zachovati, nezbýrá ma, než aby práci přijal, zač právě se mu nabízí; je-li bida jeho větší než u druhého, voluje také ku mži víc než druhý, byl by ani pro potřeby jeho úplně neposlušoval. A toto hanebné kázání z bidy

bližního chce ještě někdo nazvat svobodou. V městku perníjškém solva lze soubě mysliti. A k tomu sakristie ve tmota zcela zabitých všem svět jako by byl slepý, nevidí a nebo požitkám smyslným oddany nespravedlnosti pachané na vše'

Nad to kdo jen slabé ponětí má, že pracuje v důstojnosti své bylosti, která jest také pravem, a podle toho složena jso u z těla a z duha nesmí, kelního nazývá se člověkem, nikdy se nesmí s názorem tím, jakoby by práce pouhým zbožím byla. Bez prostředním jso u obyčejně plodem lidských sil tělesných i duchovních byli spravedlivým soudecom u věci té,

nutně z původu svého ráz nejaky vyšší na sobě obnaždi musí; ano pro úzký ten svazek, kterým dno lidstva k tělu se pojí, nelze sobě ani mysliti, že by i to pouhé

bylo vši ceny vyšší, zvláště u dělníka duchem křesťanským proniknutého, který nekoná zadne práce bez ohledu k Bohu, pracují, aby naplnil povinnost svou co člověk, lopotí se, aby co Křesťan učastnil se bolestného dila Vykupitele svého, jinžto za vnu celého člověčenskva učinil zárod spravedlnosti božské. Větu jenom ten, kdo ve člověku nevidí než pouhou su opici, jenom solva lze soubě mysliti. A k tomu sakristie ve tmota zcela zabitých všem svět jako by byl slepý, nevidí a nebo požitkám smyslným oddany materialista dovede postačiti v sítě správnosti lidské, jinečvalž soubě k victu, které práce lidská spinavé so kříztem z bidy její na každém člověkovi močně se zakryto jest lehkým plástem záhona Domáha. Dnesky jenom lidem svobodně soudí.

Nad to kdo jen slabé ponětí má novověkého barbarství, že moc ještě v důstojnosti své bylosti, která jest také pravem, a podle toho bezpráví proti důstojnosti lidské, nutně od pravidla toho odstoupiti musí; chce-li dlužno mu přislati se ku straně druhé, která slíbí a počeštění sponěru tom smyslejí zřejmě vyznává, že že nesmí rozhodovati moc a přesila, nýbrž důstojnost a hodnota každých z vynakládání sil tělesných prosto sbou těch sotku. Muže jak to dopadá s těmi strany? (Tolki. a dokl.)

MUSEUM.

Bud' vás život jedna Boží chvíla, Glori Christus tužbou onosti kráce
Chotí církev a mzdov tidi spasa.

Fr. Švář.

Obraz lásky.

Tde na ten obraz pohledni!'
Kdož nejdražší to z pojde,
Tolž živodárné sluněčko
Tam a nebeského máje.

Tak divná s něho líme žár!
Ta do srdece az̄ pada
A nový život leje v nit,
Jenž o bouři hřívku svadá.

Hle jato náruč rozpjata!
Te volá k obejmuti,
V žář jemný pohled kamenno
T srdce k lásece nutí.

Ó kež bys poznal lásky sklad,
Teží srdece toto skryva,
Zdroj pomoci a ušetřej,
Senž tam se pozastavíva.

Vchod do něho tak lehoučký,
Víz proa otevřena!
O duše neprodlivej víc
Vždyt̄ nitro svoje stěna.

Tam složíš souky nepokoji,
Tam složíš vše své lito —
Vždyt̄ divný lásky obraz ten
Je svatý obraz Kríže.

Má písni.

Má písni jindy matné kraje
Dou kobkou mého života;
Však když mne tento nutí k placi,
Tu písni sluncem likota.

To srdce mé jen slasti přeje,
Ja poklad její v písni mám;
Jíž vše kde se rozhřeje
Mé srdce : to je plisý chrám!

Ten vystavěn je na Sionu,
Tenž prvně stoupá k nebesům,
Tam svítek plynou milionů,
Tam můj i cit svij vidi chlum.

Od tduž každý mne křídlo směle
Tam zaneso v ten milý haj,
Kde kme tělo otepěle,
Kde dnu jen duše svět můj:

Tu rozepěl bych světý celé
A rozepěl i němou láj.
Tam srdce není osamělé,
Tam nejkrásši svij vidi raj.

Rozhled na poli socialním.

Strom zásad nekřesťanských, vstípený nepřítelem lidstva na poli Křesťanského rádu, zmohutněl svou měrou ženaháne strachu svým vlastním dosavadním pěstitelům. Mužové myslí odevřených a zdravé soudnosti, kteří nekřesťanstvu blaho a spásu jak jednotlivce tak celých národů od církve sv. očekávali, netajili se svými obavami, ale zdvihali hlasu příložit, odrezují a odklizejí pouze svého, ukazujíce na mrtví a smutné bujici výššelky a omože, zapomína, následky doktrín, víru a stavající porádek podvracujících. Hledí ale sluchají, atepily a bujný vzrost stromu nejsírsi a nevazanc vobnosti.

stěnil gráky těch, kteřím jho Kristovo za věra sebezapírání něstí bylo za těžko, a kteří opravdu právě za doby naší se osvětovíje. očekávali, že sobě ve stinném chlumu Kazdy spolek, každá strana, strome křížené svobody budou moct své hověti, nasycujíce se chutným ovocem, organy tiskové, kterými gájí kteří jim samo s radošstí do klínů a zásady své hají rozvíjejí a padati bude; avšak přeponalise upovíje, takže dle počtu časopisů

nepamatujiče, že stin ben jess omamujici a ovoce jedovate'. Světske vlády, kteří novotám od rádu socialního, který doposud trval, odchodním průly, okusily již vice méně občerstvení, jakého stin ben poskytuje, a se strachem a křízou řekají — na ovoce jizjíz grajici.

Nětroufajíce sobě sekeru na kořen jíce blahové, že tím se životní síle ujma necine, nybrž plodnost jeho se tím vice rozmnogojuje.

Napoleon I. nazýval tisk velmoji, a prava výroku toho až po dnes je nevyvratena, ano když spolek, každá strana, ut jiz barvy jakékoliv, má své organy tiskové, kterými gájí a zásady své hají rozvíjejí a padati bude; avšak přeponalise upovíje, takže dle počtu časopisů

a čitatelů jejich soudili být na rozšířenost a sílu té které strany. To li uvážujeme, bolestí a hružou nás naplní i statistické výkazy o dalekém rozvíjení snah socialistických, jejichž středovým zdrojem ještě mezinárodnice a ohlasem bez, cestně listy všech osobních socialismu a komunismu. Chvalně známý pán spisec Gozálo.

Casopisectvo ve službě internacionaly stojící čítá v prvním čísle ročníku přes 50.000 čtenářů, a vychází v rámci asi osmnácti měst. Člověk když čtu, jakým duchem se listy tyto nesou, větu: "Demokr. čl., ateismus pro, klesen za jediné náboženství našeho věku: Nemesis, bibla nazvaná, nejvíc Bronikovi nejhrubší".

Vzdělanosti monotheismu, která nejnesmyslnějšími výtvory náboženského křesťanství naplněna ještě a lid se vyzývá, aby se sňekl všechnu se sebe vzděláního větší autority uvrhl dobu uplynutí svobody rovnosti a bratrství. Sotkilosti se odvraci očko od článku, jenž zřízení a ústavy církve

platem prohazuje, marnost nahama řapse a služnosti se posmívá. Je vladu světského činí naproti proudu, jenž se proti všemu rádu polem pojde?

Nejinž je žádné marnají zbraně naproti takovému rádu, ale odřežuji odnože, aby ovoce tím

ten klerik list jednou za čas zabavil, ten klerik vidíce se uvegní a rozhorcení lidu roste. Církve sv. Která jedně dostatečnou se živí zbraní k poštem krozného nepřítele, nejenž že se nesmí volně pohybovati, ale jest pronásledována ruce jí postoji, zbraně se ji odnáší. Proti ohromné silce radikálů, něhož časopisectva složí pouze jeden list se dvěma čísly před pladiteli, jenž jednou měsíčně vychází, jsouť to uvedene jíž s vrchu Chr. doc. Körber. Mota to věru zbraně bojující proti přesile nepřátele, a katolici by museli zoubdat nad zádařem svých zajímů a nad osudem církve sv. Kdyby neměli — zárusky s hůry

Horské dudy.

I.

Ory hory, Šumne hory,
Hory lesy ovité,
Na džemské jenž hvízdne doory
Na ſíjich svých nosite!

Toličku ſam ſvoji hísen
Upeňlivě žaluje,
Toku, jehož ſladká písen
Ti vás drážně zbabuje.

Bezejmenou láskou horí
Frace mého hory, k Vám
Na čelejichž v bolu, v hori
Utíchu vždy nalezám.

Toličku ſvoji hísen zolí
By tok jeho ſplacenavy
Unel ji kvapnou píse
Do amžení dálavy.

Bolestí když hruď ſe chveje,
Když ji svrát trapný ſten,
Do káslinu medle ſpreje
Borolemných vašich ſten.

Obrovských hor ſpečhajsvíjo
Potok řeky do lina,
Nesa bol miij do velkise
Přemocného Neptuna.

Boj proti Kapitálu.

(Dolončení).

Jakou hodnotu do ſebe má
práce, pozorovali jsem ve
větších pravě předcelských, nyní
jedno, udává nám výměrten
vivce totéž hodnotu kapitálu
obojí spoju porovnali. Ktož
řešíci cílohy přenesenadne zde
se že nám pomůže učení
některých učenců národního
hospodarství, jenžto praví, že
kapitál je s nepráce prací.
Výměra toho drží se zdalek
ti, kdož kapitálu nadříuje
přednosti jeho všechnk vymá
Sejí, což ſe jim tuto výborné
podarilo, kapitálu ſakto

prokázána řest taková, že
větší ani ſchopen nemí. Tatk
jedno, udává nám výměrten
město práce více, a užilněji
než právě toho má zapotřebí
a z nadbytečných výrobků
práce své ukládá ſi něco na
dobu prozdejší. Tím totiž by
byl právý vzor všech kapitálů
a přece kleme, čeho by bylo
dosázeno, kdyby každý kapitál
zal zasluhovaat toho nevyš.
byl by co do hodnoty své

postaven na roven s prací, ne-li bez práce všecky, a to se praví, že sám ještě prací, tedy aspoň prací také na člověkou něčím tedy výšim. To by ale že s velikostí jeho v nizabném vyplývalo z náhledu toho kapitánu, nesloží pomerec. Víme, že že v pomerech práce k u měkký za příznivých okolností odměňuje práce Kapitálu společnosti dlužno práci lidskou požehnanou uplnou součinnost, rovně i vodou, les a voda kojním právo oběma ten činitelům lovem, línem strávých hor výroby zaručující? Mohli bohatým výsledkem, a to výchom ve případu tom pomér, všechno mnohdy sou Kapitalisty k dělníkovi měrou, že toho člověk prostě naznačí sňato: tento ani nepotřebuje, nikdy pracuje nyní, anen pracoval li si tedy, co mu zbyva, dříve, a nebo pracovali za svou si Kapitál. Spíz něj jeho předkové. Tedy ani dolo ponětí kapitálu jak se má k u práci nejjprávnější nikdeťkdy neoprávnovalo, aby si prostřednictvím výsledkem práce samé a proto uspořenou práci nazvat, ho přednost nejakou práci vyhrazoval.

Ohledněm se ale, zdali výsledek ten hodi se pro každý Kapitál všebe, zdali každý Kapitál ve práci má svůj vznik a původ? pozhodne můžeme říci, že takovýto Kapitál snad jest pouhým ideálem, že v životě de nemůže a proto mimo takového Kapitálu nevin, bezpráví dopouště se jeste něho, takovka panenského, i hanolenského ne deku prosti vznětěnému Darci všemu, na to li se odcuzuje aby se dale rozmnožoval nabývají lide Kapitálu na ríkot práce.

ne-li bez práce všecky, tedy aspoň prací také na člověkou něčím tedy výšim. To by ale že s velikostí jeho v nizabném vyplývalo z náhledu toho kapitánu, nesloží pomerec. Víme, že že v pomerech práce k u měkký za příznivých okolností odměňuje práce Kapitálu společnosti dlužno práci lidskou požehnanou uplnou součinnost, rovně i vodou, les a voda kojním právo oběma ten činitelům lovem, línem strávých hor výroby zaručující? Mohli bohatým výsledkem, a to výchom ve případu tom pomér, všechno mnohdy sou Kapitalisty k dělníkovi měrou, že toho člověk prostě naznačí sňato: tento ani nepotřebuje, nikdy pracuje nyní, anen pracoval li si tedy, co mu zbyva, svou si Kapitál. Spíz jak se má k u práci Kapitál takový? Bez, prostřednictvím výsledkem práce samé a proto uspořenou práci nazvat, ho více nelze. Ti snad proto přírody panovník někoho stědřejí, aby se pak mohl odevzdati nečinnosti a zahrádky? Kapitál tedy ze stědřosty přírody vyslyhalo práci co do kojnosti vyrovnatí pouhým ideálem, že v životě de nemůže a proto mimo bezpráví dopouště se jeste něho, takovka panenského, i hanolenského ne deku prosti vznětěnému Darci všemu, na to li se odcuzuje aby se dale rozmnožoval nabývají lide Kapitálu na ríkot práce.

O dvojím tedy druhu Kapitálu Kapitál na základových zmínili jsme se dosud, a jenom nepočlivých nedracíval prvně bylo nám lze posavití na roven s prací, druhý v cenu své valné již klesal: a přece to byly kapitály různe obecné sotva se očistí, zcela počlivého. Co tedy máme že by nebyl zkušen z seprova říci o Kapitálu způsobem práce rukou.

méně počlivém nabýtem?

Cím pak jiným jest kapitál takový než pouze mrtvým Kovem nebo lidním papkem na němž potvrzeny jsou toliko výsledky nespolečných klamu a podvodů? Kterak tedy možno, aby takovýto kapitál, jenž bezprávím jest již sám v sobě, jehož tváře jest jen na posměch vši spravedlnosti, aby ten zaslukoval ještě přednost před počlivou prací!

A pohruzel!

Takovou nestvouou jest za času našeho snad většina Kapitálu velkého, jejž bychom, také významně "židovským" nazvali, mohli nebot kde jinde než ve Smetanských těchto obchodníků i ten velký Kapitál často naučili se si ostatní velikáni se nedpokojuje svýkarskou, kteru penězního výhodným ním práce, ano mu to je sám obrásum, kterými bez věcho namáhaní za krátký čas zrovna baječného dosahují bohatství? jen po druhém je pochituje. Byl by také nekterý velký

Doznali jsme tedy v několika obrysech protivníka s nímžto příci jest se polýbatí, a to za příčinou tou, že vnení přemoci svou bezprávně ji utlačuje a z mozolii jejich syje. že boj ten sám v sobě zcela jest opořen, nelze více pochybovat. Tento jak so možno jest, že v tom boji práce proti Kapitálu spojencem jejím apět jest Kapitál a sice ten menší? Jnu ono se do s čemi Kapitály má pravé tak jako rybami v řece; velká říčka pramic nedbajíc přibuznosti svojí s ostatními druhými městských statcům je polýka: a tak se nedpokojuje svýkarskou, ani práce, ano mu to je příliš zdlouhavá, a proto vrhá se rádeji hned na holavé Kapitály a rázne

Výnosné, ale malo počlivé

Bez nápisu.

černesla k provozu se
zvláště živnulacemi bursov
nimi lichvářskými podniky peněžními, a to také množí do „Museum“. Dno se
tými podniky průmyslovými to dle snadno říci: no
které často vlastně jen za
sím učelem se zakládají
aby peníze z lidu vydírat. Jaká z toho vypadá řečka
pro život společenský, nej,
lépe z toho patrné, že to
bijoucí obyčejně groše po
stivé nebyly, jenž takto
bez dešky do břicha onoho
menasynského Molochu
se ubírají. Kapitál po
stivého den jede dne ubývá,
zatímco ale nabývá větší
význam a výhradnější výzvy
kapitál velký prostivosti
velmi pachybno. Díky tedy
práce spojené s kapitálem „Museum“ ještě o něčem.
malým, ježž podnikají proti literárné činnosti, našeho
nepříteli společnému bojem duševního říti. Kdo však
ještě práva proti nepříteli čte „Museum“? Třikrát pravdu
společnému, bojem ještě práva jedním rázem odhalím,
proti nespravedlnosti, na řeknu-li: Odhalujej je
jehož zdaru neb rozlochu všichni. — Na však věsi
kdo v něbude-li záviset takový nárok, a pak bude
v brzkém čase blaho a se mylím. — Tolik o členářích,
čtěši celé společnosti lidské.

*

*

X

Mám přij napsati článek
do „Museum“. Dno se
pisati článek, ale jaký mu
dati nápis? Vím že,
zkušenosti, že mnouž
izře nápis, pohrdavě klavou
pohodi ruka: „Veru, k čemu
asi toto číslo? vím napřed, co
tam obsaženo.“ To sedy uváži,
odhodlal jsem se datu poje,
máni svému názvu. Bez něj,
pisu a rozhovorit se v nem
bez všeliké vazanosti a
tom co mi přávě na srdeci
leží.

Promluvím sedy nejprve o
„Museum“, potom o jeho členářích a pak - ještě o něčem.
„Museum“ ještě orgánem naší
nepříteli společnému bojem duševního říti. Kdo však
ještě práva proti nepříteli čte „Museum“? Třikrát pravdu
společnému, bojem ještě práva jedním rázem odhalím,
proti nespravedlnosti, na řeknu-li: Odhalujej je
jehož zdaru neb rozlochu všichni. — Na však věsi
kdo v něbude-li záviset takový nárok, a pak bude
v brzkém čase blaho a se mylím. — Tolik o členářích,
a nyní ještě něco. Společný
hovor nás je ponejvíce český.
Ovšem, a to přij se mluví jen
tak po domačku, když se po
drahé naší materčiným splítají.

Dobrom dovolujeme každému slušné pochybovat.

slova círá namnoze ještě
zprovočená, a jejíž se obratio. Zpěv církve. Basní to velmi
uz jednoho mráz obchází. Ať už zde užarila. Totiké míslo sprostého
tak dognád mati nože od svých "zpoutáků" poloz se správnější forma
vlasních synů. Ožel jík míslo : "zpoutech".
ryzá hřívou lečeš tu ladem! Náboženství kř. jed. základ stekly. Jademé
Materina naše jest druhým myšlenky a pronejvice překrásná a
pokladem, který nám k dal., vyšších mluva, koliké míslo, vstupy
čímuž pozmnozování sveren. poloz se vrstvami; míslo: Všechn
jmen jak povolání sestal, vysích zasou se odřekse a ... pu-
ními vzdělance tvoriti stivce jest jim ukájení. ... pokladem
intelligenci národa. Nejméně - k větším činům "stíží". Všech
se narozenu jeho intelligenci v. zasou se odřekstí a ... pustivstí
a obrace bude žít jen kisla, nezáj jiné pokladky (pokladky) k
jii. Heslem našim tedy větším činům než ukájení "stíží"
budíž: Vzdělávací činnost míslo, nenuceně "stíží", bezuzdaně,
sloven i písmem, mluviti Českou vědu. Pojednáním toho
česky výzvy a všude, mluviti vzniká jak významy obsahem
oskutku - český!"

Poznámká pořad

Uvěřímejíce blas tento hruďno, věta přívlastková, kterou nahra-
možnosti jakousi zavírání. Dílce, vloženým slovem: "obsahu"
jci myslíme, že městceba protikřesťanského. M. vele-
snad ještě u věci té včeličké bylyle "má sláti: celebitela":
z slavati se nadaje. Naopak z čísla 8:
máme zde to, že by časopis Zpěv lidu mimo chrám. Výborný
nás větší obliby u člena obsah v překném rouchu,
když ocházel, když by skromný totiké míslo "oblibeny" roz-
hlouček dosavadních dojist, siřený polozíž se: obliben,
vcelu jeho brzy valně se rozšíren.
rozmazil. Kromě tedy na Boj proti kapitálu. Fráce
dobré věci záleží, zanoch se obsahem i formou výborné
plánych městeklach a chlap Totiké míslo sprostého, myslí
se rázně péče! z. poloz se správně: myslí.

Opolna z Č. 4.

MUSEUM.

Bud' vás život jedna Boží chvíla, Hlavní Christus tužbou onastí kráca
Chotí církve a mzdov tidi spásu. Fr. Švörl.

Horské dumy.

II.

Hory sumné, hory moje,
Nad Bílou jenž s plounavou
Pozvedalec sije svoje
V nadhvězdnou svímostravou!

Před oltářem, jež lip z loubí
Vzdělála mat' příroda,
Na lebech se vašich snoubí
S mýrem sladká svoboda.

Umrízena bolem louží
Po vás moje útroba,
Okovy když svými souží
Ukrutná ji posobová.

Na pozemské hromto pojde
Dospominá lidský duch,
Ten mniž zhrout nebes pojde,
Všemocný Rok vladme Boh.

Prote Boh vladme všemohoucí,
Dovice rajské lahody,
Svobodou jenž nechyhoucí
Oblažuje národy.

III.

Casto od vás výšku bodnou,
Vyměst díška, slyšidim,
Proleb bou je svouj rodou
Horskou vestku nazývám.

Já však přes tu zpupnou hanu
Váš zlobě na úkor
Milovati neustanu
Předrakých mně lebky hor!

Po povrhu nekamto zíely
Sloje zraky lugní svět,
Druhé me' kam kroky spěly
Pro barvený v ouval květ.

Tamto v mého žití jsem
Učívala dobrá mat'
K Tiřici kvečních lepotvarů
Vroucné' prosby v nebe slati.

Proto přes tu zpupnou hanu
Váš zlobě na úkor,
Milo vati neustanu
Pro obrahých mně lebý hor!

Nový prorok.

Nelze sobě mysliti, že by dosud ještě někome neznáma byla zástala hvězolu velezvládáního lesku, kterážto vysedla z Padurova celý národ astry m světem svým ozářila, až bystohu člověk zrovna oslepnouti mohl. Le spečku, s jakým jiz druhý výlev novoročeho světa se učil, soudit lze, že hvězda ta ještě tak blzy ihasnouti nemini, a proto zajisté dobré učiníme, opatřime-li oči své dobrým stínolem, aby chom snad do konce zraku nepozbyli. Než všelko nenastane,

Poprvé tam v horském vzduchu Vchýsi proste' strasti, muk, Prelibě zničil měmu sluchu Slovské mluvy libozvuk.

Na horách jsem postrádati Učil se měst klamnou slast', Na horách jsem milovati Učil se obrahou plasť.

nejvíce šmodravá, psadne-li menadále no oči bnič narykle; a proto nejlepším snad prostředkem proti oslnutí bude, seznáminit za včas zrak svij bez toho, jen porouč ve knadch dřený, aspoň s několika zakrnitým orohu světa padurovského. Šťastným bude člověk ten, který se zachová obě rady této! Nebat' vezte, k nejvýššemu blahu, jehož člověku vůbec plosahmouti lze, vede vzájemnost všech (str. 70); "uplný vsak souhlas, uplná shoda mezi všemi, nebož všelko nenastane, až všecky

náboženství a poslání
tivní víra jadne,
a člověk jen rozumem
jítiti se bude" (str. 38.).

Kdo koli sedy nejvýššího
 boha blaha účasten byl
 chceš, nuže připravit se
 své a poslechni z Krátko,
 co učí prorok ten nový,
 ne sice z rodu královského
 vysly, za to ale k pocti
 veru stavec rolnictvímu je učení autority, potíž se
 se klásicí.

"Razidly spolek náboženský" od neomylného přívodce,
 - sedy i církve katolické - nějakého boha, odvozené
 "staví učení své napěco, skutečně bohem tím zjeveno
 co z knižnosti, porostěnnu bylo, anž je skutečně sa-
 rozumu lidstvímu přímo Nového neomylného přívodu.
 odpovídají, co vesměs nez cí, bóha je; to vše se po-
 ušnem nazýváme. jistě před pokládá a přiv-
 lal za klad maji pouze jinac laci, kterého učení
 autoritu, t. j. libovolné náboženského musí být
 výpovědi osob za autority všechno dílu kazu rozumného
 platičích. Výpovědi důležitě autority
 autority odvozeny od za pravé mít. (str. 30.)
 nekoho ji salnou za Taka' to kouzla, jake' járy!
 neomylného, za „bóha" Ille! veškerá přebohatá
 prohlášeného, jenž při apologetické literatuře
 ji výpovědi své přímo křesťanská, o níž dosud
 sotělil, zjevil. Výpovědi jde me se domnivali, že na
 by od počíti dřímnou dívodech jistě rozumo-
 dáním z knižnosti; vých spoci vajíce jistou
 učenou lidstvímu zkou je nám pravdy záruku,
 máni, vši vědě všemu takto jedněm dechem
 rozumu, což podstatnou odvaruta a zanečena jest

zna m kou jejich." (str. 29. 30.)

Jak by také neodpovídaly!
 Vždyt odvozeny jsou od před-
 stranského neomylného boha,
 jehož rozum neloličko roz-
 umem lidským nedostizí.
 Selvý, nybrž s ním zhola
 se nesrovnávajíci jest. Pra-
 víme předstranského, nebot
 nikdy a nikde se nepři-
 pustí, tím méně dokazuje,
 veru stavce rolnictvímu je učení autority, potíž se
 se klásicí.

které osoby hodnocení ji

"Razidly spolek náboženský" od neomylného přívodce,
 - sedy i církve katolické - nějakého boha, odvozené
 "staví učení své napěco, skutečně bohem tím zjeveno
 co z knižnosti, porostěnnu bylo, anž je skutečně sa-
 rozumu lidstvímu přímo Nového neomylného přívodu.
 odpovídají, co vesměs nez cí, bóha je; to vše se po-
 ušnem nazýváme. jistě před pokládá a přiv-
 lal za klad maji pouze jinac laci, kterého učení
 autoritu, t. j. libovolné náboženského musí být

výpovědi osob za autority všechno dílu kazu rozumného
 platičích. Výpovědi důležitě autority

za pravé mít. (str. 30.)

Taka' to kouzla, jake' járy!
 neomylného, za „bóha" Ille! veškerá přebohatá
 prohlášeného, jenž při apologetické literatuře
 ji výpovědi své přímo křesťanská, o níž dosud
 sotělil, zjevil. Výpovědi jde me se domnivali, že na
 by od počíti dřímnou dívodech jistě rozumo-
 dáním z knižnosti; vých spoci vajíce jistou
 učenou lidstvímu zkou je nám pravdy záruku,
 máni, vši vědě všemu takto jedněm dechem
 rozumu, což podstatnou odvaruta a zanečena jest

hávási do prostred lichého oceánu, od kde ji nikdo více nedobude. Od této doby nevíba tedy ani při sponzování proživ rek na ni se ohledati. může se směle za to mít, že jí ani nikdy nebývalo. Postalo návíc se tedy vteřinu spisovem tak obratným, dokázal dílo podivu hodné, poslyšme slovo, co nám předkládá rozum a zkušenost jeho, o „zkušenost“ se opírajíci.

Lávčevsce, na jakém základu učení koželej církve spocívá, snadno pochopíme, že „náboženství“ je přirozený, nutný nejméně vši osvěty. Proto také je marné, ba nesmyslné očekávání, že se náboženství s rozumem, že se positioní vůči svědomí dám smíriti". Za důkaz nemohnosti té jen jeden příklad.

Náboženství učí vše v jednotku boga učí, že stvořil bůh tento svět, čemuž rozum naprostě odpovídá, učí, že svět je věčný in, tedy nikdy a nikým stvořený in. Tot se rozumí, že věta ta,

„žádneho zkoumání, ani důkazu rozumuového něko ze zkušenosti na základě dojmu s myslových“ (čl. 29) čepešanského nepodstebuje; rozumí se sama sebou.“ Oče' lis' áčke' chytrosti.“) Učení náboženské, stanovi by totiž, t. j. osobu neobmenovou, věčnou, mimo svět stojící, která z nicého svět učela, stvořila.

Rozum ale nikdy nemůže připustit nicého, tedy také ne osobu mimo svět stojící, ani svět pojíma vše, co je (tak leží samo sebou patro, pročž po důkazu se nepstojí“); tím méně může připustit osobu věčnou a neobmenovou, ani to pojmu osoby přimo odpovídající řeči jen, že p. Alfons nám nepověděl, jaký to asi divovorný pojem o osobě má, že tak příhodně známku věčnosti a neobmenovosti již sám sebou vylučuje“), tím méně může připustit udělání nicého z nicého, stvoření. (Mojnost psátk chodu opačného, jak se totiž z nicého stěla nic,

dokázal sám p. spisovatel učení svého důrazu roz-
s nespocietými číni spí- umových, nezvratných
sy apologetickými.) (viz jen cele' ty soustavy
Takže církve u jednoho věd mejnoujších na-
boha učci nikdy ne- samých podmíinkách až
mohou upustit od svého k závratné výši se vypíná-
učení o osobním bohu, jících, od kud pravě by
služiteli světa, --- tak nejživější itak na
také roxum, věda (alejka!) učení církevní se deji;
nemůže připustit pravě ona mu ale i dostaci —
takto osobního sloo- nečiní-li k ni požadavků
řitele." (str. 55.) odmyslných, nezádorli
od ní více, než li mu
odpovidati může, nechec-

li byti naprosto vše-
ni mezi vědou a věrou
není možné, musímezi
občina byti boj neustálý,
--- pokud nesadne jedna
z nich... Zé věra v boží
tom, padne, padnouti
mussi, možli člověčen-
slovo dojiti as počajeni,
o tom nelze pochybovat! možné ona lajerní!
(Tojisté to ti světlo nosí struny nitro by nascí,
mají už černí na filém, jejížto záchrveje knutím,
že stárovou jistotou ví neodolatelným voldají
se živí své klásají.)

„Zé ale uspočajení clo-
večka rozumného, možno lidskému: tak klásá
jediné vědou, tot se poz- parorok, osvěty nové,
umí samo sebou (jako a hle! jíž slovem ná-
vibec všechno, co se vyz sledujícm kárá sebe
likne a kotačí klerého koli sám ze lxi zlomyslné,
osvěcence); nebot ona jedí satva byl vymíral
ně poskytuje člověkovi slova osvěda, jíž se v
jistoty, podávajíc o

vědou círn." (str. 36. 37.)
Zde poopřáno nám
budit křatického oddechu,
abychom se naprostě
snad nezalknuli. Slova
poslední dosyrají se
možné ona lajerní!
celým duchem nosíme.
Weda prý, dostaci" srdci
večka rozumného, možno lidskému: tak klásá
jediné vědou, tot se poz- parorok, osvěty nové,
umí samo sebou (jako a hle! jíž slovem ná-
vibec všechno, co se vyz sledujícm kárá sebe
likne a kotačí klerého koli sám ze lxi zlomyslné,
osvěcence); nebot ona jedí satva byl vymíral
ně poskytuje člověkovi slova osvěda, jíž se v
něm samém ozývá"

mocně hlas tajemny,
ježto udusit marně se
snazi přidavkem: neči-
ni-li k ní pozidavku
nesmyslných". Složili
věda postačí, musí
postačiti už plně, ne
viak pouze pod některými
podmínkami:
jakmile kdo mluví o
podmínkách, lze jíz
sám připomíti, že aspoň
v těch připomínostech,
které vyzývají věda sama
o sobě postačí nemůže.
Tu viak nedádá se věru
nic skrovnejšího, než
aby člověk, chce-li u-
plněho spokojení ve
věde našernouti, napřed
v srdci svém umrtvil
tu touhu po blahu ni-
kdy neby noucím, aby se
vzdal naděje, že duch
jeho dospeje k poznání věcí sobě
nejblížších, sykajících se samé
jeho podstaty, jeho pravosti,
jeho cíle, an, nesmí z dálky
odevědy více, nežli mu odpov-
dati může." Toho všechno se
viak vzdáti znamenalo by
pravé řešit, jak vyzvouti
se z toho, co člověka člověkem
čini. (Pohrac.)

Tix ver!

Tix ver v té jarní přírodě,
st' roztříknutou poutou bolí;
tam ples a krása věvodí
i milují se věrně spolu.

Ples srdci mému lahoďí,
a krása oko nítí jasem,
a duše, matka života,
pák vroucený mocným zpívá hlasem.

Z mé kloubi přijmí sterý olík
o božský Dárcem plesu, krásy,
Ty mravíš bol a pláčíš mrak-
jen v Tobě vidím poklad spasý.

Z jarních písni.

Kvitko vylízá tu
ze zelené země,
když to kvitko vidím,
sladko, bolno je mně!

Takto z duše mladé'
do světa cnost kráčí:
jeden nad ní plesá,
druhý rno se k pláči.

Slapone drží noha,
kvitko v krobě leží. —
slyším z dálky vadéchy,
cnost žije s teží.

Jakou dilexitost mělo pro národ českoslovanský
nalezení královorského a zelenohorsk. rukopisu?

Testit to srdci lidskému
vrozeno, že upomínka mi-
nule' doby kouzelných
jakýmsi světlem nám
maluje, takže i malice-
nosti ano i utrpení býva-
lych časů zálivou louku
posobí v nás vabuží. Vě-
jena mnichů jara již
před svým zrakem do
nevyzpytné věčnosti odchá-
zeti zrel, na dny svého
mladistvoho žití každý
čin, i ten nejvšednejší,
ano i přestálé strasti
jsou mu milou upomínkou,
v nich se kochá a opět a
opět svým vnukům je
vypravuje. A jako tento
Kmet, tak i každý do-
spívající národ rozbírá
a kochá se v památkách
prádědů svých. O jak
blázeni a šťastní jsou
národnové, kteří ve svém
mládí a kvetu kojí jich
pamatky a upomínky
svým potomkům zanechá-
li! Tak horosí se
Phoeniciáne' svými předky
co vynálezci obrovských
S poselstvím zpomíná sobě Kmet mehovlasý,

todí a pestřího nachu!
Tak horosí se Egypťané
svými prádědy, těmi
zakladateli obrovských
bádov a poštitele učenosti
Alexandrijské! A co lepší
mám říci o lobe, ty sice
nezvazké, ale jistně
Hellenesko! Blázena jest
ona doba, ve kteréž národ
lvíj na poli klasickém
s neunavenou psalí
pracoval a tak nejen
sobě vavřiny nehybnoucí
slávy vydobyl, něbrž
i svým potomkům
zpomínky slávu věstci
zanechal, v nichž se
nejen titi, my bržsakorčka
celý vzdělany svět až
dosud Kochá.

A však s jakým bolem
bylo v takových okolnostech
národu slovanskému
slyšet jásot cizích svými
pamatkami se honosících
národů, jak horke' sly-
zajisté každý vlastník
proleval, slyše, jak cizi
národnové Čechoslovany
hornobi', je polodivochy

nazývajíce. Proč, snad se tože mnohý, proč hanibili cizí národnové polomky otce Čecha? Co bylo svém zájásá, když ohnivý půsčinou takového snizování? Princinou toho bylo, že ano se u jiných národů jako zajásal národ slovanský, k. p. u Hellenského přemyslu v roce 1817. nalezen mnoho slových památek byl Vlad. Jan Koukal dvou i tří tisíc letých dvořský rukopis, a hned mimo hojnou literaturu rok nato tak zváni co důkazu vědy a „Libusin sová“. Tochto umění nalezalo, posom nekolik uryvků, seči kové Čechoví až po rok nekolik zachovalých listů 1817. zádny mi takovými dostalo, aby onu temnotu, památky honositi se ne-jenž závojem svým doby mohli. Takysi hustý předkřesťanskej naší milé závoj halil činy našich vlasti halila, rozstýlily a prastci. Nebylo skoro všakou hanu, jix naši zádnych památek u- nepřátele' na nos e slechticůho mládežectví, předky a na nás kydeli, ciste' národního, a sam co pakou sponluvu a Rosmas neveděl o dobe' zpupné hanobení odhalily. (Pohr. a dok.)

Opovrha z. c. g.

Ubrax lidsky a Mařípisem. Velmi roztomile' bádniceky.

Rozhled na poli socialním.

Proče to absahem i formou výborna! Horské dumy I. Počna a žádala' básmi'ka.

Bajoproti Rapsidu. Užitkové myslivny v priměřeném souchu. Bbez nápisu. Velmi utiprá poznáma.

Důst. p. prof. M. Procházka.

MUSEUM.

Bud' vás život jedna Boží chvála. Glori Christus trubou oností králov.
Chotě církve a mzdou tidi epísa. Fr. Švátil.

Má písen v lete ohnivém....

Má písen v lete ohnivém
Kdy před rájem jíž plesá,
tu zloduch kys ji roznesí,
a srdeč v bolesti klesá.

I země baví oko mé,
tu sek' je dosti krásy,
a srdce slasti naryklé
zas peče písen spisy. -

Aj, srdeč nemá pokoj
i vodí oko světem;
to krásy Kdy se nabuzí,
zas dalek speje letem.

Tu ráhle usoji na hrobech
a horké slzy roní —
a písen moje veselá —
za do hrobu se kloní.

Z jarních písní.

Ty Bohu milý skřívánku,
ač vznes se k nebes bláni,
kam dusi slabé zaletnout
sík mého těla bráni.

Tam zahudej tu písničku,
co duse moje zpívá,
kdy k blech zdrojí, k nebesům,
se v bolné souze dívá.

Tvých hlašek svaté mnějící
Boží jíšť mea lyčí,
v me dusi stanek rozbité
a mizeru boje zhlí.

Jakou důležitost mělo pro naširod československý nález v Království a zelenohorské rukopisu?

(Dokončení.)

Nuže uznáme hľoubějí v lidořeštěm a obětem učených, sami ne, pro nás neocenitelnou studnici mohlo slávati takové vzdělanosti zraky své a popratim, jakou jistká se Slovanům připisovala; neb důležitost pro nás Čechoslovanský národ nemající žádné vzdělanosti nález lečebný nám svatých památných nezná ani v náboženství žádného sek měl.

Není takové nazývali předky svou vykonával. Tež předkové naše poledivochy. Tu by se mnozí měnili o Bohu pojmu pro mnohy domyslel, že to byli lidé velcí, kdož by to mohl jiný vyslyšet, nemajíci žádného poselstva něčem si? Vzdys sám Překová a Křížový, vysílím, o nejakej božské bytosti, mané, si nejvzdělanější národy, kterí jen tak žili v lesích a ve skalách, jako plachá zvěř, oni jiného nespecujíce než o to, aby své selenečné potřeby, žádosti a choulesti uspokojili. Avšak tu pravé o opatku nás poučuje rukou, vzdělaným.

pis Královský. Neb tam se dozví, Inad by ale mohl někdo nám dáme, že u pokanských předků sati: dobré zřízení bohoslužba byla, našich slávalo kněží a oběti, což rých Slovanů nenesvědčí ještě písni „Láboj a Slavoj“ zřejmě docela, že byli mimořádem vzdělaným, dokazuje, neb samo praví Česk. takové národy byly již v pevných moci. Dlužna oběť bohům, a ve měsících, mají práva a zaklony, zpěvu „Láboj a Slavoj“ členě, i každou národy: slovanští však národy cel boží v cizí vlasti, takým se kladou takového důkladu o své vzdělanosti něti žádě i jin oběti oběti. Doví, poskradaji. K vyvrácení zámnísky dáme se dale, že bylo všeck všeck, aleso dospalých důkladovat rukou, vých a zvláštních osob Královstěm pís. Královský, v písni „Láboj“ člen učených. Kde ale slávalo oběť a Slavoj členě: Ostat zajde k tomu, všeck a zvláštních kněží k nim, oslaví všidinc dieky svých

"i svoje lubice," a v písni "čestmír" bení a neslechobné odsuzování.
a Vlastav: „Aža se valé' cíj' ne po
dědincích, i po dědincích vedenie
čálostivých hlawov." U řečho dvoje
písničk je řec o dědincích, metí
sedy naši předkové dědiny cíli
obce, v nichž spolu bydleli; avy
se však předešlo různici na své
řim, kde by mezi lidy jednotlivý
mi byly mohly povolati, bylo ne-
vyhnutelné za poslehlí zákonom. Kali námnohé národy jiné. Prusko,
nějakých, dle nichž by se výchni píši řečho možno na jistou souditi, na-
vídli, a provinilec zrestali. Té jakém okupaci stalo bášnické staro-
ale zákonom řeckých a našich české; když se tala jen jedinec bášen
předků všechně slávalo, to do „Háboj a Pavoj“ zachovala, byla by jiz
svedčuje rukopis zelenohorský. samá dosudila k důlazu, že předkove
ke zpěvu Libuši současně poznali naši v bášnické vynikali. Že všichni
můžeme, že bylo českých a řeckých právo, všechku bášen vše jednat a nejkterás
druhých, na kterých zapsán byl obrah nejsík původaček bášnické staro-
národních práv a zákony zemské, neb českého, a k tomu jeví nejen cenu
samé čtení, ... i pogmati bratrý její poedictou, ny brzkohistorickou, a na
oba, i souditi jinou po zákonom, a kte nám objasňuje pomery práv a vln.
Konec: Nechvalno nám v Německých horívota předků našich z díjepisu
iskeli pravdu, u nás pravda pozdě, jen skrově známé. A jallo také
zákony zemské a národní pravaz za zpěvy rukopisů našich svědu-
posána byla: bez vší pochybnosti důlazu nezvratitých, že české jiz
soudili tze, že se tím kterým vedeni za dob pohanských byli národem
k národní větvi a k napsání práva nad jiné vymírající až v oboru
policiebným také vyučovalo, že sedy bylo literárním. Feliktoz ale neslechtilost
nějakých učilišť cíli škol. a jemnost cíli meritkem vzdela-
Isávalo sedy všechno toho a našich před- nosti u národní byval, surovost
ků, co všechnosli svedci, a proto opět ale a drsnost známkou nevzdě-
vniwe se rozpadá námitka barbarismu larossi, jist písnički rukopisů
jim címera a ukazuje se co pouhé hanou. Královodvorštěho a zelenohorského,

Dále bájemi a příslovími voh času do svých chovali, povzbuzují nás k u stej. statečné dokázání, že Čechoslovani za ným činum, ony méně seckoréku nese, starých dob vynikali vzdělanošti vůbec abychom Vlast milovali; neboť ani násí nad jiné národy, neb jako národní bá, předkové jsouce jen přirozeným půdem je a poisné nejlépe určují stupen vzděl. Klásce k vlasti povzbuzování vlast leží vnitřního smyslu a obrazovor, svou přece nade vše milovali, čím více nosti nekterho národa, tak přísloví máme my vlast svou milovati, Když svědecví dívají o zdravé soudnosti krom sohoto přirozeného půdu sám jeho.

Tvůrce nám přikazuje abychom vlast

Nex rukopis Královský a zeleno, svou milovali.
horší mily krom onoho významu, k toho můžeme jinž poznati, jakou díle, že nam sohiz podaly dívodí a zbra, zítost pro nás čechoslovany na lezení, ně poroti i stolium a hanobení našich výše jmenovaných rukopisů až dosud předku, jistě sa dílečitostí ře nám měl. Tak blázenuji jest sedy i naše posly, hojnych framenů, z nichž muzové na poli literatury pracující hojné čerpati mohli. Tyto rukopisy byly sén přičinoce, že tak mnohy vla- roky 1817. a 1818., v nichžto rukopisy by stenec, klerý snad až dosud nečinnéna neblehle pomery své vlasti poziral, po na světo vyneseny byly, aby před sebe vyměnily a žaloby našich soků svedcící pomníky, že svého spánku probuzen byl a joro blaho vlasti a celým svěsem joro národ česko-sloven- svých bratrům pracovatí započal. Konečně poučujíce nás o slávě naší milé vlasti, o statečnosti a láscě jakouž předkové násí k u své vlasti v nádražích

má. Tak blázenuji jest sedy i naše upomínka na přechody naše, jenž takovou vzdělanošti honositi se mohli. Nezapomenutelnými zástance nám na světo vyneseny byly, aby před celým svěsem joro národ česko-sloven- ský svedcily a žaloby našich soků vyvrásily. A proto končím slovy slavného Kollerára:

"Všecko máme, všecko mají druzí
Spoluvlastenci a přátelé!
To co mezi velké, dospele
Učlověčenské národy nás sázi!"

Horské dívery.

IV.

Oby stráni hvezdorouchá
Neb Bělou sam spolunevavou,
Na níž jinž co dísto hráveel
S druzinou jsem často svou.

Nu níž jsem co jinoch svárný
Trhal kvísky beravé,
A je pak co vinky huzel
Do vln říčky zelené,

Bý je nesly na svých křídlech
Kvetného sena do dolie,
Předrahé kde srdce bilo
Pro mě lásky v plápolu.

Tvoje svaté ticho resí
Opět zemoleny můj krok;
Tec však mimo květných vinku
Kanou slzy v růžky moč.

Dosud své se usmívají
Na mě kvety belosne,
Kvouce mne, bych kohýsi v dolu
Slal z nich vinky milostné.-

Nebud' stráni v mém ach srdci
Upomínky z blázňských dob,
Neb ta, jíž jsem vinky silal,
Klesla druhně v temný hrob.

Z blázňských dob, jíž uplynuly
Jemných vln s rychlostí,
Ta kdy vinky, jíž jsem silal
Po vodě své v mladosti.

Ač však pro mě srdce ono
Nebije víc přemilé,
U vinky přec sobě splulu
Tvoje kvítky spanilé.

Vínek sen, v nějž vůni vdechlala
Nebeského oku zář,
Vložím pak své drahé muže
Cirkvi svaté na oltář.

Nový prorok. (Petrus.)

Aby se však uchránil važnému dojmu, voboupi' na papírový sen most, jíž
jimi slovech těch zaujíše bezděky na její sbudovale obratnost semír kouzelná
dolehajícímu, uličil si hlasatel pohanského spisobem
přesněným: počádky srdce lidí ské každý další krok nejde ráz
pokudavky srdce lidí, bránila chcelo. Nejde kdo se odváží,
stěho, jíž veda ukojiti nemůže, abylo semu dočeza přirozeno bude se zdati,
zkráška důrazným přímetkem „po
zádavku nesmyslných“ a odkdy by
na něk veda marně hledá odpovědi
spolehlivé, připocetl pouhé všeleti,
nesti, zvedavosti lidské, jenž by do
konec snad chce být naprostově.
Kdo se nebojí závratí, at' co následuje.

Rozumí se samo sebou, že žádné
positionní víra, sedy také zádne nábo,
žensví nemůže člověku rozumnému
pestkytnouti uspokojení (kdo sedy v na
boženství uspokojení ocházejí, rozumí se
vedoucí!) Kdo se nebojí závratí, at' samo sebou, že všeho rozumu jsou proslí;

jen si pospěšte a posádejte brzy ohromný lismu, a k témuž cíli pomáhá svoboda blázinice pro ty ubozáky! Jana nemůže domyslněkum tém nebláhá polovice podat o učení svém žádného rozumu, dosud vše. Nevymlouvejte se, tak daleko věho důkazu (kde by se také malo?) jsem z vás všechny nesahají, to že va' neobmy, méně mu ale může poskytnouti stále: si, jesto přízní svou podporuješ, spáseni, jehož skutečně nemí. Jen na, k vám vám cíle toho se nevzdaješ; oni deji ve spáseni, arcí jen klamnou, k němu pracovati nepřesnou, toho mohlo by poskytnouti; ... ale jediné slovku bez ročka pravidelného my, stále, člověku, který rozumu svého se úplně vzdává; ... u proto za doby naší, kdy člověku vše jíž mluví se kříci rozumu svého, boj mezi srdou a věrou, mezi rozumem a nerozumem, slává se církev krušející (str. 37). Úplný souhlas nastane, až lidstvo se zbarví i plstí, všecku učení nerozumných, až všecku rádboženské pědne.... Tento kráte bude člověčenstvo mít na boženství světové, kdy bude jedině panující věda, tedy na boženství nebudé více žádného." (Str. 38.)

Dospěli jsme k tomuto slovům, jejichž směr více zůstáváti. Na nich vyplňují toto a dovrátilost mení možno aby ne, se znova slova sv. Pavla: "Konečně naplnila kružidlo tím největším v myslích svých, a zatímco ještě instručním. Mráz jeho roho obcházel při nemoudré srdce jejich, neboť pravice slověch těch, jakto by byl pojednou spal se byťi moudrymi posetili se a změnil jich jedovatého srdce, cíhajícího na obě mili slávu neporušného Boha v podou svou. Nuže, slova ta překlade si vy rovně, jenžto dosud v hanebné nerohodnosti se po vahující domnivosti se zde mezi církvi kat. a mezi nevěrovoucili, lze snáze nejelikho! Holo' bezbožci, církví, úplně odvrácení, znicení všeho rozumu lidského? Kdyby nebyla rou' na boženství, tot konečným cílem libera, hara, veru až snisivu byla by ta

hrdopysné odvážlivost, an blony červicek z prachu země osmeňuje se volati v neobmexené nebesa: Rozum můj nikdy nemůže připustiti Bohu osobněho!

Nezádaje nejméně dale proti položení sám p. spisovatel způsobem však střesáku boji se přece, aby mu velmi obrazným, arci za účelem zcela opačným. Jen dosvedčuje, že pouhá příslušnost k církvi, pouhá níž snad by se mohl ještě někdo rozumění do metriky "nikomu kromě svého spasení nedosáci", k tomu jistě nevyhnutelně potřebí věřiti v esterovu učení církve; ... Kdo nemůže věřiti ve všechcenu učení své církve, tomu není církve řeč nic platné; neboť jediným prostředkem k dosažení účelu, za nímž lidem církve se staly, jest úplné víra ve všechni učení církevní." (Sr. 39.) Tím způsobem hrozí, že ještě dale proti nejtnosti náboženské slovy tak ráznými, že by neměla nikoho více zanechati v počtu, silem tom sebeklamu, jakto by možno bylo snad uprostřed mezi přesnou vírou a holou neverou se povaha, vlasti. Během to věru přirozený, že každé ústrojí ve vývoji svém vyměřuje ke sebe všechny leštly rukmorodé: tak i v době naší, kde proti ty víry a nevery čím dál tím více se vyuvinují, takto každá se křistaluje, všeliká nerozhodnost od obou stran stejně se dopouzí.

Nalehaje na brzké rozhodnutí p. Alfonse Šim ovesně úplně je zabezpečen, že nikdo jinak než ve prospěch jeho rozhodnosti se nemůže, vzdát, vzdělanoost lidu počítat tak, že nelze mu na dale věřiti po sítivní víře a konci náboženství, nedovolitosti a nerohodnosti horliví: voluje tomu rozum, vědec." (Sr. 44.) Dvojí církví se sám p. spisovatel způsobem však střesáku boji se přece, aby mu plátky od této rezuplesily.

Předně obává se všecky teď, pro pouhá příslušnost k církvi, pouhá níž snad by se mohl ještě někdo rozumění do metriky "nikomu kromě svého spasení nedosáci", k tomu jistě nevyhnutelně potřebí věřiti v esterovu učení církve; ... Kdo nemůže věřiti ve všechcenu učení své církve, tomu spolek náboženskému náležetí musí." (Sr. 45.) Domněnka ta se má sebou po sledním ještě jsouc výtríkem svěda, mě násilně říman již sedušenho — nemůže arci nikterak byli pravdivi, neboť uznává se stále, že občan nemusí náležet k židovské církvi, že nemusí věřiti v židovské učení židovské církvi, uznává sedy žároven, že může takovýto bezkonfesionální, takovýto nezmaboh byti řádným občanem." (Sr. 47.) To by tomu asi říkal p. hospodář pařížský, kdyby se takhle zabilo všemocnému státu, jenž to sedy řádným jest kergem věho správa, starovisi: Uznává se stále, že čeledin nemusí náležet k lidem počivým, že nemusí věřiti v židovské učení o věnosti a počivosti, že může takovýto bezecny, takovýto nepočivivec byti řádným čeledinem? že by stát neměl správu k usanovení takovému,

nemůže upřít; kdo se kleší k nároce lamyňi nezabohy než li mezi přísné o všemočnosti státu. Ta-li však je věřícní." (Ks. 477) Každý se podivl držení pravdivce, je-li kdekoli usilovněm státu toho neklamným pravdy dle Kazem: "o patk s Bohem! národe český, rozletí se na všecky se všemrteční o té výšecké mravnosti přezvláště my právy, za něž jsi tak dlouhotrd ního razu, jížto se proslavují všechny svých masakrovek; co plátno horidí se za stínem: stále přev sečh neu, znávde, sedy - jich ani není! — Trvalom, že nikomu méně se nesluší, aby se odvolával k všemočnosti státu než synovi národa českého.

Ka druhé strachuje se apoštol náboženstvem světovým, aby se někdo nevymluval myslí sobě, že vede náboženství k mrvnosti." (Br. 45) Dával by tím na jeho, že uznává dospělou přeuk, siceký sen význam, jejž křesťanství minulou pastinu dokazuje, že nevede náboženství k mrvnosti, nýbrž vzdelenost, rozum. "Dívá se věru věci; vzdelenost lidu potkročila tak, že mu nelze na dálku věřití", vědime počet nevěřících co den se stří k dosažení občanské mrvnosti netřeba; ... totiž přece patrný důkaz, že náboženství a víra nejsou jediné cesty vedoucí k mrvnosti." (Br. 47) O takovémto patrném důkazu netřeba snad více se štíti. Větší váhy mělo by do sebe, kdyby se jen pravda bylo, co praví daleko odvolávají se na "kauzodenní zkušenost", že totiž, sicek občanské mrvnosti nalezáme mnohem více mezi rozumné vzdě-

národce veřejně hanobí, ba dokonce nepráctelům podle zkušejí? Podivná je, že dospělou pastinu dokazuje ale sicek nejvyššího když jde o doklad té zkušenosti čteme na sk. následující: Statistiká našich křesťanů vyznam, jejž křesťanství minulou pastinu dokazuje, že nevede náboženství k mrvnosti, nýbrž vzdelenost, rozum." Dívá se věru věci; vzdelenost lidu potkročila tak, že mu nelze na dálku věřití", vědime počet nevěřících co den se stří k dosažení mrvnosti, a přece co rok započítá jich, aby se stavěly nové - kresnice a jiné ustavy podobného rázu! Co to? - Díky, kum takovým mohl by na nejvyšší věřití člověk slepý, který nevidí, co se ve světě deje. Proto se také p. Alfonso praví kde výborně o se posbíral, aby členěre zrovna oslepil: vyvedl na sbr. 48. kousek, jenž se ve slavném umění křesťanském snad by pravěkem zaslouhovat měla nejprávnějšího.

MUSEUM.

Budová život jedna Boží chvála, Glori Christus turbou onastí kráca
Chotí církve a mzdou tidi spásu. Pr. Šustl.

Horské damy.

V.

Ó sý horo okotěsná,
Libovonna Dubová,
Ozvěna kde vladne spěsná,
Střežic Kvítku nachová.

Ó jak všechně k nebes dovre
Zrát vrchol horo, svij,
Růženou Roky uřes zoru
Rozvinovat prapor svij.

Takto by se Kocháš v zori,
Oné kněni přestkvele,
Takto slasti sonu v mori,
Na svém Roky dlem na čele.

Vstánu dubů věkostarých
V zátišíne libosně
Vinkly plasti z kvítku jarých
Křím sum vily milostné.

Při útesném vánku kreší
Společají květ obory
A sech vánku při společení
Tajné vedení hovory.

O vlasti si povídají,
O vlasti mé milene,
K jejíž brani nosívají
Vinky svoje barvené.

Nato slyším z temna lesu
Vil sech něžních zvucný hlas:
„Stoj se vlasti, stoj se k plesu,
Troje sláva zkvese zas.“

Ozvěna park z hustin směsu,
Uslyševsi jejich hlas,
Tak by zvala k sonu plesu,
Opakuje: „Zkvese zas.“

Nový prorok.

I. (Dokončení.)

Desetoro Božích příkazané lástekou k běžnímu za doby nejště
zdejší Kazdě dítě; první tří vztah, sekt bledě dosadí; lidé nezijí leč
huji se k Bohu, osudních sedm dobu Krasírkou, mnohý sedy už
obsahují povinnosti k běžní deivno v zemi sli, nezli zkusieno,
mu; základem onech jest lástka sli oné nabyl; jiný zase třeba je
k Bohu, séčko opel lástka kroku prihlopily a proto nikle,
běžnímu. Nu, zde přece nikdo rakh nemůže pochopili, jakým prá
nezapře, jaký význam má kře věr by ten prospěch všeobecný
slánské uspon pro společnost na něm mohl požadovati, aby
lástkovu, ano klesá lásku kublik běžnímu lástkovu vzdý se pro
níme, su nebydlnou poeminku Kazoval; a pakl dejme tomu,
všeho rádu společenského! Jen že by někdo zkusinosti té opravdu
by si ale dal, kdo by sekt smy, nabyl: co škodí, učini-li si někdy
stel! Lžodys toto učení o lásece výminku, zvláště ve případnosti
k běžnímu není rádonou mra, takové, je-li vlastní prospěch
voukou náboženskou, která obsa, přitlís znamenit, že všechn tře,
uje učení rozumu se příčici!" sel k u blahu všeobecnému za,
(Kdo by snad žily a sily díkazku slírá a zasennuje? A co seprav
taho kned nechápal, rází sobě sám, koho sadek zkusinosti ne,
jen láskavé připomínouti, co jome blahou náhodou přivedla k ná,
slyšeli už dríve, že, podobnouznám hledu snad zcela opuštěnu? Není
kou "všeho učení náboženského" třeba, abyhom tém zbožňovatelům
jest, aby rozumu a skutečnosti při rozumu lidského záviděli taho
mo odporovalo!) Komu sedy měi, jejich vynález! — Než zanechajme
me děkovati z učení taho o lásece rádeji zpátečnických svých poznač
k běžnímu? Nikomu jinému, mělk a pohlédněme, jak se dopa,
nežli tomu novému pánbicíkovi dá s těmi posledními sedmi při,
rozumu totíž lidskému; jestli Kazaními, ana sedy návuka o lásece
ono učení rozumové, plynoucí k u běžnímu vykročné jest učením
ze zkusinosti té, že z lásky k běžní rozumovým? Tak je mohlo Krčeslán,
zumu plynou prospěch všem! — své přijatí za základ solithera při,
Tu se jiz nedivme, že so idou Kazani? Věc má se zcela jedno,

duse: „příkázání ta jsou k němu do srdce byl vložil, to se hdy jasný, slénsví a učení rozumového jen přibrána k učeření nábožen, své mu předložil, aby nejsvětější sloví, které by bez nich ni hodiny vule Ježho nikoho slyšela. neobstalo... Ostatně z mravovníky náboženství vše rozumné, ponechde v ně vše nerozumné, císte nábožen, přece k mravnosti, ana lásku sil, a pak uvidíte, povídali toto k mu blížnímu v lásce k Bohu mravnosti. Ostatně z desaterapří jinž ještě zahrnutá, o to marno Kázeřní posledních sedm, ponechde sam jen by proní ří,.. a pakuhli.

dáme, povídou-li bato sama osobě k mravnosti.“ (Kř. 48) — Ne co tomu znamení. Víte, co toho veleduchou říkáte? Zdali se nemí v křížové padákovského pochnulo, že obrojiv se kousek opravdu mistrovsky? Třeš pěrem jedovatým vydal se na pušku semýma očima rozplynula senám proti Bohu na nebesích a církvi celé druhá deska desatera příkázání Ježho na zemi? Jenom se nechtejte: v pouhém řícto jestli to — deklaroval o neomylnosti jeho velmi chytré maleknutu jest na lodi peče růmského, jak sám ten opisec ducha méne číleho, samostatnému jeho na celé má' napsáno. Čísak myslení méne uvyklé, jichžto vůdce jest to také méco hrozného, an' neohojnost se nalezá! Komu z nich slov mylný papír může prohlásit za címu neb slýšicímu slova k napad článk viry co chce, ... rátkladem věrone v tom překvapení, jakéž vzbuzuje, a mravovníky neomylné je libo, že celý sen i dok nemí mež pouhou bublinou, an' sendyž nejvyšší hatto, modáre, od Něhož přijal Mojžíšky dve desky kamenné, zároveň jes i Svatitelem násim, od Něhož žádny vůdce neomylný nemůže zapoříčit, aby k učeření nábožen, nikoho prosto trestal. ... Papír může své su druhou desku sobě nekde ale i větším jmeni církvení, kde, sepro vysujoval, nybrž Buři koli se malezající, skonfiskoval ke své ruce, prodal a malozídl s ním

de vlastní libovile." (Dr. 59.) To jest vlastní jádro věci. Jelavní slavností sv. církve byla povídý sa, bytí pánem bohemem Bojem, ... povede vás k lidstvu, k jinému světě... Nyní jedna se jen o sbratření, k mravnosti nejvyšší, so, který krátko v sebrání jiného církevního předstihu zdeuli stál papík a nebo papík stál: "Kdo dřív přijde, ten dřív semle". Nechalo, liché (sic!) ale království české raji, stě si přiopisí, aby vyrvalo ohrom, ně jiného církevního jízmu jezdovid, skoko." (Dr. 71.) (Tak by ale konfiskace sa starci ve Valikánu uvedeném možna byla, lisák neprozradil.)

"Kuře, proč vyste, Čechové, vy po sonci slavných Hlavních, nemeli vše odvahy a neopustili spolek neomy, láka?.. Tím nabudeš úplně svobodou svědomí, a pak z konnejste, je-li spolku nábož, v jehož učení byste i pl. ně mohli veriti... ja' jsem úplnější, nepristele, s nímž nám boj nastane, že ho nenajdete... nuz oslanide mimo. Jen takto bude nám kdy si možno, aby všechny spolky nábož, obráste se u chom bojovali neohroženě a vytvále.

Pjeterních písni.

1.

Tak Kreisné zpívá pteček sen! Az do duse so ráhá; Že není více rozmyslu, Že nespěši nic ráhá.

S ním ve zpěvu chci zapolit a spustím celou dusl, že srdce jenom plamendí, že v hrudi mocně blesk.

A pteček volně unesí se k nebi s písni svoji! Hlas můj se vás rozporáší, a srdce v nejokloji.

Kdež nebe sluncem vylito,
i ozivnulo svítě,
tu plnou sváří rok krváček,
tu okem poupe svítě!

2. I vonnou řečí celý luk
se posustí v rozhovory,
a hovor letí k nebesům:
má Bůh i všechné svory!

Má duše leskem zlacenou
žij cele svému ránu,
Ty rozhváření se psíničkou,
uždej obět vonnou Pánu!

Pohled na bojiště.

S potěšením pozoruje oko národa našeho co probožník
Každého lidumila, že, jako v o. nad měru nebezpečný. Tažto
státním světě průmyslovém, boj ten mimo reik svůj spole-
také v milých našich vlastech censky nabývá ještě i významu
den ode dne větších nabývá rozmezé politického, což nemalo k tomu
žež reik velmi sedostného. přispívá, že čím dálé sám vět-
ješí se onen celý ruch zápalením sám usilím se provádět. Ta to
sice úchvatným, ale přece s roz. také sám císelnější byla by
velkou stržlivou do boje proti ránu, kdyby ušel do minule
Kapitálu vševládněmu volající, se snad se zádoucím prospě-
do boje se sporavodlivého, posvátku chmu, sporáčka byla by rovněž
nho. k ruch ten i v osmí naši. dojindasobna. Z toho jiz plyně,
se ujal, ba že by dosáhl mocinę s jakou oběžnosť srdce u
lesene, nebude s podivem, kouč veči se' si pocíneti. Muže sedy
pomery naše jere poměkud jsou pozorujme, apon' se' skrovna
znamy, u nás Kapitál velký zkušenosť a soudnosť naše staci,
mimo so, že se dopouštěl a doporučali způsob, jakým boj ten
šti posuvad sěhže křivd a ne, u nás se provádět, nam dovo-
pravoslu, které i v jiných Krajích lije, abyhorn bez vše obavy
právem se mu vytýkají, má jé další vývoj jeho očekávati
žež su zvláštnost, žež i v boji po mohli. Nic nestkád více, než
lidickém sloji naproti snahám licha jekáci bezpečnost.

Pominové snah pouze této, nejdálejšímu ještě dílčakem o lichých lidických běz této u nás slabějí sil a ricosé materialismu samotného zasvěcených, obratně se přímo. Toto hnutí používají také na pole života praktického, na naši bojovníci, záložcové menšího něž boj s ním - ponejvíce se poky, kapitálu a práce, v zájmu svém buje. Na bojišti sedláčkem se proti kapitálu velkému. Na všechn opět se starými známými svými stranických zakládají se spolky, s Kapitálem totiž mensem druhu rozhodného, jimiž mají a s prací lidí, oba si zápas, celé menších kapitálů a dělníků nici napínají sil svých, aby se záhubě jim hrozící předejílo se ubránili uhlavnímu protivníku svému. Toto je hlavně založny, níže svému, velkému kapitálu, sporitele, spolky potravní a naši. Jaké jsou jejich obrany? Zákupování surovin, které s nimi.

Zvoláštní je úkaz, že pravě za větší oblibou u obecnostva našeho dne našich, kdy náuky materií se poslavají a také nejvalnějšímu alesandrskému této kultuře i společnosti rozšíření se fesí. Než všechny byl české rozdrobobiti hledi a z větší spolky a závody samy o sobě daleko časti shubecně jíž rozdroboily, že jižé učelu svému nepoostávají. právě nyní založení senátorem Co de založen mohou učinavy byla společenský o vzájemnosti všech pouze chránili majisele menších lidí, ve spolek tak shvěle se osvědčivnosti a hospodářství, aby v ne, cíuje. Odkud povídalo to hnutí se snázích o peníze neplatí do rukou společnosti lidí, že všechno se lichvarských. Upráví se nedá, že mno, jen spolučaje, že lidičkové a opět hennu už tím bývá velmi spornu, lidičkové k u vztajemné podpoře žen, dostavá-li se mu v pravu se sjednocují? Myslil by se, že čas zálohy penězí, a naopak by se domníval, že hnutí to že minchém plána služba se snad uměle jest povzbuzeno, prothazuje, kde-li mu nejatty sen že jest jen strojeno, společnost kapitálu, jehož pravice nepotřebuje, lidéka bezděky to cíli, že není bezpečné a s nejistkem uložili: přes vni vše v poradku, a proto takto, to všechno ale velmi pochybně jest, kdy jíž povozenym půdem že by se založnami této kultury docí, snází se, aby nahradila, co žádá, lidi mohlo, aby celé všechny společnými snahami materialistickými lečenské co podílníci jejich. Většemu jest pokáreno. Takto úkaz ten veru blahobysu se vysinuly.

Sporitelny shodně k tomu při obmezování na ten čas, dokud jich spírají, aby v lidu ponejvíce pracov, není příliš mnoho. Jakkoli by se něm budily a uvažovaly duchy vůbec rozšířily, byl by prospěch jejich sporitostí. Nelze bez poznání pozor velmi pochyben. Kdyby neunes rukovali, kterak do výstavu sakkového dému řemeslníku ve stádiu spolku, jehož všechno do této svého snášejí vém bylo bže dostati látku potřebnou lidí pracovní i úspory svoje, jichž za cenu levnejší, nedovelo by se dle, mnohdy jen s náramným sebe ho, že by jeden s druhým závodice kapitánum možno jím docíliti. sami snikovali poměrně také. Než co poladny jsou všechny sebe cenu svých výrobků, až by prospěch lépe zarizene a vedené sporitel. jehož z počátku spolkem dosahle, my, kde mzdou dělníků ani ne jaro ne docele zmizel. A takto uhranení potřeb kněžodenních by to dopadlo i s dělníky, kdyby nesacíuje? V sakkových hradních věck k živobyl potřebně všechnes poměrech - a za dnu našich nebyvali laciněji k sobě zaopatřiti mohli; bylo všecku zadnou zvláštnost - ne, v dobách, ve kterých nastává noz, bylo by poukazování na sporitelny ze o práci, klesla by poměrně nic jiného než ferným výsměškem také jejich mzdou. Je nejkrutějšt bude činěným.

Příčinek nedostatků závodů

Úřátku všeobecného poskyduje' séčito hledati dluzno po před. spolky potravní, jak dělníkum nosí a tom, že Kapitál v nich také i řemeslníkum a rolníkum uložený zůstává sakkovka ležetí Objednávejice ve velkém potřebné ladech. Uroky ze vkladu v zá, zboží, zvláště potraviny, podávají ležnícich a sporitelnicích nikkterak podílníkum svým výhody té ne, výroku tomu nevadí, jeližko nikdy malé, že jim za levnejší ceny do zapomenouti nesmíme, že Kapitál dávají zboží lepsí než by je dostači sam v sobě nicem nemí oprávněn jinde. Tím urci poslavem učastní, aby se během pořízení majíše, kti mnohdy zneumenitě může se během rozmnožoval, mimo se uroky zlepšiti, poněvadž zisk, který by by naproti zisku, jehož jinym zpí jinak putoval do Kapity klip. Bohem z Kapitálu bže docíliti bysejí covy, zůstává jim samým, což dossi nepatrný. Co se ale týká zisku rovněž platí také o spolcích na ve spolcích potravních a pod. výše zákupování surovin. Výhody mnoho, když se snad o zisku nemelo však obojich séčito spolku jsou ani mluvit, an spolek sakkový pouze

na obchod mezi lidy svými jsa obmezen, cožkoli byl ziskal, nevy ziskal na jiném než na nich samých.

Předním v pravém smyslu slova slavá se kapitál seprova výrobou; to poznává také obecen, své nase, a proto vrhá se v dobu nejnovější zrovna zimničným chvalem všechno nec pole potří myslu; všechno se jen hne k podnikům aktiovým, jakto by snad nová Kalifornia byla vynález, muter. Kdy sedy div, že ve chvíli se mnoho se děje bez náležité rozvahy, že se zakládají společnosti k podnikům nezralým, které účastníkům mísí očekává, něho zlata často jen holou skodou, ne-li dokonce úplnou záhubu přinášejí. Uspadky podniků takových mívají následky velmi soudné, mimo to, že podílníci při cházejí o své sice prudně vydělané peníze, vějírné se zklamá, plná měřeného cílu. Toličko slovo, straní ní nadejt v Sezoniku takovém důkno opraviti ole vzorce „země“, kde vskládaných pro slouhou dobu Kaliv má ē a nikoli ī, všechnu očahu a divéru, byť by mohly zevřít i podniky sebe, lepse zevřít. Lomalatnosť ta, když větší činnosti kru zlep, semí poměru společenských ráva, dou ještě římský neorientační, jejíž ochranění mnoho času a velkého úsilí vyžaduje. (Dokonč.)

Opolsce z č. 10.

Hlavné dumy II. III. Obě besnické jsou zářilé až na nesprávné slovo „slyší-váni“, které podle pravidel mluvnických znili musí „slychávání“.

Nový protokol. Velmi včasné thema v řeči vytríbené s dopadnými poznámkami. — Na str. 77. I. r. 4. před. v jednotce... doplnět se: „věře v jedn. B. učici.“

Těž verz. — K jarních písni. Obě besnické velmi pekliné.

Takou důležitost... Výborný článek i de mystifikaci dle formy.

K č. 11.

Má písceř v letu ohn... K jarních písni. V oboji básni znací se hubotý cíl v ronku mluvy velmi dojemné.

Takou důležitost... Nejako tato jest výborné dle obsahu i dle formy. Toličko sice na str. 82. I. r. 32. a 34. „veselám učených“.

Hlavné dumy IV. Velmi zářila báseň lana peníze, vějírné se zklamá, plná měřeného cílu. Toličko slovo, straní ní nadejt v Sezoniku takovém důkno opraviti ole vzorce „země“, kde vskládaných pro slouhou dobu Kaliv má ē a nikoli ī.

Nový protokol. Vše co luto povídano proti odpůrci sví výry, jest velmi chvaly hodno. Dnes, p. prof. M. Procházka, Výsledek sbírky na zbudování spolku, věho domu pro Rend. Sověryse.

Vrocničku 1. sebral se ...	22.65 Kč.
" " 2. " "	1. 60.
" " 3. " "	1. 30.
" " 4. " "	5. 45.
Uhrankem	102.685 Kč.

MUSEUM.

Bud' vás život jedna Boží chvíla, Hlasti Christus turbovou oností křícu
Chotě církev a mrdou tídí opásá. Fr. Šustl.

To, co Vám v písni podávám....

To, co Vám v písni podávám,
jsou jenom drobky srdce mého,
jen různé slunka paprsky
mhou husté, husté zakrytého.

Mé srdce nyní umírá,
kol krobové se šero plouží,
a dív, že ještě tichý výdech
jen v písni, po životě bouří.

Mha brzo k zemi srazí se,
i zaplame den v nové záři,
si slavit budou vzkříšení
sam jesenných nebes na obloži.

A pak co pohne hrudi mou'
do Alleluja mocné, smělé
co blesk se světem rozletí,
to bude mít mé srdce celé.

K rajských dob.

Obrní mi schránku zlatou,
pochody své, paměti,
ať se písni odstup učastou
moje struny posvětí.

Po žezlem sam obce, masky
mladí mého září den,
z duse výdech varně sladký,
nebe se v mý kouzlí sem.

V této krásné upomínce
blatých dnu se kryjí věnce,
a s nich líme jasna zář
v kulně oko, mutnou tvář.

Uchabělost smyslu náboženského.

Dobu naší jenž se horosí jménem níže! Nyní, bysly ani nebylo ukrutných doby osvícení, právem narvali bce těch malců, jenž ubijejí dítka své dle dobovou novopohanstvu. Přemíšlenou těla: jak mnichá vrah vinová jess, že v dejinách člověčenstva, jemuž se ně dítka zahrá na duši, že upádá v záhubu doslalo světa, které osvěčuje kandéha večnou! Ozbrojená sice tlerých veli, člověkka vcházejícího na vrcho světceho Káňe, utiskování poddaných podává se docílíme? Skoro na každé straně zkoušenosť kandodenní díkazu dosla, poskláváme se s bolestním úpořinm lečných.

ostroku, jichž recidební majidéle co hovaří. V pravde, jako před příchodem Krista uspokojí, s nářkem ženy, která odděl svým vespere pojmy o božské pře- lena od světa bere vše cíli a važnosti lesa vráceny a chybny byly, jako schdejší svá tráví; mnichy domysleme se, když život knilobou zapachal, takže formulu říme smrtelný chrápol nespocetních. Dopadá i na dobu naší, jinž se vše uka- dík, jež vlastní matky ubijely neb po- ruje v jakémisi perlaceném rouchu odhakovaly, tam opět panovník v počet s krasným mohorem. Náboženství co sta Bohu posluvený Krusovladi svou pro té haraburdi se odsuzuje, Bohu vysvědčí vezuje, ani poddani v prachu semu kör. se služba, jako by nebyl více oním vše. Díky Bohu. časové li minuli; všechna ne mocným Panem a kreditkem světa. bestka, více sv, ovlnila srdece láska; Pouhé rozumování všechna na míslo doby. blázené zhlédaly člověčenství, dal výry; kandý chce rozhodovati, očem nemá a dle pouštěl korený své strom výry ani pojmu. Ne súbor ultra crepidam, sv. Ale Bohužel! brzo počal na nem mohl by splatili mnichému takovému hledadi čeru potkroku lichého a hleděl soudci nepovolanému. Ubyvali cítu jej povordali. Křesťanstvím vykore náboženského, ussypuje sama seba meno po dluhém byl ostrací, v době mravnoss nemravnosti a zpustlosti, pod naší ménim za to jiný druh stroku roushou potkroku a vzdělanosti se sítici! tak zvaných, bílých, kterí od pevní svých Bohužel! skoro jiz v kandou chlouplí, co pouhý stroj v šovárnách povákování se sene na kandlivy mrs světské uhlá, bývají, mnichem všeči počet jest leč, xenossi, staré mrazy a zvyky se zhrázejí, jenžeb jsou stroky svých pochodi. Země Láska bratrská, ovoce so Křesťanství, i v době naší, až mnicho emancipaci je, na nich sami počaré při prvních jin semluvi, do leč světlonoši nepováru. Křesťanech s podivem pocházeli, je leč za prudcijne zboží, jesto pouhou sýdne, klem a válba a zmeňha. Mimo smlouvou občanskou sobě bce privlast, svornosti zaujmají hody, vspory,

nepráteleství a válek. Člověk nepovídá, žije se více co svor Boží, jehož duchem
obrazu Božímu stvorená jest, nýbrž
co pouhý stroj, jenž není k němu
jinému, než aby uslavice bez odpovědi
činil, nebera žádného ohledu na
duši svou nemrtvnou, jen tělu,
světlu sluncežil. Tevné svatky manželství
želotky se uvolňují, pomery rodinné
zhoroují; tu muž neuknává manželku
želky své co sobě rovné, sam opět
žena mužem vladnovati chce. Není
nenalezáme sice žádnych ohrožení,
kde by se obecenstvo páslo na krvavých
rych pustkách a bavilo úperletem
glaciatorů bude mezi sebou nebo se
zvířady na život a na smrt zápasí,
síce, všechno ale do mnohých
dvorec Terpsichore neb Thalii zau-
svěcených: co tam spoustíjeme?
Neproslévala se tam sice krev lidská
není sam boje o život ale jak
mnohý odraší si odvdu žádostek
ku smrti ne téla, nýbrž duše.

Skola, dcera cirkive vlastni jizba
z puvodu svého a rozhvatu mae de,
koristi, vyravána jesl z náručí ma-
seré své, míslo díku dosvěd se ji
hany a potupy se shang těch jiných
nejvíce prospela. Skoly rynějst vy-
chovávají dítchy, pouze pro tento
svět, zapomnějte, že člověk mimo
tuto zemi stvořen jesl ještě pro život
jiný, pro život nečny. Pouze veda
a ta namnoze protikřesťanská se

v nich pěstuje, aby dítka, načež je člověk
čerstva, jíž v ústlém mládí Bohu
se odcizilo. Vzdýt upříši se nedá, že
veda novověká namnoze od cesty
pravé odchylila se na cestu nerovné.
Věda, jejž klavní učenou, aby prav,
by potleba a po ní sledila, za průvodce
svého může mít jen Toho, jenž o sobě
říci mohl: Já jsem cesta, pravoda a
život. Kdo to mohl však pravili,
u koho se shodovala rána se ži-
vesem? Snad u mudrců pohrom-
ských? Mnosi krásné oice myslér-
ky pronášeli, ale žili zcela opačně.
Jediny syn Boží člověkem pro nás
ucenoucí slova ja vyráznouli mohl,
jediný je i uskutečnil. Ale zdává ale
veda mynejší pravou základem,
potkacuje v. bádání pravém? Bohužel
i tuto se musí, že zavrhnuvše uhel-
ny kámen mnosi učenci stopy své
proti vísce, proti nadboženské obřezej,
kdeš užice nejistnost chovajírost rabi-
zemskou, ba i holi' bezbožecov'. A roč
soto děje se, kdo rovnou osvícenost, svo-
body a potkroku, tot sedy len potkrot,
ta chluba učenců mynejších. Občas
váselium téma pravém plati slova,
jež směny básník ve svých Na ohra-
dách "poje:

"Nemluvěte mi lichém výroku,
kteroz se pravdy pravém rouchat smíle,
oblažení svíoných od porotek,
vnozi Králu nečně hanobitě."

Neb na jiném místě:

— — — nechejte osvětu si,
ježto morí život, spousty rumiv Kopí,
a se lidskou slechtě puchem psychy hrnou
právum nebes leje, Krvi zemi Kopí!
Mějte osvětu si, na níž pada Mlesba,
okovy žé ruje, duse oslavuje
a lichoty žálbou mysl obluzuje,
z níž nebeské pravdy nedozvídá seba."

Člověk rynější nemůže ani čisti nic
vynikajícího, nic, ceho by měl postou.
čistu by se měl s opravdovou jej. Koupit je vzdělanec, suvec řípua
a hlučkou učbu Horši, leč manu, sečrát světlo nepřideli: zasvěcenec násť
ne, prostopisnost a moc. Co jest vzdělanosti nesídlí se jej co nejblusňejí
sa vzdělanost, kterou vět nás ber, a jinéni, očerť připraviti.
ustánl se vychloubá, a Alena s němí,
jakk spisovatel jeden výborné farář
za čmoudem nařich parolodi, s věd
nami a žotky našeho průmystu viseč,
ně do zemi, vstupuje? Historii nás
uci, neopaciva-li vzdělanost ve
dvouci a jiné malobrnosti, ve ste
chetnosti a chnosti, že v zapotření
na vybroušenost myslí, ale jen k hor
šimu, kázku mravu, sobectví rovnou
či v minořstvím, pozitíku a s možno
stí zaopatřili si jich.

Řecko dosáhnuvši nejvyššího stu
pni vzdělanosti bylo vásněni, když
malosti a sobectvím s výše své sotře
no a zmíčeno. Čest Alena velikost říms
ka byla dílem výry na boženství; neb
chnosti, z nichž pocházala, byly vyluzovány
četoumi na boženstvím, jehož městu
Korintovu světovlaku řeč posvídaly.
Nemá ti tedy vzdělanost základu

ve výře, lichou patří i žálbou, podvo
vem jest. Takto Řekové povazování
za vzdělaný jest i schod, když
o všem pochybovali, když k němu
si odváli zájrovouci. Římané, když
svráci bohy, kdež když na osvětě byl,
a z žádostného reverenci. Francouzové
když své prohlásili za předsudek;
Anglicáni, když hubili říkko. Le Noyer
Negra prodal je surovec: European, když
a hlučkou učbu Horši, leč manu, sečrát světlo nepřideli: zasvěcenec násť
ne, prostopisnost a moc. Co jest vzdělanosti nesídlí se jej co nejblusňejí
sa vzdělanost, kterou vět nás ber, a jinéni, očerť připraviti.

A tato vzdělanosti co nejake bohyni
drojí se obléče, ji se kouř ji pojíráčí
oběti innych národ aby násí. Mož
no model bylo již postaveno a padly
všechny, padne i last. Než reklamíme
se i my Katolici model světla? Vlož
kazdy ruku na srdeč své a přiznej se,
mnichému snad sluzivo vyznati: mes
culpa, an bud se dal zálepici požadkem
vzdělanosti k' neb apon' něčeho necíni
proč neblahém řeřímu se čírení. Kdo
lci sami velkou boho vinu mají, že vzdě
lanost la novopechanská takých dosahla
rozměri a na ilkor křesťanství se své
víru usklumuje. Dachop se ledy Kazdy
silami spojenymi přeucujme na
vinici Paně: psalt smysl na boženství
opět ozivne, a ocim násim utáze
se převedivad a moc a sila slov
Paně: „Et portæ inibi non
pocce valebunt adversus eam".

Horské dny.

VI.

Osmrukosrubný Mojáčine,
Ty horo borom očerá,
Hory v mechotrysemém tmavém klimé
Sv slany svorí ozvěna.

Svět majestatné zvedáš celo
Vzd v nadchvězne modřiné,
Když stresneš duni' nebes delo,
A orkán vtrí v boriné.

Když letovec své stehá leby,
A sekeru svij sráží bot,
Vzd vstupne sý svou zvedáš k nebi
Svým soklum červým na ukot.

Ač nebojíš se skrových blesků,
Ač nerviklás se vichtví vzdek:
Přec u bolestném často stisku
Svě hališ celo ve smudek.

Neb slovanské Když tuhy květné
Kilc upeš v krušel porobě,
Když vidis jásal sokly černé
Svě vlasti slavy na hrobě:

Tu ve smudek své hališ skréně,
An svírá bol se hluboky,
A květnasého rlebu v pláni
Sln svých se řinou posotky.

Tak když by statne sy jak rekla,
Slál v bouři národ slovenský,
Když neprátele v nříšním vrchku
Mír zvoucí rusi občansky.

Tak když by svorni, dva jak ceca,
Všeck slovenských plet nároci,
O když by svorně povzdy spěla
V boj za práva a svobodu.

Pohled na bojiště.

(Dokončení.)

Na příčiny nedaru mnichůch osudovou, bědo žě, bozniku není
sachových závodů udávají se aby, zabezpečen dozvukem Kapitálu, nebo
čejne nezkušenosť, neopatrnost žě se mu nedosává surovin, lací,
nebo nedbalost lidí leč, jímž už ho palivem a jiných velc nutně
spřeiva a dozor řednicku svore, pořebných, slabší závody zase upa,
my jsou, pri cenně mnichůg i po, vají do nesmírl pořadivých, jak
dívad leč když upravních racù mile mazsluvá rok méně v ročný
více méně býval pořeblvána, neb doba obchodu méně pořenává.
někdy selva se chybí, jížto se hned všechny ty příčiny jsou už
zařadatelsky upusvili, během času pouze zednější, jess ale vsetk' jist,

čina, která hľuběji, v závodech sám, mém ležic sám méně býval po, zároveňna; a předce následky její nízkostat neměly by se podcenovati. Tak nám v jednom ze posledních článků vyličeno bylo, jsou v boji proti Kapitálu Kapitál menší a forence spojenci co nejpráhodnějšími; oběma jist so zajisté velmi výhodno, že zrovna nezbytná potřeba jim nastává, aby společné rysty, povely proti nepříteli společnému, Rjeho přemození sám o sobě žádny z nich postaci si nemůže. Tak to ale vypadá v estetickosti?

Majistérl menších Kapitálů spoluji se k akciovým podnikům průmyslovým, k aktuáloji cukrova, ry, sladovny, lihovarny, strojárný a jiné podobné závody. Čím to, aby dílem Kapitálu svůj zachránili, dílem vševládu Kapitálu velkého pomalu proklamovali, až by ji dokonce zlomili. Ze směr tento sám o sobě jist ještě pravý, ale i slabý a nadějný, výstrahou!

pakino z veci samé. Pohledem nejvíce se chovají k nové západni, kadele! kte přáci, sám do druhému ru, kde zase dělnici také sami o spojenci svém? Věru jen bolemi sám o sobě spisobem svým pokouší se na neplňuje se srdeč pravého lidu, mila, an vidí, že v Sověrných řek dělníc nejvíce na téma svou, až staví jist, na němž ho vidíme ve službe Kapitálu zároveňho. Následky toho nemohou být leč velmi hrdny,

Kapitál spolkový, schvaný ze pře- spěvku větší mociem pozitivě nabý- lých, nespravedlivým výkorisován- iím forence se poskytuje, poskytuje sedy čestného rázu světo a připo- dobňuje se čím dalek sám více onomu proti Kapitálu, proti nemuz bojuje, kdy- div, opousili-li park jej záhy doz- pozechnání! konečným osudem jeho býval obyčejně, že upadá do jícnu nesouzmeno onoho žalucha našeho věku. A park dejme tomu, že by se šťastně poděvilo, aby se podniky ty vyhnuly osudu tomu u aby se k tomu další rozšířily po vlasti naší: cokud v ohledu tomu nena- stoupí se drahá lepsi, národu celému s prospechem to nebylo. vy nízkostat. Taký prospech by to byl, kdyby vedle řek několika, jenžto by se sám spisobem k většinu snad blaho, bylo vysírili, povídala zároveň ne- pomerne český říčka běžného děl, nichva? Anglie měla by nám byti nejen pravý, ale i slabý a nadějný, výstrahou!

Tiny obraz nastýkají se zátkum věck, jist se chovají k nové západni, nášim, obrátíme-li se na druhou stranu spolkům výrobným, v nichž co dělník nejvíce na téma svou, až vlastní páni závodu svého sobě samým většen zisk pojistili hledí! Spolky výrobné jsou sice mezi těmi forenci kou povzneseň

delnicova navrhovanymi čin nejslib, nejsím a nejvýznamnejším, čeho se jim ale nedostává, jestomén druhý címitel výroby, tedy kapitál. Delti, ci sami obyčejně bývají nemajetní, úspory u střavné solito mít možny, a proto jim nezbývá, než aby kapitál budojí sobě využíli a nebo dovolívali, ním se dobročinnosti lidství sobě kaoputřili. To poslednější v době naší láskou k u blízkimu tak chudé sotva by vedlo k takovemu výsledku, aby se v krátkém čase schaly sykromné kapitály, jichžto u laku, vým podnikum by bylo zapotřebí. Kapitál vlast využíeny pocházel by obyčejně celý zisk z výroby vysly, vzejci. Dovolávali se ale pomocí statu, aby postihnut početních kapitálů, bylo by nejen marno, nebrázi nepravodivo. Nouze vědy o kapitálu podlindu podnikum jenž proč časem Korem životní, že se nemohou vymo, ci k ničemu podstatněmu, vedl čas jejich věru jen životí.

Smutnému výsledku snah obapo, nyh dalo by se předejít, kdyby oba si zápasnice poznali, že bojujíce proti sebejmejnu za jedinim cílem spojí, že by sedy snaženiji cíle společného dosahli, kdyby oba se spolcili. A věru, co přirozenějším nade spolek sen práce s kapitálem? Deltiči sami o sobě podléhají: podléhají vlast také majitele kapitálu menšího. Nuže, ad-

si podejí ruce k u vzájemné podpoře atž se společně domáhají cíle společného! Spolek sen, ustanoven jsa k boji proti nesilí a bezpraví, spociwž na pevném základu pravice, jenž by obemci iem címitelium výroby rovně predvo zaručoval.

Prakticky naznačena myšlenka sa před nejaktým časem v česopisu jednom chvalně známém ve smysl sen, aby při podnicích průmyslových, jež zvláště delničko nel aktie základu, polovice akcií byla věnována kapitálu, polovice práce práci; delničku vlast budou umocněno, aby si mohl v delších lhůtách akcií svou vyplastiti, což nebylo by správe tak nesnadno, an by hned do poslalku co majitel aktie mimo mždu spravedlivou dostával také podíl na aktii jeho odpadajici. Aby ta druhá část základního kapitálu nemusela se na vysoké úroky výdlažiti, mohlo by se započíti třeba jen s polovicí vyplacenou; ten pak mžou, jakou by delničci aktie své vypláceli, rázec by se rozšířoval, až by dosáhl rozmeru původně naznačeného.

Ne správe a v celém záručení vnitřním bylo by nutné třeba o to se poskarati, aby ani delničci ani kapitál nebyli zkracováni a aby ve všem se zráčila rovná opravněnosť jejich. K domu arcí bylo by započítáno nového počítání delnička,

s dělnictvem nynějším byl by po-
kus ten příliš odvážlivý. Proto z po-
čátku nemohli by se přijímati leč
dělnici vybraní, kroužky mi zaseda-
mi Komunismu a socialismu ještě
nedostihuti, jinž nescházeli ani na
poměrné vzdělanosti ani na ne-
zvratné počlivosti; poslavení jejich
bylo by třeba takto upraviti aby když
všem stádečným postřebám vše-
ným i duchovním slušné výchově
a všem svým povinnostem co člověk
a co knězství zavázal učiniti mohl.
Ano by spisobem tímto dříkám
jejich dosáhvalo se rádneho výchování,
využívalo by ponechálu nové potřebo-
vání dělnické, co nadějně sime čau
radostnejších. Bu sime to neobmezova-
lo by se solitko nec svatek poctoven,
svá, všechni příbuzní duchem, kterí
všudu sice liknavi jsouce všechnu nábo-
ženstvího přece v sobě ještě neudusili,
vivouce všem laskavé rádny knězem
by se obraceli. Dělnictvo rozdelilo by se
sakto na dve části, co rádneho, co počlivé-
ho, tato by v říku o Kapitále měněm:
Kapitálu velkemu měly by leč směsi.
Na jedné straně oddlo by podle práva s
počlivostí, na druhé bezpraví směs,
ni zpravidlosti. Za laskavých poměru
komu by všechny kynulo, o tom
nebylo by rádne pochybností.

Tos by byly myšlenka, která kdyby nic
jiného, svýj úsporí so by zasluhovala,
aby jednonu lyrii vylovena (v Čechu),

nebyla tak žhola umlčována. Možna,
kdyby se o ní častěji pojednávalo, že by
třeba se ukázala co souhý ideál, jehož
nelze dosahovati: možna však také že
by dělním pojednáváním přistly na
jevo mnohé návhy praktické jimiž
by uskutečnění její umozněno bylo.
Prospech z provedení myšlenky se vylep-
uje větu by slál za to namahání.
Kdyby se věc ta podarila, měli bychom
rozluštěnu onu velkou záhadu o sporu
vedlivém upravení poměru práce
ku kapitálu, ony dve protivý řival-
něj společenský ohrožující byly by
umířeny. Dělnictvo vzdělané a mra-
né, se slavem svým spokojené, nepo-
hlížející okem zavislým na palice
bohdaců, a kapitál pozitív, svědomitě
přev dělníků řešicí, tot by byli dva
činníci, kterí by mrazni silou svéjí
řívolu nasemu dodali pružnosti danou
nebusné.

Opoleřel z Č. 12.

Hlavní důmy. Tato duma má do sebe
také cenu jako předešlé.

Novy prorok. Všechny hodno. Toliko str. 90 II.
i. 12 sl. prokazoval třeba zámenit sl. „přespejcoval“
„jarních pessí.“ 1. Pohná lázníčka, plna mě-
nho cídu, solitko posled. v., a srdeč v nepotaji“
ještě temný (co do smyslu). 2. Překrápná a
romantika so běsení.

Pohled na bojiště. V tomto vyborném člán-
ku solitko třeba opravili dve slova: str. 93 I. mělo
„sechže“ stej. týchže (podle vlasty) a str. 95 I. i. 14.
m. městecaje vly. nepotaciye aneb městaci.“
Druh. p. prof. M. Procházká.

MUSEUM.

Bud vás život jedna Boží chvála, Glori Christus tužbou onosti kríza
Chotí cirkva a mzdov tidi spásu. Fr. Šušil.

Jaro.

Ústína budi nám, o sy lepsá dečko,
Tenž ráje kvízonné svým domovem zves!
Ústína budi nám, Vesno láona,
Přespanilých sy květů rodicko!

Nad příchodem svým jak plesejí luty,
A heje sumire písne radoši slov.
Tam podél svolce močného Tváře,
Maj ke plodí liboviini věčně!

Tíž slávosumné doubravy ozvínce
Plachá se snoubí zas s Povárem libými,
Jím k snašku okřídleni hájí
Písne pejí něhy sladkoluxné.

V hájích milostné sobě kraji vily,
U všechky luxní kvítku se spolesejí,
Slnčný jiníž svij klin, o Vesne,
Děti a palouky posel přehojné.

Útesně zíreč z blankytových hlubin
Modrovlasý Frn sreiverodým Radošim,
Zorojú u křízalných Dce báje
Vypražuje si Russalky švarné.

U sadech ve plodných pnuje se svěží duchy
 Z kvítků barevných, očer to lepší Flory,
 Z kvítků se, raujským netkárem jenž
 Rychloledých roje častují včel.

A takto vesmír velkolepsým svojím
 Při příchodem tak sladce rozepíše,
 Hrdých z rukou svých obdarivší
 Sláj u palouky bláhou radosti.

Ten jedna lípí ještě v porobě más
 V poutech ve zrašených ach! zimy leonaté:
 Slávuj vrahovu vlast jen járy dech
 Tvoj neovál peruti libou svou.

Ach ještě chladné vichřice občinu
 Blouzenou své slávy o kvež bleskaj,
 Blanýk slovenský druhé jasny
 Ještě hali ohnury zhoubenosné.

Ó boži chladné rámcí krušé zimy,
 Rozposyl, o slávni Vesno! ty zelvoje,
 Dávni by krásil slávy zas maj,
 Vlasi milé luhý květující!

Ljárních písni.

Tu jarní písni přirody vždy nové nitky nestráne
 Tak slavota jess i svatec! i plynne v mlém lalu
 Únì solik slova Božího, a bučí radost v srdci mé
 řídouše Roudrem jata. i ve kvetoucím sadu.

Tu všechny písni za ni odám,
 co srdce tiscké zpívá;
 jen k ní se v záři milostné
 vždy nebe poušní vě.

Církev a věda*).

(Dokončení.)

Větší ještě pověsti o osahla slova Božího. Lze se domyslit, že vznikla Alessandrie od té doby, co zde 300. př. Kr. Museum, ustavil určený k tomu, aby sbíral a uschovával poklady literatury, ní a jiné vzdálosti Egyptské říše, dorost, řecké a perské; v Krátkém čase přesídlily se Musy řecké z Athén do města Alexandrova, přibravši ovšem s proměnou podnebí i jinou na sebe svářnost. Ta v život vstala, vímec Solik, umění významné jakoz i poesie a matematické zaměření a dejeprově, a učenci alexandrijskí pbojali se sbírati a Kristický rozbirati písma - jak výše jiz' podotknuto - v dnu.

Není nám lze určit, když škola podnebí i jinou na sebe svářnost. Ta v život vstala, vímec Solik, že Ottola r. 180. Pantanovi svěřena výmluvnost ustoupily všechny zvláště byla Křížení. Není pochybnosti, že matematické zaměření a dejeprově, jiz' dříve byla založena, neboť a učenci alexandrijskí pbojali se sbírati a Kristický rozbirati písma - jak výše jiz' podotknuto - v dnu.

Především, že první věrověštové vyhledávali sobě města nejčastěji s mohoucí zde na hojnou ženou spolu lehaci. Nemohlo to sedy olouhodat, vati, že i k tomuto světovému městu obrátili zřetel svůj; a skutečně viděme, že jiz' sv. Marek, když ho Který mistra svého, když se k močníkům Petru, z Ríma se odebral hlašení slova Božího do Indie a Alessandrie, by kde rozesíval si mnohá získal všechny Křistovějme novinky Alexandra Alexandrijského.

Viz čísla 4, 5. až 7. k příčinou olouho výjezd choroby nebylo p. pojsované poprvé, ve článku tom nepravidelně pokračovali, což zdrovení vez příčinou, k článek předtím uci sonetkovu říčejí vydávány mymi strochu p. tříškho za Končené doslo.

sobě svěřeny Kryštof věžnosti při věd. Procesorovu Itali, Řecko, Palessinu a jiné země na východě nastřádal si vědomosti nesvedcích. Povest Pantanova doznela i Křesťanům

rozumovými důvody ji vždy u sevrati porušijíc blížně náhle, tak veřejnosti na učebzku nechodi, až oštěm rozumu zjevnou výrou osvětleného.

Marni jsou všecky výkly církvi pravé, řeče o ni mili muže, a napadl je Tu ní církev, jutto bude veda u ono, která na věry s vědom svou východí, ní purobjovala. Marni za to, žeji láskou k ní se vychloubajíce, mají řeprava všecky jist spánkovou, — záhradou neveselku.

Panně Slovenské!

Jakko slavík písnič rádosti,
Při světlém zláté pojezory,
Takběž v mori formy blahoosti,
Pře stolec když, Musko milosti,
Pře Tvůj spáchání zařími věhory.

Smoodržho když seje blanky su
Nebes otto pojarošek svoje
Líkot věži Tvoho obývají,
Gúpská věch minem vzdá vesvitu
Milosti Tvých záruk hajně zdrogi.

Zo velkého když Tvé svatyně
Uločou mne nesničel me Prokly,
Prodléval mňum v rajské krajine,
Tvých so věrných forevě očimě
Kde se přejstí slasti' prouduosky.

Plzeň bych třínu Tvoho na prahu,
Čty Musko křesťanského srdce,
Kde bich vždy jen snival o blahu,
Za Šallou jinž všecky ostrahu
Odmění svým věrným nebes Vladae!

Pře stolem Tvým strastiplodny všen
Ke rmučné mě nevzdy mixí hrudi,
A mou duši mese liby sen,
Anděl' kde svatý pojí jen,
Po zemi kde hrud vše nezadrnu.

Sladký vánec míru zavívá
Líši měho do slabého člunu,
Moje srdce slasti' oplyvá,
Z něho písni sladka vylívá
Ve slinu se Musko, Tvoho krumu.

Nuž mě přijmi všecky pozdravy,
Poždravy, jež v radoši a žalu
K omžené stu Tobě dálavy
Přes hory a sámen doobravy
Do Slovenského sumu do úvalu.

Tu sednu si ...

Tu sednu si, tu v samotě
rod Květka osírelý,
kdy lidé klusi, bez srdce,
tu Květka bol můj sedlí. -

J vychází slunce nad horu
hned chmury z Květka lesí,
a Ražek hruje svou osírelou,
ždív sepolo do objektu. -

J větrák z hřeje zavírá, -
kde sladkou písni hleší,
ten Květkum lesklé slzičky
jiz s tváří blečých strčí, -

a Ražému cos zasejde,
jich sladkou písni z háj,
a Květka v samé pokládky
co děti slasti, máje. -

J odtud dál se ubírám:
niže už nemí císu,
a vlnkým okem pozírám
jen k nebeském bytu.

Nasé doba - nás řekol. (Co doslov.)

Nasé literatura do nedávna ještě časopisech a knihách se sháněla a jala kvíčka nevinným dětškem, jejíž očem zvět se mu ve svádne Krešném rouchu mléčné Jungmannu nazývali sluzímo. Než liberné řeči, nejostřejší předuvá řeč, onen mér duchový, jenž panuje v důvídka su neposluč pouze bedovasi nad zu, nevinného, bohužel slouho nepotrval, i vlnkým zlem, su třeba činné vysou, u nes záhy jiz porušené shoda mezi v, píti i na poli literárném, aby se na, rou a vědou, a osudná zásada, když rodou s dostatečnou pokornou doravětlo do, vedeť aineb víru mís" vystknuše co první stávalo. Činnost však literárná není věročetněk nasých moderních literářů. V tom jiz obecně nutný výzev Rboji pro znalosti jazyka, toto dve robi zaopatřili vše, jenž jdouce za svým přesvědčením ještě povinností naší, jenžlo za neolouho lid celou pravou vodili máme. A takovým jest nezkázené dosud jadno liši, jeho vůdcům plst' sedy obzvídské výzev onen Rboji. Povídáme-li dale, že, základní, kiserd jediné ono hrozné dilema: rekt narod nas vzdělání jia lacina po "veris nebo neveris" rozluštiti může.

řeved však světských snad každém netřeba, ba více obáti měli přírodovedy, veče to násil' doby, jenž bezporádí v drahách drží, vějsich ji činění, ani lidé dříve nevěděli obohatitelských i tajné obly její výhledat. Cháli, my nám sám nepravidi chec, že za běhajíc ve Krajinou prolivnou zemědely své za pravidla svého náboženství a své mšecknosti staví.

Ariach vestíkera smaka naše, vestíkera naše vzdělání na zmar by rycházely, kdybychom myslělky své ve příhodné roucho řeči obléci a ovoc svých prací jiným podali neuměli, k tomu zvláště je kapotěbí neumarné folle a slálého cirku. Tohle slolo povinnosti své jame dosáli, o tom nám podává zprávu Museum jež sedm' roků již po muzejních našich působilo sbírajíc ovoc naše folle, našeho cirku. Dle mestranných úsudků důs. p. prof. postláváme se v něm s výplody čím, mohli duchové mnohdy dosti zdejšílymi, což aspoň trochu měrní vrupný tenojem, nahledme-li kdo do obsahu ročníku tohoto. Ach! jak mnohé jmena, jež snad zjistil sou Karoly tam odkával, mezi ně klesá očko naše! Co toho přičinou? Snad se jim nedostávalo pořádného pouzdrování? Toho zajisté ne, poradatel neprobízel, ale prosil, prosil mnohé, prosil upřímně, - ale mě nadarmo! O kteří by slova lalo probudila zespánku mnohého ducha nadaného, aby menechával bohaté hřivny své zekopa, ne! Kdyby Karoly uvázel, jak vážna, jak nebezpečna jist' doba naše, zajisté

by se aspoň v budoucnu našemu "Museu" všeobecného účastenství dosálo, aby nemuselo nastoupisti pochop zpáteční, rybři, aby se rozvíjelo a zdokonalovalo. To dej Bož!

Tu konci sdečení díky vzdáváním díků, p. prof. M. Procházkovi, jenž i ledos s ob. výklu jemu lastavostí "Museum" podlahodou odkazku svou přijal ráčil. Díky také shroněmu somu kloubku pp. dopisovateli, které při všeobecné ne, sečnosti veřejné při podniku stáli, a díky konečné i těm pánum (je prý jich plný lucel a ještě několik!), jenž veči naše pojíhalo hojnými sliby, dej Bož, aby je aspoň vyplnili v roce příštém a tím "Museu" dodali nové svěžestí, nové síly, nového života!

Opolsko z ē. 13.

Taco Vám v písni podávám. Trajstíjek
dob. Obě běsnicky jsou velmi zdařile a dokonale.
Pekabélost myslu nábož. V tomto dle obsahu
i deiformy dokonalem a výborném clánku to
liko na str. 99. II. i. 17. a 19. ke slovum: uznává
a pochraňuje" kdeba přidati částici -li - aby
obátku vše na povrch vynikala. Nach. 98. I. 3. 33.
vyplňeno sl. "se" před časom, nepovarujte."
Horské děiny II. Básni lalo jist' dadi zde
číla, solítko poslední sloka jist' měrce plýmna.
V povní sluce chybnej gevit. zajmena
uzlazného - "Slez" - možno nahraditi
částici' - "Kde."
Pohled na bojiště. Výborné myslělky
v přiměřeném rouchu.

Dík. p. prof. M. Procházk.